APVIENOJOT DEBESIS UN ZEMI:

KRISTUS VĒSTULĒS FILIPIEŠIEM UN KOLOSIEŠIEM

Klintons Vālens (Clinton Wahlen)

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2026. GADA 1. CETURKSNIM

APVIENOJOT DEBESIS UN ZEMI

Padomā par grūtāko darbu, ko jebkad esi darījis. Kas to padarīja grūtu? Vai tās bija cerības, kas uz tevi tika liktas, vai varbūt laiks, kas tika atvēlēts šim darbam, vai varbūt abi? Vai problēma bija tava attieksme pret šo uzdevumu? Vai arī cilvēki, ar kuriem tev nācās strādāt? Varbūt vienkārši šķita, ka panākumi šajā darbā ir neiespējami?

Pārdomā pestīšanas plāna mērķi – Debesu un zemes savienošanu. Izklausās neiespējami? Cilvēcīgi spriežot, tas tiešām tā ir. Tomēr tieši pirms savas uzbraukšanas Debesīs Jēzus deva apustuļiem šķietami neiespējamu uzdevumu: "Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis" (Mt. 28:19, 20).

Jēzus sūtīja Pāvilu pie pagāniem, lai paveiktu šo šķietami neiespējamo uzdevumu: "Atvērt viņu acis, lai tie atgriežas no tumsas gaismā, no sātana varas pie Dieva, un ticībā uz Mani dabū grēku piedošanu un mantojumu svēto pulkā" (Ap. d. 26:18).

Daži, saņemot šādus uzdevumus, varētu vienkārši nolaist rokas. Tomēr mums nevajadzētu palaist garām apsolījumus, ko Jēzus deva abās šajās reizēs. Apustuļiem Viņš piebilda: "Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam" (Mt. 28:20). Pāvilam Jēzus sacīja: "Es tev esmu parādījies, lai tu Man kalpotu un apliecinātu, kā tu Mani esi redzējis un kā Es tev parādīšos" (Ap. d. 26:16).

Īsāk sakot, Jēzus dod cilvēciski neiespējamus uzdevumus, lai to veikšanā mēs paļautos uz Viņu, nevis sevi. Viņš nekad mums nedod uzdevumu, nenodrošinot arī spēku tā izpildei. "Kad cilvēka griba sadarbojas ar Dieva gribu, tā spēj visu. Viss, kas pēc Viņa pavēles jādara, ir paveicams Viņa spēkā. Visi Viņa norādījumi reizē arī sekmē to izpildīšanu." (Elena Vaita "Kristus līdzības", 333. lpp.)

Pārsteidzoši, bet laikā, kad Pāvils rakstīja Vēstuli kolosiešiem, evaņģēlijs jau bija "sludināts visai radībai apakš debesīm" (Kol. 1:23). Protams, ne visi to pieņēma. Bet, ja

uzmanīgi aplūkojam uzdevumus, ko Jēzus deva mācekļiem (Mt. 28:18-20) un apustulim Pāvilam, Viņš nekad nav apsolījis, ka visi kļūs par mācekļiem vai ka visi tiks atgriezti. Evaņģēlijs ir jāpasludina "visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals" (Mt. 24:14).

Kāda ir šī liecība? Kā tieši tā tiek īstenota?

Šajā ceturksnī mēs pētīsim Pāvila vēstules filipiešiem un kolosiešiem. Tās ir savstarpēji saistītas un satur būtiskas līdzības. Pāri visam tās atklāj Kristu – vienīgo, kurš spēj apvienot Debesis un zemi. Viņš ir tās kāpnes, ko Jēkabs redzēja sniedzamies no zemes līdz Debesīm (1. Moz. 28:12; salīdzini ar Jņ. 1:51). Kā Cilvēka Dēls un Dieva Dēls Viņš mūs izpērk no grēka un aizlūdz par mums.

Pētot šīs vēstules, mēs redzēsim Jēzus būtības abas šīs puses. Mēs pārdomāsim dažus viscildenākos apgalvojumus par Kristus dievišķumu, kā arī to, kā Viņš visu atstāja, lai mūs glābtu. Mēs redzēsim, kā Pāvils no cietuma cīnījās ar problēmām draudzē, kuru pats bija dibinājis (Filipos), un draudzē, kuru viņš nekad nebija apmeklējis (Kolosā). Saites, ko Pāvils bija izveidojis visā tā laika "pasaules draudzē", ļāva viņam reaģēt uz izaicinājumiem pat no Romas cietuma. Viņš zināja, ka laika viņam ir maz, un darīja visu, lai tuvinātu draudzes Debesīm un savā starpā. Tā darot, viņš mums parāda, kā mūsdienu Dieva draudze var savienoties ar Debesīm, lai izpildītu Atkl. 14. nodaļā doto pēdējo dienu uzdevumu, ko mēs pazīstam kā "trīs eņģeļu vēsti".

Dr. Klintons Vālens (Clinton Wahlen, Ph.D.) ir Ģenerālkonferences Bībeles pētījumu institūta asociētais direktors. Viņa specialitāte ir Jaunā Derība, hermenētika un adventistu vēsture. Viņš ir dzīvojis un strādājis Vācijā, Jaunzēlandē, Krievijā, Apvienotajā Karalistē un Filipīnās. Viņam un sievai Džīnai ir divi pieauguši bērni, vedekla un divi mazbērni.

Citātu beigās norādītas oriģinālapuses.
Ja nav norādīts citādi, Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

VAJĀTI, BET NE PAMESTI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef. 3:1; 2. Kor. 4:7-12; Ap. d. 9:16; Filem. 15, 16; Kol. 4:9; Fil. 1:1-3; Kol. 1:1, 2.

ATMIŅAS PANTS:

"Priecājieties iekš Tā Kunga vienumēr; es vēlreiz teikšu, priecājieties!" (Fil. 4:4)

Adventistu mācītājs, kurš tika nepamatoti apsūdzēts un ieslodzīts, pavadīja gandrīz divus gadus cietumā.

Lai gan sākumā viņš bija ļoti apmulsis, viņš saprata, ka cietums ir Dieva dāvātais misijas lauks viņam. Kad citi ieslodzītie uzzināja, ka viņš ir mācītājs, tad lūdza viņu sludināt. Viņš to darīja un arī izdalīja literatūru. Viņš pat kristīja ieslodzītos un vadīja Svētā Vakarēdiena dievkalpojumus. Viņš atzina, ka "dažkārt bija grūti kalpot cietumā, bet tur bija arī prieks, īpaši tad, kad redzēju atbildētas lūgšanas un izmainītas dzīves".

Apustulis Pāvils no cietuma sarakstīja Vēstules filipiešiem un kolosiešiem (sk. Fil. 1:7; Kol. 4:3). Patiesībā pašos Filipos, pēc tam, kad Pāvils un Sīla tika netaisnīgi apsūdzēti, cietuma uzraugs "viņu kājas iekala siekstās" (Ap. d. 16:24). Pusnaktī viņi, "lūgdami Dievu, dziedāja slavas dziesmas, un ieslodzītie viņos klausījās" (Ap. d. 16:25). Tiešām, viņi zināja, kā "vienmēr priecāties".

Šonedēļ aplūkosim apstākļus, ar kādiem Pāvils saskārās. Tajā, kas ar viņu notika, viņš saskatīja lielāku mērķi, un varbūt arī mēs no viņa varam šo mācīties, kad mums – agri vai vēlu – jāsastopas ar saviem pārbaudījumiem.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. janvārī.

Pāvils – Jēzus Kristus gūsteknis

Vēstules filipiešiem un kolosiešiem tiek dēvētas par ieslodzījuma vēstulēm, jo tās tika rakstītas laikā, kad Pāvils atradās cietumā (pārējās no cietuma sarakstītās ir Vēstules efeziešiem un Filemonam). Lielākā daļa komentētāju uzskata, ka tās tika sarakstītas Romā apmēram 60.–62. gadā (sk. Ap. d. 28:16).

Izlasi Ef. 3:1 un Filem. 1. Kāda nozīme ir tam, kā Pāvils raksturo savu ieslodzījumu?

_____

_____

_____

Pāvils savu dzīvi ir veltījis kalpošanai Jēzum Kristum. Ja šajā kalpošanā ietilpst būt apcietinājumā, viņš tam ir gatavs. Pāvils sevi raksturo kā "važās kalto vēstnesi" (Ef. 6:20). Viņš bija devies misijas ceļojumos, dibinājis draudzes un apmācījis kalpotājus Kungam. Viņš varēja jautāt: "Kāpēc es esmu šeit, ja ārpus šīm važām varētu paveikt daudz vairāk?" Pāvils tika ieslodzīts arī vēlāk, kad viņš sarakstīja otro vēstuli Timotejam, ko uzskata par vienu no pastorālajām vēstulēm. Tātad vismaz piecas Jaunās Derības grāmatas tika sarakstītas, Pāvilam atrodoties cietumā.

Nevienā no ieslodzījuma vēstulēm Pāvils konkrēti nemin vietu, kur viņš ir ieslodzīts, tāpēc daži kā iespējamās vietas min Efezu vai Cēzareju. Tomēr nav nekādu bībelisku pierādījumu tam, ka Pāvils būtu bijis ieslodzīts Efezā. Cēzareja varētu šķist ticamāka, izņemot to, ka šajā pilsētā, šķiet, viņa dzīvībai nevajadzētu draudēt briesmām. Taču draudi viņa dzīvībai laikā, kad tiek rakstīta Vēstule filipiešiem, noteikti pastāv (sk. Fil. 1:20; 2:17).

Šī vēstule sniedz arī citus pavedienus attiecībā uz to, kur Pāvils tolaik atradās ieslodzījumā. Pirmkārt, tiek minēts pretorijs. Šis vārds var apzīmēt provinces pārvaldnieka oficiālo dzīvesvietu, piemēram, Jeruzalemē, kur Pilāts pratināja Jēzu (Mt. 27:27; Jņ. 18:33), un arī Cēzarejā, kur Pāvils tika ieslodzīts (Ap. d. 23:35). Tomēr Pāvils šo terminu acīmredzami izmanto nevis vietas, bet cilvēku apzīmēšanai. Viņš saka, ka "visa virssardze" bija dzirdējusi evaņģēliju (Fil. 1:13). Romā tie bija elites karavīri, līdz pat 14 000 vīru, kas sargāja imperatoru un viņa ieslodzītos.

Otrkārt, Pāvils arī sūta sveicienus no ticīgajiem "Cēzara namā" (Fil. 4:22). Tas norāda uz to, ka Pāvils bija ieslodzīts Romā un sazinājās ar tiem, kas kalpoja impērijas galmā.

Kā mēs varam iemācīties gūt vislabāko no jebkuras grūtas situācijas, kurā nonākam? Un kāpēc tas ne vienmēr ir viegli? _____

_____

Pāvils važās

Atrodoties Maķedonijā, Pāvils piemin vairākus ieslodzījumus (2. Kor. 6:5; 11:23; 7:5). Pirmais dokumentētais gadījums bija Filipos (Ap. d. 16:16-24). Vēlāk viņš tika īslaicīgi ieslodzīts Jeruzālemē, pirms tika pārvests uz cietumu Cēzarejā.

Citviet Pāvils runā par to, ka viņš ir "savās važās" (Filem. 10, 13). Lai gan Romā viņš bija mājas arestā, viņš tika pieķēdēts pie elites Romas karavīra. Ignācijs, 2. gadsimta sākuma kristietis, kurš arī tika tā pieķēdēts, karavīru izturēšanos raksturoja kā "mežonīgus zvērus... kas kļūst vēl ļaunāki, kad pret tiem izturas labi". (Michael W. Holmes "The Apostolic Fathers" (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2007), 231. lpp.)

Izlasi 2. Kor. 4:7-12. Ko šajā rakstvietā mēs uzzinām par to, kā Pāvils spēja izturēt pārbaudījumus? Kas, šķiet, bija viņa dzīves galvenais fokuss? _____

_____

_____

Neatkarīgi no tā, cik grūta kļuva dzīve, Pāvils spēja saskatīt gaišo pusi, un tas viņam deva drosmi izturēt spiedienu. Neskatoties uz visu, ko sātans lika viņam ceļā, Pāvils zināja, ka nav pamests.

Izlasi 2. Kor. 6:3-7. Kādi garīgie resursi bija pieejami Pāvilam, lai viņš spētu stāties pretī šīm grūtībām? _____

_____

_____

Bieži vien mēs tiekam kārdināti skatīties uz mūsu apstākļiem, vājībām vai iepriekšējām kļūdām un krist izmisumā. Tieši šādos brīžos mums ir jāatceras visas apbrīnojamās iespējas, ko Dievs mums ir devis, lai mēs spētu gūt uzvaru pār ļauno. Viens no svarīgākajiem ir pati Bībele, "patiesības vārds", jo mēs varam mācīties no citu kļūdām, kā arī uzzināt, kā šie cilvēki ir guvuši panākumus. Tāpat arī Svētais Gars "dara pilnvērtīgu to, ar ko nodrošinājis pasaules Pestītājs. Svētais Gars šķīsta sirdi. Ar Svētā Gara starpniecību ticīgais iegūst dievišķo dabu. Kristus Savu Garu deva kā dievišķu spēku, lai ar to varētu uzvarēt visas iedzimtās un iegūtās tieksmes uz ļaunu un piešķirt draudzei Savu raksturu." (Elena Vaita "Laikmetu ilgas", 671. lpp.)

Kā mēs – gan kā laji, gan garīdznieki – vienmēr varam "sevi parādīt kā Dieva kalpus" (2. Kor. 6:4)? Ko tas nozīmē? _____

_____

_____

Pāvils Filipos

Pāvila otrā misijas ceļojuma laikā, neilgi pēc tam, kad Timotejs pievienojās komandai, Svētais Gars viņiem aizliedza doties tālāk pāri Mazāzijai (Ap. d. 16:6). Naktī Pāvils redz vīziju, kurā kāds vīrs viņu lūdz: "Nāc uz Maķedoniju un palīdzi mums" (Ap. d. 16:9). Tūlīt viņi dodas uz tuvāko ostas pilsētu Maķedonijas virzienā un no Troadas dodas pāri Egejas jūrai uz Neapoli Eiropā. Taču viņi tur nevis sāk evaņģelizēt, bet gan dodas uz Filipiem – Pāvils, Sīla, Timotejs un Lūka, kurš viņiem pievienojās Troadā (par ko liecina vietniekvārds "mēs" Ap. d. 16:11).

Pāvils savā evaņģelizācijas darbā vienmēr domāja stratēģiski. Filipu pilsēta bija "galvenā pilsēta kādā Maķedonijas novadā" (Ap. d. 16:12). Īstenībā tā bija viena no iecienītākajām pilsētām Romas impērijā, tai bija piešķirts "Ius Italicum" statuss – augstākais iespējamais statuss, kādu pilsēta varēja saņemt. Tās iedzīvotājiem bija tādas pašas privilēģijas kā Itālijā dzīvojošajiem – atbrīvojums no zemes nodokļa un vēlētāja nodokļa, un ikviens pilsētā dzimušais automātiski kļuva par Romas pilsoni. Tā bija arī svarīga pietura uz "Via Egnatia" – galvenā sauszemes ceļa, kas savienoja Romu ar Austrumiem. Kristīgās klātbūtnes nostiprināšana tur ļāva evaņģēliju aiznest uz daudzām tuvējām pilsētām: Amfipoli, Apoloniju, Tesalonīku un Bereju (sk. Ap. d. 17:1, 10).

Interesanti, ka 1. gadsimta Filipos oficiālā valoda bija latīņu, par ko liecina daudzās latīņu uzrakstu liecības. Fil. 4:15 Pāvils viņus pat uzrunā ar latīniskās valodas skanējumu – "Philippēsioi" –, acīmredzot atzīstot īpašo viņu kā romiešu statusu. Tomēr grieķu valoda bija tirgus vietu, apkārtējo pilsētu un ciemu valoda un evaņģēlija izplatīšanas līdzeklis. Lūka apraksta, kā Pāvils un viņa komanda pievienojās ticīgo lūgšanām pie upes, kur tika atgriezta Līdija un viņas saime (Ap. d. 16:13-15). Kā tirgotāja ("purpura pārdevēja") viņa, iespējams, bija viena no galvenajām Pāvila kalpošanas atbalstītājām Filipos. Laiks, ko Pāvils un Sīla pavadīja cietumā, noveda pie vēl vienas veselas saimes – cietuma uzrauga ģimenes – atgriešanās.

Svētais Gars zināja, ka Filipi būs ideāla sākuma vieta evaņģēlija izplatīšanai Eiropā, lai arī tur būs vajāšanas. Lai cik ļaunas tās būtu, noteiktos apstākļos vajāšanas var ļaut evaņģēlijam aizsniegt cilvēkus, kurus citādi tas nesasniegtu.

*Izlasi Ap. d. 9:16. Kā šis pants palīdz mums saprast dažus no Pāvila pārbaudījumiem? Un kā tas var palīdzēt arī saprast mūsu pašreizējos pārbaudījumus?*_____

_____

_____

_____

_____

Pāvils un Kolosa

Nav pierādījumu, ka Pāvils jebkad būtu apmeklējis Kolosu, kas atkal norāda uz viņa evaņģelizācijas stratēģijas efektivitāti. Vispirms evaņģēliju uz šo pilsētu atnesa Epafra – Kolosas iedzīvotājs (Kol. 4:12; 1:7). Bet kā viņš tika atgriezts? Visticamāk, tas notika 50. gadu vidū, kad Pāvils bija tuvajā Efezā, kur "visi, kas Āzijā dzīvoja, dzirdēja Tā Kunga vārdu" (Ap. d. 19:10; salīdzini ar 20:31).

Atklāsmes grāmata liecina, cik plaši evaņģēlijs tika izplatīts šajā reģionā (Atkl. 1:4). Ticamākais skaidrojums šai izplatībai, tostarp Kolosā, ir Pāvila atgriezto cilvēku darba rezultāts – kuri pirmo reizi dzirdēja vēsti Efezā, nozīmīgākajā Mazāzijas pilsētā un svarīgā ostas centrā. Epafra bija dzirdējis Pāvila sludināšanu Efezā, kļuva par viņa līdzstrādnieku un aizveda evaņģēliju uz savu dzimto pilsētu – Kolosu.

Kolosā, kas atrodas aptuveni 15 kilometru uz dienvidaustrumiem no Laodiķejas, tikai nesen sākti arheoloģiskie izrakumi, tādēļ par to zināms mazāk nekā par citām reģiona pilsētām. Zināms, ka tur dzīvoja ievērojama jūdu kopiena – "līdz pat desmit tūkstošiem jūdu šajā Frīģijas reģionā". (Arthur G. Patzia "New International Biblical Commentary: Ephesians, Colossians, Philemon" (Peabody, MA: Hendrickson Publishers Inc., 1990), 10. sēj., 3. lpp.) Kolosā kaltās monētas liecina, ka arī tur, tāpat kā daudzās Romas pilsētās, pielūdza dažādus dievus. Pagānu prakse un spēcīga kultūras ietekme radīja kristiešiem lielus izaicinājumus – ne tikai evaņģelizēt pilsētu, bet arī palikt uzticīgiem evaņģēlija šķīstajai ticībai. Vēl viena nozīmīga figūra Kolosā bija Filemons, kurš, iespējams, tika atgriezts ap to pašu laiku kā Epafra.

*Izlasi Filem. 15, 16. Sk. arī Kol. 4:9. Kādu ceļu Pāvils maigi pamudina Filemonu izvēlēties attiecībā uz Onēzimu?*_____

_____

_____

Lai gan Romas likums pieprasīja Pāvilam atgriezt Onēzimu Filemonam, Pāvils apelē pie Filemona kā ticības biedra sirds un sirdsapziņas un aicina viņu izturēties pret Onēzimu nevis kā pret vergu, bet kā pret brāli (Filem. 16).

*Kaut arī mēs jebkādā formā noraidām verdzību un vēlamies, lai Pāvils būtu šo praksi stingri nosodījis, kā mums samierināties ar to, ko viņš šeit saka? (Pārsteidzoši, ka Amerikas verdzības laikā Elena Vaita īpaši mudināja adventistus nepakļauties likumam, kas prasīja atdot izbēgušos vergus.)*_____

_____

_____

Filipu un Kolosas draudzes

*Izlasi Fil. 1:1-3 un Kol. 1:1, 2. Kā aprakstītas draudzes Filipos un Kolosā, un kāda nozīme ir šim attēlojumam?*_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

Pāvila ierastajā ievadrunā viņš Kristus draudzes locekļus šajās vietās sauc par "svētajiem" – viņi, pateicoties kristībām, ir nošķirti kā Dieva īpašie ļaudis, līdzīgi kā Israēla tauta ar apgraizīšanu tika nošķirta kā "svēta tauta" (2. Moz. 19:5, 6; salīdzini ar 1. Pēt. 2:9-10). (Šis jēdziens nav saistīts ar Katoļu baznīcas praksi kanonizēt cilvēkus kā "svētos".)

Interesants ir paralēlisms abu vēstuļu ievados. Pāvils, rakstot filipiešiem, atsaucas uz "bīskapiem un diakoniem" (Fil. 1:1), bet Vēstulē kolosiešiem – uz "ticīgajiem brāļiem Kristū" (Kol. 1:2). Jaunajā Derībā "ticīgie brāļi" minēti kā nozīmīga kalpošana draudzē (sk. Ef. 6:21; Kol. 4:7; 1. Pēt. 5:12). Tātad Pāvils uzrunā ne tikai draudzes locekļus, bet arī vadītājus abās vietās. Atsauce uz amatpersonām, kas specifiskāk aprakstītas citviet (piem., 1. Tim. 3:1-12, Tit. 1:5-9), liecina par organizācijas nozīmi jau draudzes agrīnajā vēsturē.

Pāvila prioritāte bija apmācīt līdzstrādniekus kā Timoteju un Epafru un nodrošināt vietējo draudžu vadību. Tas pastiprināja viņa evaņģelizācijas centienus, piemērojot stratēģisku pieeju gan cilvēku aizsniegšanā, gan noturēšanā draudzē. Adventistu celmlauži sekmīgi sekoja Jaunās Derības draudzes organizācijas modelim, kā skaidri redzams daudzās 1850. gadu "Review and Herald" publikācijās. Piemēram, Džeimss Vaits rakstīja: "Jaunās Derības dievišķā kārtība ir pietiekama, lai organizētu Kristus draudzi. Ja būtu vajadzīgs kas vairāk, tas būtu dots caur inspirāciju." ("Gospel Order", The Advent Review and Sabbath Herald, 1853. g. 6. dec., 173. lpp.) Vēl pirms Pāvils rakstīja šīm draudzēm, apustuļi jau bija sākuši iecelt kalpotājus Jeruzalemē (sk. Ap. d. 6:1-6; 11:30), kas "noderēja par paraugu draudžu izveidei citās vietās, kur patiesības vēstneši mantoja dvēseles Evaņģēlijam". (Elena Vaita "Apustuļu darbi", 91. lpp.)

Vēstuļu sastādīšanā Pāvils dažkārt izmantoja literāros palīgus. Piemēram, Timotejs tiek minēts kā līdzautors citās vēstulēs (sk. 2. Kor. 1:1; Filem. 1). Tomēr fakts, ka Pāvils turpina ar "es", nevis "mēs", liecina, ka viņš ir galvenā autoritāte arī šajās vēstulēs.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Dievs ir jūs izraudzījis pestīšanai caur Gara svētdarīšanu un ticību patiesībai. Tāpēc stāviet stipri. [..] Ja jūs kalposit Dievam uzticīgi, jūs sastapsities ar aizspriedumiem un pretestību; bet neļaujieties piekāpties, ja ciešat netaisnīgi. Neatbildiet ar ļaunu. Saglabājiet savu godprātīgumu Jēzū Kristū. Pagrieziet savu skatu nelokāmi Debesu virzienā. Ļaujiet citiem runāt savus vārdus un sekot viņu pašu ceļiem; jūsu uzdevums ir turpināt doties uz priekšu Kristus pazemībā un jaukumā. Strādājiet ar neatlaidību, sirds šķīstību un visu savu spēku, atbalstoties uz Dieva stipro roku. Sava darba patieso un cēlo būtību jūs, iespējams, nekad neuzzināsit. Savu vērtību jūs varat izmērīt tikai pēc dzīvības, kas par jums atdota, lai jūs glābtu. [..]

Ikvienai dvēselei, kas aug Kristū, būs brīži, kad cīņa būs nopietna un ilgstoša; tumsas spēkiem ir lemts stāties pretī izaugsmes ceļam. Bet, kad mēs raugāmies uz Kristus krustu pēc žēlastības, mums nevar neizdoties. Pestītāja apsolījums ir: 'Es tevi nekad neatstāšu un nepametīšu.' 'Es esmu ar jums līdz pat pasaules galam.'" (Elena Vaita "The Youth's Instructor", 1899. g. 9. nov.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pāvils vairākkārt tika netaisnīgi apcietināts. Kā tu reaģē, ja pret tevi nepamatoti izturas cietsirdīgi? Kādus Bībeles apsolījumus tu varētu ieteikt šādos brīžos?

2. Runājot par kristiešu vajāšanām, agrīnais baznīcas vadonis Tertuliāns sacīja: "Jo biežāk jūs mūs nopļaujat, jo vairāk mūsu kļūst; kristiešu asinis ir sēkla." (Alexander Roberts & James Donaldson "Ante-Nicene Fathers" 3. sēj., 55. lpp.) Tajā pašā laikā vajāšanas dažās vietās ievērojami kavēja draudzes darbu. Kā mēs varam atbalstīt tos, kas ticības dēļ cieš vajāšanas?

3. Apsver šīs nedēļas atmiņas pantu visu to grūtību, ko piedzīvoja Pāvils, kontekstā. "Vienmēr priecājieties"? Ko tas nozīmē? Kā mēs to varam īstenot? Iespējams, kāds tev tuvs cilvēks ir slims vai miris. Tu varbūt esi zaudējis darbu. Tu piedzīvo lielas fiziskas sāpes. Varbūt atslēgas jautājums ir: "Par ko iespējams priecāties vienmēr?" Tas ir, neatkarīgi no mūsu situācijas, par ko mēs varam vienmēr priecāties?

IEMESLI PATEICĪBAI UN LŪGŠANĀM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Fil. 1:1-18; 1. Kor. 13:1-8; Jer. 17:9; Kol. 1:1-12; 1. Pēt. 1:4; Ps. 119:105; Jes. 30:21.

ATMIŅAS PANTS:

"Būdams pārliecināts, ka tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai" (Fil. 1:6).

Pāvils savas vēstules pavisam apzināti sāk ar sveicieniem un pateicību. "Žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva! Mēs pastāvīgi savās lūgšanās pateicamies Dievam, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvam" (Kol. 1:2, 3).

Arī mums, tāpat kā Pāvilam, ir daudz par ko būt pateicīgiem. Mēs esam pieredzējuši Dieva žēlastību dziļos, pat eņģeļiem neaptveramos veidos. Tas pats attiecas arī uz Dieva dāvāto mieru, ietverot saskaņu ar Dievu un cerību, kas izriet no Viņa mīlestības.

Cilvēciskā līmenī mēs varam izrādīt pateicību citiem un cerēt, ka cilvēki novērtēs to, ko viņiem darām. Vecāki lūdzas, lai viņu bērni mīlētu Dievu un kādu dienu – ja ne tagad – novērtētu upurus, ko viņi ir nesuši, lai sniegtu viņiem labāko iespējamo audzināšanu. Bet kā cilvēki mēs pieļaujam daudz kļūdu, un mēs no tām mācāmies (vai vismaz mums vajadzētu mācīties).

Šonedēļ mēs aplūkosim Pāvila ievadvārdus Vēstulē filipiešiem un Vēstulē kolosiešiem, kas satur pateicību un lūgšanu – tie var bagātināt un stiprināt arī mūsu katra lūgšanu dzīvi.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. janvārī.

Vienotība evaņģēlijā

Izlasi Fil. 1:3-8. Par ko Pāvils ir pateicīgs? Kādu pārliecību viņš sniedz filipiešiem, un kāpēc tas ir svarīgi? _____

_____

_____

_____

Pāvils dibināja Filipu draudzi, tāpēc viņa vēstulē jūtama sirsnīga kristīgā vienotība. Lai gan viņi atradās simtiem jūdžu attālumā, Pāvils, ieslēgts ķēdēs un ieslodzīts, turēja draudzi un tās locekļus dziļi savā sirdī; viņš ilgojās pēc viņiem "ar Jēzus Kristus mīlestību" (Fil. 1:8); viņš pateicās Dievam par viņiem. Pāvila pateicības lūgšana pat sniedz ieskatu Jēzus aizlūgšanā par mums Debesīs.

Augstais priesteris nēsāja uz krūtīm 12 dārgakmeņus, kas simbolizēja 12 Israēla ciltis, un tie bija "uz viņa sirds", kad viņš aizlūdza par tām (2. Moz. 28:29). Vēl lielākā mērā kā mūsu Augstākais Priesteris Debesu svētnīcā Jēzus nes sev līdzi pie Tēva Savas tautas vārdus.

Interesanti, ka Fil. 1:3 formulējums ir neskaidrs – tas var nozīmēt gan to, ka Pāvils par viņiem atceras lūgšanās, gan to, ka viņi atceras Pāvilu. Katrā ziņā tas uzsver ciešo savstarpējo saikni, ko pauž arī jēdziens "vienotība" (grieķu val. "koinōnía"). Tāpat kā Pāvils piedalījās Kristus ciešanās (Fil. 3:10), filipieši "dalījās" ar Pāvilu viņa ciešanās un materiāli atbalstīja viņa kalpošanu (Fil. 4:14, 15). Šī savstarpējā saikne, kas pastāvēja "no pirmās dienas līdz šim brīdim" (Fil. 1:5), liek Pāvilam pateikties Dievam un lūgt par viņiem "ar prieku" (Fil. 1:4).

Interesanti, ka Pāvils savu ieslodzījuma vietu apraksta diezgan pozitīvi – viņš to uztver kā iespēju "aizstāvēt un nostiprināt evaņģēliju" (Fil. 1:7). Viņa izmantotie juridiskie termini norāda, ka tiesa ir neizbēgama, taču viņš arī aktīvi sludināja evaņģēliju gan kareivjiem, gan apmeklētājiem. Tas norāda uz evaņģēlija aizstāvēšanu (grieķu val. "apología") un tā patiesību nostiprināšanu. Pāvilu vairāk nodarbināja evaņģēlija aizstāvēšana nekā viņa paša nākotne. Dzīvojot vai mirstot – viņš bija pārliecināts, ka Dievs pabeigs "labo darbu", ko Viņš sācis tajos, kas Viņam tic (Fil. 1:6).

Kā tu saproti apsolījumu, ka Dievs pabeigs "labo darbu" tevī (Fil. 1:6)? Ko tas nozīmē? Vai šis darbs beigsies pirms Kristus otrās atnākšanas? _____

_____

_____

_____

Pāvila lūgšanu vajadzības

Pirms pāris gadiem kāds mācītājs runāja par lūgšanām, kas ir par "mani, mani, mani un manām vajadzībām un vēlmēm". Viņš veiksmīgi raksturoja tās kā "savtīgās mazās lūgšanas", jo Dievam ir lielāka vīzija.

*Izlasi Fil. 1:9-11. Kāds ir šīs lūgšanas fokuss, un kādas lielās lūgšanu vajadzības viņš izsaka? Ko tas mums māca par lūgšanu?*_____

_____

_____

_____

Šī lūgšana grieķiski sastāv tikai no četrdesmit trim vārdiem, taču tā apkopo visas Pāvila bažas, ko viņš plašāk attīsta vēstulē: mīlestību, zināšanas, izpratni, patiesumu, izvairīšanos no uzbrukumiem un taisnīgumu, ko mums dod Jēzus Kristus. Šīs lūgšanas, kā arī Pāvila iepriekšējie pateicības izteikumi ietver uzsvaru uz draudzes kopumu. Pāvila lūgšana ir vērsta pilnīgi citā virzienā – tā ir par visu draudzi un tās labklājību.

Izpētīsim dažus atsevišķus šīs lūgšanas elementus:

Mīlestībai jāpieaug vēl un vēl. Pāvils nelūdzas tikai pēc vairāk mīlestības, bet mīlestībai ir konkrēts virziens: "atziņā un izjūtā" (Fil. 1:9). Zināšanas šeit nav tikai intelektuālas, bet arī garīgas, ko var iegūt tikai kopā ar Dievu un pētot Viņa Vārdu (sk. Ef. 1:17; 4:13; 1. Tim. 2:4).

Izpratne. Pāvils to paskaidro kā spēju "svarīgāko pārbaudīt" – atšķirt to no morāli kaitīgā – "lai .. būtu tīri un nevainojami" (Fil. 1:10).

Patiesums. Grieķu vārds nozīmē "pārbaudīts saules gaismā" un attiecas uz nevainojamu rīcību: "Visam, ko kristieši dara, jābūt tik caurspīdīgam kā saules stari." (Elena Vaita "Reflecting Christ", 71. lpp.)

Izvairīšanās no uzbrukumiem. Tas nozīmē nedarīt vai nesacīt neko tādu, kas varētu kļūt par šķērsli kādam ticēt.

Taisnīgums Kristū. Pāvils pievērš tam plašāku uzmanību vēstulēs romiešiem un galatiešiem un turpina arī Fil. 3. nodaļā. Mums nav sava taisnīguma – tas nāk vienīgi no Kristus.

*Kā mēs varam ļaut savai mīlestībai "pieaugt" (Fil. 1:9)? Kāpēc kristīgajā dzīvē tas ir tik būtiski? (Sk. arī 1. Kor. 13:1-8.)*_____

_____

_____

_____

Garīgā izpratne dzīvē

Filipieši, protams, uztraucās, uzzinot par Pāvila ieslodzīšanu. Tagad viņa darbs bija būtiski ierobežots. Viņš nevarēja ceļot, sludināt, apmeklēt sinagogas un mācīt cilvēkiem par Jēzu kā Mesiju. Viņš vairs nevarēja dibināt draudzes. Filipieši nosūtīja Epafroditu, lai noskaidrotu apustuļa stāvokli, uzmundrinātu viņu un nodrošinātu viņa fiziskās vajadzības.

Izlasi Fil. 1:12–18. Kā Pāvils uztvēra savu ieslodzījumu? Kādas mācības mēs varam gūt no viņa attieksmes, neskatoties uz apstākļiem? _____

_____

_____

_____

Ziņa, ko viņš atsūtīja, filipiešus noteikti pārsteidza. Pāvils skatījās uz saviem apstākļiem citām acīm. Viņa garīgā izpratne lika viņam raudzīties uz cietumu nevis kā šķērsli, bet kā iespēju – "drīzāk sekmējis evaņģēliju" (Fil. 1:12). Tur, kur citi saskatīja tikai ķēdes un restes, Pāvils redzēja savus romiešu sargus kā iespējamos Dieva valstības kandidātus. Viņš arī saprata, ka viņa ieslodzījumam bija spēcīga, iedvesmojoša ietekme draudzē – ļaudis kļuva drosmīgāki un apņēmīgāki sludināt evaņģēliju, Kristus vārdā runāt drosmīgi un nebaidoties no sekām.

Grūti iedomāties, bet daži pat cerēja gūt labumu no Pāvila ieslodzījuma. Acīmredzot viņi domāja, ka Pāvila noslēpumainība izraisīs plašāku interesi par viņiem un viņu sludināšanu. Cik spēcīgs un traģisks piemērs cilvēku egocentriskumam – pat draudzē! Kā Jeremija jau rakstījis: "Sirds ir ļaunprātīgi lokana pret visu, tā ir viltīga. Kas to var izdibināt?" (Jer. 17:9)

Par laimi, uzticīgi darbinieki evaņģēlija izplatīšanā kļuva vēl dedzīgāki. Viņi mīlēja Pāvilu tik ļoti, ka ciešanas, ko redzēja viņu pārdzīvojam ticības dēļ, lika viņiem vēl vairāk uzticēties Kristum un mudināja būt aktīvākiem Kungā. Tas deva viņiem spēku doties tur, kur viņi iepriekš baidījās, runāt tur, kur agrāk klusēja, un tas veicināja cilvēku atgriešanos pie Kristus un pestīšanas vēsts izplatību.

Kādu mācību tu esi guvis no sāpīgām pieredzēm, kas tomēr radīja arī pozitīvas lietas? Kā mēs varam iemācīties paļauties uz Dievu neatkarīgi no situācijas – pat tad, kad nav saskatāms nekāds labums? _____

_____

_____

_____

Evaņģēlija augļi

Pāvila attiecības ar kolosiešiem atšķirās no attiecībām ar filipiešiem. Viņš tos pieskaita tiem, "kas manu miesīgo vaigu nav redzējuši" (Kol. 2:1). Tomēr Pāvils viņiem, tāpat kā filipiešiem, apliecina, ka viņš pateicas Dievam par viņiem un "vienmēr" lūdz par viņiem.

Izlasi Kol. 1:3-8. Par kādām trim lietām Pāvils pateicas Dievam? _____

_____

_____

_____

Pāvils apvieno trīs tikumus, kurus viņš min arī citur: ticību, cerību un mīlestību (sk. 1. Kor. 13:13; 1. Tes. 1:3, 5:8). Pievērs uzmanību, ka Pāvils nopelnu par šīm lietām kolosiešiem nepieskaita. Viņš pateicas Tēvam, jo, kā saka Jēkabs, tās ir dažas no "labajām un pilnīgajām" dāvanām, ko mēs saņemam no Viņa (Jēk. 1:17). Kad mēs redzam Dieva mīlestību pret mums, tas ved mūs pie ticības Kristum (Ef. 2:4-8) un mēs iegūstam cerību uz Debesīm. Pēteris to raksturo kā "neiznīcīgu, neaptraipītu un nevīstošu mantojumu, kas ir uzglabāts Debesīs jums" (1. Pēt. 1:4).

Pāvils arī uzsver, ka evaņģēlijs ir uzticams, jo balstās uz "patiesības vārdu". Šo izteicienu Pāvils izmanto arī citur, atsaucoties uz Dieva iedvesmoto vārdu (sk. 2. Kor. 6:7; 2. Tim. 2:15). Atšķirībā no "cilvēku vārda" tas darbojas ticīgajos "efektīvi" (1. Tes. 2:13) un piepilda Dieva gribu (Jes. 55:11). Tātad, kad evaņģēlijs tiek sludināts, Dieva spēks izpaužas klausītāju sirdīs caur Svētā Gara darbu, un cilvēki atsaucas. Evaņģēlijs nes augļus, jo tas ir "dzīvības vārds" (Fil. 2:16).

Varbūt vispārsteidzošākais ir evaņģēlija izplatība tik īsā laikā. Apmēram trīsdesmit gadu pēc Kristus nāves un augšāmcelšanās Pāvils jau varēja teikt, ka tas izplatījies "visā pasaulē" (Kol. 1:6). Nedaudz vēlāk tajā pašā nodaļā viņš saka, ka evaņģēlijs "tika sludināts visai radībai apakš debesīm" (Kol. 1:23). Plašā Romas ceļu sistēma ļāva ātri sazināties un ceļot, tādēļ Pāvila vēstules varēja ātri un plaši izplatīties. Taču tieši Dieva spēks, kas darbojas caur vārdu, rada cilvēkā garīgo dzīvību (Jēk. 1:18; 1. Pēt. 1:23), pārvēršot viņu par jaunu radību Kristū (2. Kor. 5:17).

Kol. 1:5 Pāvils raksta par cerību, "kas jums nolikta debesīs". Kā tu izproti šo cerību, un kāpēc tā attiecas arī uz katru mums, kaut arī mēs patiesi esam necienīgi? _____

_____

_____

_____

Lūgšanu spēks

Izlasi Kol. 1:9-12. Kādus konkrētus lūgumus tu atrodi Pāvila lūgšanā? _____

_____

_____

_____

Pāvils lūdz, "lai jūs visā pilnībā izprastu Viņa gribu". Pāvils Dieva gribas izpratni apraksta kā "garīgu gudrību un atziņu" (Kol. 1:9). Gudrība nāks, pilnībā uzticoties Dievam, esot gatavam pildīt Viņa gribu (Jņ. 7:17) un nepaļaujoties uz savu saprašanu (Sal. pam. 3:5). Bet bieži rodas jautājums: "Kāda ir Dieva griba man šajā situācijā?" Ir četri galvenie avoti, no kuriem varam uzzināt Dieva gribu, meklējot to lūgšanās:

1. Visbūtiskākais gudrības avots ir pati Bībele. "Tavs vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem" (Ps. 119:105).

2. Īpašu gudrību pēdējām dienām Dievs mums ir devis ar Praviešu Garu (Atkl. 12:17, 19:10), kas izpaužas Elenas Vaitas rakstos. Bībele mudina: "Ticiet Tam Kungam, savam Dievam, – un jūs būsit nodrošināti! Ticiet Viņa praviešiem, tad jūs uzvarēsit!"" (2. L. 20:20).

3. Dieva gribu un vadību var atklāt arī ar Aizgādības radītajiem apstākļiem, lūdzot Viņam atvērt vai aizvērt durvis (sk. Kol. 4:3).

4. Svētais Gars vada mūs, kad esam iemācījušies atpazīt Viņa balsi: "Tavas ausis dzirdēs aiz tevis šos vārdus: šis ir tas ceļš, staigājiet pa to! – kaut jūs arī ietu pa labi vai novērstos pa kreisi" (Jes. 30:21).

Pāvils lūdz, lai kolosieši "staigā Kungam cienīgi" (Kol. 1:10, NKJV). Protams, neviens nav pats par sevi "cienīgs", bet Dievs uzskata mūs par cienīgiem caur Savu žēlastību un aicina dzīvot atbilstoši šim augstajam aicinājumam (Ef. 4:1; 1. Tes. 2:12). Pāvils šajā vēstulē vēl trīs reizes lieto darbības vārdus "staigāt" vai "staigāja" (Kol. 2:6, 3:7, 4:5). Tas nozīmē dzīvot un rīkoties saskaņā ar Dieva likumu (2. Moz. 18:20), ko iespējams, tikai pateicoties Svētā Gara darbam (Ec. 36:27).

Pāvils arī lūdz, lai viņu (un mūsu) dzīve būtu "pilnīgi patīkama Kungam", un pēc tam min vairākus veidus, kā to panākt: "Nesīsit augļus ar visāda veida labiem darbiem" (Kol. 1:9, 10); pēc tam "pieaugsit Dieva atziņā" (Kol. 1:10) un, visbeidzot, "pateiksities" (Kol. 1:12).

Ja kāds tev jautātu: "Kā tu zini, ka Dievs vada tevi vienā vai otrā virzienā?" – kā tu atbildētu un kāpēc? _____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Daudzi cilvēki nespēj izstrādāt noteiktus nākotnes plānus. Viņu dzīve nav stabila. Viņi neprot paredzēt notikumu iznākumu, un tas bieži rada rūpes un nemieru. Atcerēsimies, ka Dieva bērnu dzīve šajā pasaulē ir ceļinieku dzīvesveids. Mums nepietiek gudrības, lai izplānotu savu dzīvi. Mums nav jānosaka sava nākotne. "Ticības spēkā Ābrahāms ir paklausījis aicinājumam un gāja uz to vietu, ko nācās saņemt par mantojumu, un gāja nezinādams, kurp viņš iet." (Ebr. 11:8)

Zemes dzīves laikā Kristus neplānoja sev neko. Viņš bija atvērts Dieva plāniem, un katru dienu Tēvs tos Viņam atklāja. Arī mums jābūt tā atkarīgiem no Dieva, lai mūsu dzīve būtu acīmredzama Viņa gribas izpausme. Ja uzticēsim Viņam savas gaitas, Viņš vadīs mūsu soļus.

Pārāk daudzi, plānojot sev spožu nākotni, cieš pilnīgu neveiksmi. Ļaujiet, lai jūsu vietā plāno Dievs. Kā bērni ticiet, ka "tā kājas, kas paļaujas uz Viņu, Viņš pasargā". (1. Sam. 2:9) Dievs nekad nevada savus bērnus citādi, nekā tie vēlētos būt vadīti, ja varētu redzēt visu no sākuma līdz beigām un izprast mērķi, kuru viņi realizē kā Dieva darbabiedri." (Elena Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana", 478., 479. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā pagājušo nedēļu un uzskaiti lietas, par kurām esi pateicīgs. Varbūt tev ir vairāk iemeslu pateicībai, nekā tu apzinies?

2. Apdomā pēdējo Elenas Vaitas citāta rindu. Tā ir ļoti spēcīga ticības izteiksme. Kā tu vari iemācīties tik dziļi uzticēties Dievam?

3. Ņemot vērā Kol. 1:6, 23, pārrunājiet šādu apgalvojumu: "Četrdesmit gadus neticība, kurnēšana un sacelšanās senajam Israelam neļāva ieiet Kānaānā. Tie paši grēki ir atturējuši jauno laiku Israēlu no ieiešanas Debesu Kānaānā. Nevienā no šiem gadījumiem vaina nav meklējama Dieva apsolījumos. Tieši neticība, pasaulīgums, nesvētums un strīdi Kungu apliecinošo ļaužu vidū likuši mums tik daudzus gadus vēl kavēties šajā grēku un bēdu pasaulē. Ja Kristus draudze būtu paveikusi Kunga uzdoto darbu, tad visa pasaule tagad jau būtu brīdināta un Kungs Jēzus ar spēku un lielu godību jau būtu atnācis uz mūsu Zemi." (Elena Vaita "Pēdējo dienu notikumi", 38. lpp.) Kādos veidos mēs šodien varam būt vainīgi tajos pašos grēkos?

DZĪVĪBA UN NĀVE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Fil. 1:19-30; 1. Kor. 4:14-16; 2. Kor. 10:3-6; Jņ. 17:17-19; Mih. 6:8; Ap. d. 14:22.

ATMIŅAS PANTS:

"Jo dzīvot man ir – Kristus, un mirt – ieguvums" (Fil. 1:21).

Mēs bieži dzirdam, ka nāve ir tikai dzīves daļa. Tie ir meli. Nāve ir dzīves pretstats, dzīves ienaidnieks. Nāve nav dabīga dzīves daļa, tāpat kā vraks nav automašīnas dzīves daļa. Pāvils stingri apliecina, ka Kristus nomira, lai "iznīcinātu to, kam nāves vara, tas ir, velnu, un atsvabinātu visus, kas visu mūžu nāves baiļu dēļ bija verdzībā" (Ebr. 2:14, 15).

Lai gan Pāvils bija gatavs mirt Kristus dēļ, viņš bija pārliecināts par savu ilgtermiņa likteni. Pašlaik viņam vissvarīgākais bija gan ar savu dzīvi, gan nāvi godināt Kristu un sludināt evaņģēliju pēc iespējas lielākam cilvēku lokam. Varbūt tas ir viens no iemesliem, kāpēc mums ir tik daudz vēstuļu, kas nes viņa vārdu. Ar saviem rakstiem viņš varēja aizsniegt daudzus cilvēkus un vietas, arī tās, kuras pats nekad nebija apmeklējis.

Dzīve ir īsa, un laikā, ko Dievs mums dod, ir ļoti svarīgi atstāt pēc iespējas lielāku ietekmi par labu Dieva valstībai. Liela daļa no šīs ietekmes saistīta ar mūsu spēju veicināt "vienotību ticībā". Kā mēs redzēsim šonedēļ, šī tēma bija viens no svarīgajiem iemesliem, kāpēc Pāvils rakstīja filipiešiem.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. janvārī.

"Kristus tiks pagodināts"

Izlasi Fil. 1:19, 20. Kāds, šķiet, ir Pāvila gaidītais tiesas iznākums? Kas viņam ir vēl svarīgāks par to, lai viņu attaisno? _____

_____

_____

Lai gan Pāvils nebija noziedznieks, šī nebija viņa pirmā ieslodzījuma reize, un vajāšanas viņam nebija svešas. Korintiešiem viņš aprakstīja savas līdzšinējās ciešanu epizodes – "cietumos, bez mēra sitienus ciezdams, bieži nāves briesmās. No jūdiem es esmu dabūjis piecas reizes četrdesmit sitienu bez viena. Trīs reizes dabūju rīkstes, vienreiz mani mētāja akmeņiem, trīs reizes biju ūdens briesmās, visu dienu un nakti biju jūras viļņu varā. Bieži biju ceļojumos, ūdens briesmās upēs, laupītāju briesmās, briesmās savu ļaužu vidū, briesmās pagānu vidū, briesmās pilsētā, briesmās tuksnesī, briesmās uz jūras, briesmās viltus brāļu starpā, darbā un pūlēs, daudzās bezmiega naktīs, izsalkumā un slāpēs, daudzreiz badā, salā un kailumā" (2. Kor. 11:23–27).

Taču, lai nerunātu tikai par šīm ciešanām, Pāvils tūlīt piebilst: "Bez tam vēl viss pārējais, ļaužu pieplūdums ik dienas, rūpes par visām draudzēm" (2. Kor. 11:28).

Izlasi 1. Kor. 4:14–16; 1. Tes. 2:10, 11; Gal. 4:19 un Filemonam 10. Kāda rakstura attiecības Pāvilam bija ar draudzēm, kuras viņš izveidoja, un ar cilvēkiem, kurus viņš mantoja Kristum? _____

_____

_____

Tāpat kā Jēzus, kurš nesavtīgi ziedojās mūsu glābšanas labad, Pāvils bija gatavs darīt to pašu: "Par jūsu dvēselēm es labprāt visu atdošu un atdošu pats sevi" (2. Kor. 12:15). Bet paradoksāli – jo vairāk cilvēks līdzinās Jēzum, jo mazāk viņu mīl un novērtē citi. "Bet visi, kas grib svētbijīgi dzīvot Kristū Jēzū, arī tiks vajāti" (2. Tim. 3:12). Taču uzticīgie kristieši paliek varbūt visjaudīgākais veids, kā pagodināt Dievu un atklāt evaņģēlija patiesību (salīdzini ar Fil. 1:7). "Pāvila pacietība un priecīgais prāts garajā un netaisnajā ieslodzījumā, viņa drosme un ticība bija nepārtraukta Dieva Vārda sludināšana." (Elena Vaita "Apustuļu darbi", 464. lpp.)

Paskaties uz savu dzīvi un to, kā tu izturies pret cilvēkiem, īpaši pret tiem, kas pret tevi nav jauki. Kādu liecību par Jēzu tu sniedz? _____

_____

_____

Mirt ir ieguvums

Ja vēl neesi pamanījis, mēs visi, it īpaši ticīgie, esam iesaistīti lielajā cīņā, kas plosās apkārt un pat mūsos pašos. Mēs visi, vienā vai citā veidā, piedzīvojam šīs kosmiskās cīņas realitāti un piedzīvosim to līdz dienai, kad nomirsim, lai arī kad un kā tas notiks.

Izlasi 2. Kor. 10:3-6. Kas ir garīgā kara pamatā, un kādi ir mūsu ieroči? _____

_____

_____

_____

Nāvējošākie garīgie ieroči ir idejas – gan labas, gan sliktas. Sātans izmanto kritiku, nodevību, pazemojumu, bailes, vienaudžu spiedienu un virkni līdzīgu līdzekļu, ko kristiešiem nekad nevajadzētu izmantot. Tā vietā mums jāizmanto mīlestība, žēlsirdība, miers, maigums, pacietība, laipnība un paškontrole. Mūsu visjaudīgākais ierocis, lietots gudri, ir "Dieva Vārds," ko vada Gars (Ef. 6:17), jo tikai Dievs spēj patiesību ieaicināt cilvēka sirdī. Mēs esam vienkārši instruments, ko Dievs lieto, lai īstenotu Savu gribu.

*Izlasi Fil. 1:21, 22. Kā mēs saprotam šo Pāvila domu, it īpaši lielās cīņas kontekstā?*_

_____

_____

_____

Tā kā šī cīņa ir garīga, mēs piedalāmies ideju un vērtību karā. Tomēr Kristus ir guvis uzvaru pie krusta mūsu labā, un tik ilgi, kamēr mēs esam ar Viņu savienoti, mēs nekad netiksim sakauti, pat ja mūs nogalinātu. Pāvils nodeva savu dzīvi visam, kas ar viņu šeit uz zemes notika, lai arī kas tas būtu un lai arī cik netaisnīgi, jo viņš uzticēja savu dzīvi un nākotni augstākai pārvaldībai.

Kā kristiešiem mums nevajadzētu cīnīties tik ļoti par savām tiesībām, bet vairāk par to, kas ir taisnība. Nav tā, ka "varas dēļ ir taisnība", bet gan "taisnība dod varu". Pakļaušanās Dieva gribai ir godājama; īstenībā tas ir vienīgais ceļš uz uzvaru karā, kurā esam ierauti. Jēzus, protams, ir izcils piemērs, kā pakļauties Dieva gribai, kā to Pāvils vēl atklās Fil. 2. nodaļā.

*Kādās situācijās tu pašlaik piedzīvo lielās cīņas realitāti? Kā tu vari rast mierinājumu un spēku, zinot, ka Kristus mums jau ir sagādājis uzvaru?*_____

_____

_____

_____

Paļāvība

Izlasi Fil. 1:23, 24. Ko Pāvils domā, sakot, ka "atraisīties un būt kopā ar Kristu" ir "daudz, daudz labāk"? _____

_____

_____

Šos pantus gadsimtiem ilgi ir nepareizi sapratuši. Šonedēļ pētāmajā fragmentā Pāvils apspriež dzīves un nāves kontrastu. Kristietis dzīvo Kristum un pat var nomirt Viņa dēļ. Šajā nozīmē mirt ir "ieguvums", jo mūsu liecība tad ir daudzkārt spēcīgāka un pārliecinošāka (Fil. 1:21). Nav šaubu, ka cilvēks patiesi tic, ja ir gatavs mirt par šo pārliecību.

Taču mums jāatzīst, ka mirušie ir tiešām miruši. Viņi "neko nezina". Viņi guļ kapā līdz augšāmcelšanai (sk. Sal. māc. 9:5; Jņ. 5:28, 29). Tāpēc Jēzus teica par mirušo Lācaru: "Mūsu draugs Lācars ir aizmidzis, bet Es eimu viņu modināt." (Jņ. 11:11)

Ja pieņemtu, ka cilvēki pēc nāves uzreiz dodas uz Debesīm, iedomājieties, kā būtu ar Lācaru. Pēc četru dienu priekiem Paradīzē atnāktu eņģelis ar "sliktām" ziņām: "Atvaino, Lācar, bet Jēzus tevi sauc atpakaļ uz zemi. Šeit tu palikt nedrīksti."

Izsekojot līdz šīs kļūdas loģiskajam iznākumam, mēs redzam, cik tā ir maldinoša. Nāve ir kā bezsapņu miegs, no kura Jēzus modinās savus uzticīgos otrās atnākšanas laikā; tad kopā ar dzīvajiem svētajiem tie tiks pacelti un aizrauti debesīs, lai paliktu pie Jēzus mūžīgi (sk. 1. Tes. 4:16, 17).

Pāvila "aiziešana" no šīs dzīves, lai būtu kopā ar Kristu, nozīmē būt kopā ar Viņu ciešanās un nāvē (2. Tim. 4:6), "cerībā sasniegt augšāmcelšanos no miroņiem" (Fil. 3:11). Viņš, bez šaubām, arī apzinājās, ka viņš mirs un ka nākamais, ko viņš piedzīvos, būs Jēzus skatīšana vaigā, kas viņu – kopā ar visiem Dieva ļaudīm – aizvedīs uz vietu, ko Jēzus ir sagatavojis visiem, kas Viņu mīl (Jņ. 14:3; 1. Kor. 2:9).

Lai gan Pāvils bija gatavs mirt Kristus dēļ, viņš zināja, ka filipiešiem būtu labāk, ja viņš "paliktu miesā" (Fil. 1:24). Interesanti, ka kristietim nav vienkārši atbildēt, vai ir labāk dzīvot Kristum vai nomirt Viņa dēļ. Pāvils teic, ka viņu "spiež no abām pusēm" (Fil. 1:23) – dzīvot vai atpūsties kapā.

*Vēlreiz – lai arī cik ļoti neviens nevēlas mirt, vai tu esi kādreiz domājis, ka nākamais brīdis pēc nāves būs Kristus atnākšana? Kā šī doma tev var palīdzēt labāk saprast Pāvila domu gaitu?*_____

_____

_____

Stāviet stipri vienotībā

Jēzus pēdējā lūgšana par saviem mācekļiem bija vērsta uz svarīgu tēmu – vienotību. Jēzus raudzījās tālāk par krustu – uz atkalapvienošanos ar Savu Tēvu un mums: "Tēvs, Es gribu, lai, kur Es esmu, arī tie ir pie Manis, ko Tu Man esi devis, lai viņi redzētu Manu skaidrību, ko Tu Man esi devis" (Jņ. 17:24). Jēzus lūdza, lai Tēvs pasargā Savus bērnus tā, "lai viņi ir viens, itin kā mēs" (Jņ. 17:11). Viņš arī uzsvēra sašķeltības smagās sekas – tā kļūst par iemeslu daudziem neticēt. Divreiz šajā īsajā lūgšanā Jēzus uzsver mūsu vienotību ar Viņu un Tēvu, "lai pasaule ticētu" un "lai pasaule atzīst, ka Tu esi Mani sūtījis" (Jņ. 17:21, 23).

Izlasi Fil. 1:27 un salīdzini ar Jņ. 17:17-19. Ko gan Jēzus, gan Pāvils nosauc par neatņemamu priekšnoteikumu draudzes vienotībai? _____

_____

_____

Grieķu vārds Fil. 1:27, kas tulkots kā "dzīvojiet tā, lai tas būtu cienīgi," ir "politeuomai", kas nozīmē "dzīvot kā pilsonim" – ne jau kādā šīszemes valstībā, bet kā Debesu valstības pilsonim. Kalna svētruna skaisti apraksta, ko nozīmē būt Debesu Tēva bērniem un Viņa valstības locekļiem: garā nabagiem, lēnprātīgiem, izsalkušiem un izslāpušiem pēc taisnības, žēlsirdīgiem, sirdsšķīstiem, miera nesējiem, piedodot pretiniekiem, mīlot ienaidniekus, tādiem, kas svētī tos, kas viņus nolād, darot labu tiem, kas viņus ienīst. Vienvārdsakot – "darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā" (Mih. 6:8).

Ir grūti būt dusmīgam vai aizvainotam uz tādu cilvēku, vai ne? Dažkārt mēs pat apvainojamies uz cilvēkiem, kas šķiet pārāk labi, varbūt pat vēlamies viņus padarīt sliktākus vai atrast kādu vājību, lai pierādītu, ka viņi nav tik labi, kā izskatās, – tikai tāpēc, lai paši justos labāk. Bet kāpēc gan necensties būt mīlošākiem, dāsnākiem, žēlsirdīgākiem un pazemīgākiem?

Elenai Vaitai pieder vārdi par tiem, kas "mīl pasauli un tās labumus vairāk nekā Dievu vai patiesību". ("Liecības draudzei" 5. sēj., 277. lpp.)

Pārāk bieži nesaskaņas draudzē rodas no lepnuma. "Kad tiek lolots lepnums un pasaulīga godkāre, Kristus gars aiziet prom un iestājas sacensība, nesaskaņas un strīdi, kas novērš un vājina draudzi". ("Liecības draudzei" 5. sēj., 240., 241. lpp.)

Cik svarīgi ir mums katram iemācīties pazemību un maigumu, ko Jēzus mums parādīja! Cik atšķirīga tad mums draudze būtu, vai ne? _____

_____

Vienoti un bezbailīgi

Izlasi Fil. 1:27-30. Kā mūsu vienotība un "vienprātīgi kopā cīnīšanās par evaņģēlija ticību" saistās ar bezbailību? _____

_____

_____

_____

Sātana stratēģija ir dalīt un iekarot. Nesaskaņas ir nāvējošas. Jēzus sacīja: "Ja kāds nams pats ar sevi sanāk naidā, tad tāds nams nevar pastāvēt" (Mk. 3:25). Tā ir vienkārša patiesība, un sātans priecājas, ja mēs to piemirstam. Vienotība palīdzēs mums izpildīt savu pravietisko lomu kā Bībeles pravietojumu atlikumam (Atkl. 12:17), pasludinot "mūžīgo evaņģēliju" "katrai tautai, ciltij, valodai un tautībai" (Atkl. 14:6). Tā kā vienotība ir būtiska, lai īstenotu mūsu misiju izplatīt šo Dieva doto vēsti, un tā kā Jēzus lūgšanā Jņ. 17. nodaļā Dieva Vārda "patiesība" ir viena no svarīgākajām vienotības atslēgām (Jņ. 17:17, 19), mūsu vēsts nav atdalāma no mūsu misijas vai vienotības. Visi trīs – vēsts, misija un vienotība – stāv vai krīt kopā. Ja kādas no šīm trim atslēgām trūkst, mēs nevaram gūt panākumus. Taču, ja ir visas trīs, nav jābaidās. Mums nevajag "nekādā lietā .. no pretinieku draudiem" baidīties (Fil. 1:28). Sātans ir sakauts ienaidnieks. Pat ja mūs vajātu un nogalinātu mūsu ticības dēļ, nekas mums nevarētu kaitēt, ja mēs "no visas sirds dzīsimies pēc tā, kas labs" (1. Pēt. 3:13). Velns ir bezspēcīgs apturēt Dieva patiesības uzvaras gājienu.

Izlasi šos Bībeles pantus un īsi apkopo to kopīgo tēmu: Mt. 10:38, Ap. d. 14:22, Rm. 8:17, 2. Tim. 3:12. _____

_____

_____

Dzīve šajā kritušajā pasaulē ir grūta pat "labākajiem" no mums. Ījabs bija taisns cilvēks. Bībele saka, ka viņš "bija sirdsskaidrs un taisns, jo viņš bijās Dieva un vairījās no ļauna" (Ījabs 1:1). Taču pēkšņi viņu un viņa ģimeni piemeklēja nelaime. Kurš nav mācījies – personīgā pieredzē vai vērojot citus –, ka dzīve šeit ir kā uz kraujas malas un tu nekad nezini, kad nokritīsi? Ciešanas vismaz kādā mērā mums visiem ir kopīgas. Tomēr beigās ir labāk ciest Kristus dēļ nekā kāda cita iemesla dēļ.

Kādu cerību un mierinājumu mēs kā kristieši varam atrast savās ciešanās? _____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"No moku soliem un kauna stabiem, no pazemes cietumiem, no zemes bedrēm un alām viņa ausīs skan mocekļu uzvaras saucieni. Viņš dzird nelokāmu, paļāvības pilnu Dieva bērnu liecības, kas, lai gan ciešot trūkumu, apbēdināti un mocīti, tomēr bezbailīgi un svinīgi apliecina ticību, teikdami: "Es zinu, kam esmu ticējis." Atdodami dzīvību par savu gaišo cerību, tie pasaulei droši paziņo, ka Viņš, kuram tie uzticas, ir spējīgs tos glābt vienmēr un visur." (Elena Vaita "Apustuļu darbi", 512. lpp.)

"Kristietībā nekad nav bijis tik daudz dažādu ticības novirzienu kā tagad, un, ja garīgās dāvanas bija nepieciešamas, lai pasargātu pirmās kristīgās draudzes vienotību, cik daudz vajadzīgākas tās ir šodien, lai vienību atjaunotu. Pravietojumi skaidri rāda, ka tieši tāds ir Dieva nodoms pēdējā laikā, un mēs esam pārliecināti, ka tad, kad Kungs Ciānu atgriezīs, sargi atkal būs vienprātīgi, „saprātīgie" domās vienādi. Kad tas piepildīsies, tad starp visiem, kurus Kungs uzskata par saprātīgiem, ticībā valdīs pilnīga saskaņa, jo nevar būt, ka ļaudīm, kas tiešām visu pareizi saprot, izpratne būtu dažāda. [..] No tādām pārdomām kļūst skaidri redzams, ka draudzes pilnības stāvoklis, par kuru šeit runāts, vēl gaidāms nākotnē. Līdz ar to varam secināt, ka garīgās dāvanas tad vēl nebija sasniegušas savu mērķi." (R. F. Kotrela ievads Elenas Vaitas grāmatā "Agrīnie raksti", 140. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas šodien, ņemot vērā augšminēto R. F. Kotrela citātu, ir nepieciešams, lai Svētais Gars ienestu vienotību Dieva draudzē? Cik svarīga draudzes vienotībai ir praviešu dāvanas doto padomu ieviešana praksē?

2. Kā tu Bībeles mācību par nāvi izskaidrotu draugam, kurš domā, ka Pāvils un citi mirušie kristieši jau tagad ir "ar Kristu" Debesīs?

3. Kā mēs varam saprast šīs pasaules ciešanu šausmīgo realitāti? Kāpēc "lielās cīņas" motīvs ir tik noderīgs, lai to izprastu? Un kāpēc galu galā mums jāskatās uz Jēzu pie krusta kā uz vispilnīgāko Tēva mīlestības izpausmi un jāiemācās Viņam uzticēties pat vissmagākajos brīžos?

VIENOTĪBA PAZEMĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Fil. 2:1-11; Jer. 17:9; Fil. 4:8; 1. Kor. 8:2; Rm. 8:3; Ebr. 2:14-18.

ATMIŅAS PANTS:

"Tad piepildait manu prieku, turēdamies vienā prātā, lolodami vienu mīlestību, dvēselēs vienoti, ar vienu mērķi" (Fil. 2:2).

Vienotība ir spēks. Taču zināt, kas ir patiesība, nav tas pats, kas to īstenot. Mēs visi dažkārt kļūdāmies, neskatoties uz mūsu vislabākajiem centieniem pēc vienotības. Bet tas nav tas pats, kas apzināti graut vienotību. Nav brīnums, ka Pāvils, turpinot rakstīt filipiešiem, vēlas, lai viņi būtu "vienotā saskaņā, vienā prātā" (Fil. 2:2, NKJV).

Pāvils vienotības nepieciešamību balsta uz Jēzus mācību un piemēru. Tā ir tēma, ko atrodam visā Jaunajā Derībā, it īpaši vēstulēs. Nesaskaņu sākums Visumā radās no viena Debesu eņģeļa lepnuma un vēlmes pēc augsta stāvokļa un varas – šīs jūtas ātri izplatījās pat šajā ideālajā pasaulē (sk. Jes. 14:12-14). Tad tas ieguva atbalsi Ēdenē ar līdzīgu neapmierinātību par Dieva noteikumiem un vēlmi pacelties augstākā sfērā, nekā Dievs bija paredzējis (1. Moz. 3:1-6).

Šonedēļ mēs aplūkosim Bībeles pamatus attiecībā uz vienotību draudzē, īpašu uzmanību pievēršot Jēzus pārsteidzošajai pazemībai, mācībām, ko varam gūt, raugoties uz Viņu, un kā mēs varam kļūt līdzīgāki Viņam.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. janvārī.

Nesaskaņas Filipu draudzē

Izlasi Fil. 2:1-3. Kādi faktori, šķiet, izraisīja nesaskaņas draudzē? Ko Pāvils iesaka kā risinājumu? _____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

Filipu draudze, ko Pāvils bija dibinājis un kuru ļoti mīlēja, noteikti bija milzīgs vilšanās avots, redzot, ka tā bija sašķelta un pilna ar strīdiem. Viņš lieto ļoti spēcīgu valodu, lai aprakstītu šīs problēmas. "Patmīlība" (grieķu valodā "eritheia"), ko Pāvils lieto Fil. 1:17, attiecas uz Pāvila savtīgajiem pretiniekiem Romā, kas tiecās paaugstināt sevi, nevis Kristus lietu.

"Patmīlība" ir viena no miesas darbiem (Gal. 5:20, NKJV), un, kā norāda Jēkabs, "kur ir skaudība un ķildas, tur ir juceklis un visāda nelietība" (Jēk. 3:16). Jaunās Derības grieķu oriģināltekstā šis vārds lietots tikai šeit un nozīmē augstprātību, tukšu lepnumu un pārāk augstu pašvērtējumu. Pāvils līdzīgu vārdu lieto, brīdinot galatiešus: "Nedzīsimies pēc tukša goda, cits citu izaicinādami, cits citu apskauzdami" (Gal. 5:26).

Pievērs uzmanību Pāvila minētajiem risinājumiem šīm problēmām:

1. *Mierinājums Kristū*. Pāvils turpinās lietot Kristus piemēru kā spēcīgu motivāciju.

2. *Mīlestības mierinājums*. Jēzus atklāj dievišķo mīlestību un pavēl mums – "lai jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis" (Jņ. 15:12).

3. *Gara sadraudzība*. Svētā Gara klātbūtne rada ciešu kristīgu saikni, kāda valdīja agrīnajā draudzē (Ap. d. 2:42; sal. 2. Kor. 13:14).

4. *Līdzjūtība*. Šī dievišķā īpašība bieži izpaudās Kristus dzīvē (sk. Mt. 9:36, 20:34; Mk. 1:41) un aprakstīta līdzībās par labo samarieti un pazudušo dēlu (Lk. 10:33, 15:20).

5. *Žēlsirdība*. Šī īpašība, ko atklāja Jēzus, ir jāsaskata arī Viņa sekotāju dzīvē (Lk. 6:36).

6. *Vienprātība, viena mīlestība* – vienā sirdī un vienā prātā. Cik brīnišķīga aina! Grūti iedomāties, kā Pāvils varētu vēl stiprāk uzsvērt vienotības nozīmi. Viņš arī norādīs, ka tāda domāšana "bija arī Kristū Jēzū" (Fil. 2:5).

Vienotības avots

Pārdomā vairāk Pāvila uzsvaru uz vienotību Fil. 2:2, kur viņš būtībā to pašu pasaka četros dažādos veidos. Pievērs uzmanību arī tam, kā viņš pievēršas prātam, domām un jūtām. Kamēr reliģiskie vadītāji mēdza uzsvērt ārējo uzvedību, Jēzus koncentrējās uz mūsu domām un jūtām. Piemēram, bagātais jauneklis apgalvoja, ka vienmēr ir ievērojis bauslību. Taču, kad Jēzus viņam lika pārdot visu, kas viņam pieder, dot nabagiem un sekot Viņam, Viņš pārbaudīja viņa piesaisti pasaulīgām lietām. Jēzus arī sacīja, ka cilvēku piesārņo tieši tas, kas nāk no sirds (jeb prāta): "Jo no sirds iziet ļaunas domas, slepkavība, laulības pārkāpšana, nešķīstība, zādzība, nepatiesa liecība, zaimi" (Mt. 15:19), un "no sirds pārpilnības mute runā" (Mt. 12:34).

Izlasi Fil. 2:3, 4. Uz kādiem praktiskiem soļiem Pāvils mudina, lai draudzē būtu vienotība? _____

_____

_____

Pāvila vārdi sniedz pazemības ainu: pazemība prātā, citus vērtējot augstāk nekā sevi pašu, rūpes ne tikai par savām, bet par citu interesēm. Viegli pateikt, bet grūti izdarīt, vai ne? Taču šie ir principi, kurus ir svarīgi atcerēties visos mūsu saskarsmes veidos. Bieži sarunās pastāv tendence koncentrēties uz savu atbildi teiktajam, nevis uz ieklausīšanos, lai iedziļinātos, ko otrs cilvēks saka, un censtos ieraudzīt problēmu no viņa skatpunkta. Daudzas nesaskaņas rodas vienkāršu pārpratumu dēļ, no kā varētu izvairīties, vienkārši aktīvi klausoties. Pat ja mums ir atšķirīgi uzskati, klausīšanās un centieni izprast otras puses viedokli ir pirmais solis veselīgas saziņas un uzticības veidošanā.

Pāvils runā par vienotību, ko "rada Gars" (Ef. 4:3, AMPC), kas panāk "mieru, kas mūs savieno" (Ef. 4:3, EXB). Ja draudzē rodas strīdi, Svētais Gars var nomierināt ūdeņus un vest mūs pie vienotības, panākot harmoniju. Tajā pašā nodaļā Pāvils runā par "ticības vienotību un Dieva Dēla pazīšanu" (Ef. 4:13, NKJV). Abi ir saistīti. Tā pati ticība un tāda pati Bībeles izpratne, kas nāk no Kristus un Viņa mācības atzīšanas, ir būtiska, lai starp mums valdītu vienotība.

*Kāda veida nomiršana sev mūs novestu pie tā, ka mēs patiešām vērtētu citus augstāk par sevi? Kā mēs varam to iemācīties? Cik atšķirīgas būtu mūsu attiecības, ja mēs visi tā dzīvotu?*_____

_____

_____

Prāta implants vai prāta operācija?

Arvien vairāk uzņēmumu visā pasaulē strādā pie tehnoloģijām, kas apvieno datoru apstrādes spējas ar cilvēka smadzenēm. Citiem vārdiem sakot, pieslēdzot prātus pie datoriem, zinātnieki cer ietekmēt mūsu domas caur datoriem. Lai gan implantu lietošana cilvēka smadzenēs sola pozitīvus rezultātus, piemēram, palīdzot pārvaldīt epilepsiju, depresiju un Parkinsona slimību, nav grūti iedomāties arī ļaunprātīgas pielietošanas iespējas. Prāta kontrole nevar būt tālā nākotnē.

Dažos veidos tā jau ir klāt. Mūsu prāts ir kā dators, tikai daudz pārāks. Pastāvīgais informācijas plūsmas daudzums, kuram mēs ikdienā esam pakļauti, "programmē" mūsu prātu, nosaka mūsu domas un vada mūsu rīcību. Kad mēs ienirstam medijos, pasaulīgais domāšanas veids atstāj savu ietekmi uz mūsu prātiem un mēs sākam domāt tāpat – it kā citu cilvēku prāti būtu implantēti mūsu smadzenēs vai saplūduši ar tām.

*Mēs esam aicināti būt "garīgi domājoši" – līdzīgi Jēzum (Rm. 8:6). "Neviens nespēj izprast to, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars," ko Pāvils pretstatīja "pasaules garam" (1. Kor. 2:11, 12). Kurš ir mūsu skolotājs? Un ko mēs mācāmies?*_____

_____

*Izlasi Fil. 2:5. Ko, tavuprāt, nozīmē būt ar tādu pašu "prātu", kāds bija Jēzum?*_____

_____

Galu galā mēs varam mainīt savu domāšanu, bet ne savu sirdi; tikai Dievs to var mainīt. Svētajam Garam mūsos jāveic sirds operācija, izmantojot "Gara zobenu" (Ef. 6:17), kas ir "dzīvs un spēcīgs" Dieva Vārds, "kas šķeļ dvēseles un garus, locītavas un smadzenes, un ir domu un sirds nodomu pārzinātājs" (Ebr. 4:12, NKJV). Tikai caur Svēto Garu mēs patiesi varam iepazīt sevi, jo mūsu sirdīm ir mānīga daba (Jer. 17:9). Ebreju vārds "viltīga" ('aqov') apzīmē nelīdzenumus, kas mums traucē; pārnestā nozīmē – domas, kas ir izvairīgas, izkropļotas un blēdīgas. Mums jāmainās, "atjaunojot prātu", lai varētu pārbaudīt, "kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs" (Rm. 12:2, NKJV).

Kāpēc ir tik svarīgi ievērot to, ko Pāvils šeit saka: "Beidzot vēl, brāļi, kas vien ir patiess, kas svēts, kas taisns, kas šķīsts, kas patīkams, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domājiet" (Fil. 4:8)? _____

_____

Kristus prāts

Bokseris Muhameds Ali reiz teica: "Es esmu labākais." 1963. gada augustā, sešus mēnešus pirms viņš kļuva par pasaules čempionu smagajā svarā, viņš pat izdeva ierakstu albumu ar nosaukumu "Es esmu labākais". Ali, bez šaubām, bija lielisks sportists, bet viņš nebija paraugs, kam sekot, ja vēlamies Kristus prātu.

Savukārt Jēzus bija pilnīgi bezgrēcīgs. Lai gan Viņš tika kārdināts "visās lietās ... kā mēs" (Ebr. 4:15), Viņš nekad negrēkoja, pat ne domās. Tomēr Ebr. 5:8 norāda: "Dēls būdams, tomēr ir mācījies paklausību no tā, ko cietis." Jēzus pilnībā pieņēma Tēva gribu. Nebija ne mirkļa, kad Viņš atteiktos pakļauties, lai gan tas, bez šaubām, bija grūti.

*Izlasi Fil. 2:5-8, ko daži uzskata par vienu no spēcīgākajiem un skaistākajiem Bībeles tekstiem. Ko Pāvils mums šeit saka? Ko šie vārdi nozīmē? Un, visbeidzot, kā mēs varam īstenot šos principus savā dzīvē?*_____

_____

_____

Jēzus, kurš ir viens ar Dievu, pats Dievs, ne tikai pieņēma cilvēka miesu, bet kļuva par "kalpu" ("doulou" – "kalps", "vergs") un piedāvāja sevi kā upuri mūsu grēku dēļ! Citā vietā Pāvils saka, ka Viņš kļuvis par "mūsu labā .. par lāstu" (Gal. 3:13). Dievs, mūsu Radītājs, nomira pie krusta, lai kļūtu par mūsu Pestītāju, un tāpēc Viņam bija jāuzņemas lāsts mūsu vietā.

*Kā mēs varam izprast šādu domu? Vēl vairāk, kā mēs varam izpildīt to, ko šie teksti mums māca, proti – būt gataviem pazemoties un upurēties citu labā?*_____

_____

Citā vietā Jēzus sacīja: "Bet lielākais jūsu starpā lai ir jūsu kalps. Un, kas pats paaugstināsies, tas tiks pazemots; un, kas pats pazemosies, tas tiks paaugstināts" (Mt. 23:11, 12). Tas daudzos veidos atspoguļo to, ko Pāvils mums atklāj Fil. 2:5-8.

Pāvils šeit spēcīgāk un tēlaināk atkārto, ko jau bija teicis, ka neko nedrīkst darīt "ar savtīgu godkāri vai augstprātīgi" (Fil. 2:3, NKJV).

*Kā mums jāatsaucas uz to, ko Kristus ir darījis mūsu labā, kā aprakstīts Fil. 2:5-8? Kāda atbilde būtu patiesi "adekvāta" vai vērtīga, ņemot vērā to, ko Kristus mūsu labā ir darījis, ja ne vienkārši nokrist ceļos un Viņu pielūgt? Kāpēc ir tik nepareizi domāt, ka mūsu darbi varētu papildināt to, ko Kristus jau ir izdarījis mūsu labā?*__

_____

_____

Dievbijības noslēpums

Viens no populāriem Bībeles pantiem ir 1. Kor. 8:2: "Ja kāds domā, ka zina kaut ko, viņš vēl īsti nezina, kā vajadzētu zināt" (NKJV). Nav nevienas tēmas, par kuru mēs zinātu visu. Mēs vienmēr varam kaut ko jaunu iemācīties par jebko. Cik daudz vairāk tas attiecas uz mūžīgajām patiesībām, kas saistītas ar Dieva būtību un iemiesošanos!? Pāvils bieži atsaucas uz Kristus brīnišķīgo pazemību, kļūstot par cilvēku. Šī tēma ir tik plaša, ka pat mūžība nebūs pietiekama, lai to pilnībā izprastu.

Izlasi Rm. 8:3, Ebr. 2:14-18 un 4:15. Kas raksturoja Jēzus pazemību un cilvēka dabas pieņemšanu? _____

_____

_____

_____

_____

Kā bija iespējams, ka mūžīgais Dieva Dēls, Svētā Gara darbības rezultātā (sk. Lk. 1:35), kļuva par dievišķi cilvēcisku būtni Marijas miesās? Grūti aptvert, kā bezgalīgais un mūžīgais varēja pēkšņi kļūt par ierobežotu cilvēku, kurš var nomirt. Lūk, būtība tam, ko Pāvils sauc par "dievbijības noslēpumu" (1. Tim. 3:16).

Fil. 2. nodaļas skaistajā dziesmā Pāvils šo pazemību apraksta vēl plašāk nekā citur Bībelē: "Dieva veidā būdams" (Fil. 2:6). Vārds "morphē" ("veids") attiecas uz Viņa dievišķo būtību; tas nozīmē, ka Jēzus bija vienlīdzīgs ar Tēvu (salīdzini ar Jņ. 1:1).

"Sevi iztukšoja" (Fil. 2:7). Jēzus noslēpumainā darbība, atraisoties no Savām dievišķajām privilēģijām, lai kļūtu patiesi cilvēks un taptu kārdināms kā mēs, ir pārsteidzoša.

"Pazemojās" (Fil. 2:8). Uzņemoties cilvēka dabu, Jēzus pārgāja no vispārēja pārākuma uz pilnīgu kalpošanu – kas ir pilnīgs pretstats Lucifera mērķim.

"Līdz pat krusta nāvei" (Fil. 2:8). Nebija nekā pazemojošāka par to nāvi, ko Jēzus izvēlējās, to plānojot kopā ar Tēvu "miera padomes" laikā (Cah. 6:13), to ilustrējot ar Mozus pacelto čūsku (4. Moz. 21:9, Jņ. 3:14) un tādējādi kļūstot "mūsu labā .. par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība" (2. Kor. 5:21).

Kā un kāpēc mums vajadzētu pievērst uzmanību tam, ko Jēzus ir darījis pie krusta, – uztvert krustu kā paraugu paklausībai un pazemībai – lai tas mūs darītu pazemīgākus un pakļāvīgākus Dievam? _____

_____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Visa vecāku mīlestība, kas no paaudzes uz paaudzi ir plūdusi pa cilvēku sirds kanālu, visi maiguma avoti, kas atvērušies cilvēku dvēselē salīdzinājumā ar bezgalīgo, neizsmeļamo Dieva mīlestību, ir tikai kā sīks strautiņš pret neizmērojamu okeānu. Mēle to nevar izteikt, spalva to nevar aprakstīt. Jūs varat čakli pētīt Rakstus, lai to saprastu; jūs varat sakopot visus spēkus un spējas, ko Dievs jums devis, cenšoties aptvert Debesu Tēva mīlestību un līdzjūtību; tomēr vēl atliks bezgalība. Jūs šo mīlestību varat pētīt visu mūžu; tomēr jūs nekad pilnīgi nesapratīsit Dieva mīlestības garumu un platumu, augstumu un dziļumu, atdodot Savu Dēlu, lai Viņš mirtu par pasauli. Pat mūžība to nekad nevarēs pilnīgi atklāt. Tomēr, pētot Bībeli un pārdomājot Kristus dzīvi un pestīšanas plānu, šie diženie temati mūsu izpratnei atklāsies arvien vairāk un vairāk." (Elena Vaita "Liecības draudzei" 5. sēj., 740. lpp.)

"Kad mēs kā Mozus mācāmies Kristus skolā, ko mēs iemācāmies? Vai kļūstam augstprātīgi? Vai sākam uzskatīt sevi par pārākiem? Nē, gluži pretēji. Jo vairāk mācāmies šajā skolā, jo vairāk attīstām pazemību un lēnprātību. Mums nevajadzētu domāt, ka esam iemācījušies visu, ko ir vērts zināt. Mums jāizmanto Dieva dotie talanti pēc iespējas labāk, lai, pārejot no mirstības nemirstībā, mēs neatstātu aiz sevis to, ko esam sasnieguši, bet varētu to paņemt līdzi otrā pusē. Visu mūžību Kristus un Viņa pestīšanas darbs būs mūsu mācību tēma." (Elena Vaita, Manuskripts 36, 1885)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu personīgi esi pieredzējis Dieva mīlestības realitāti? Dalies grupā ar dažādām pieredzēm, kā tu esi iepazinis un izjutis Viņa mīlestību.

2. Ko nozīmē tas, ka Jēzus bija "cilvēkiem līdzīgs" (Fil. 2:7)? Salīdzini ar Rm. 8:3. Pārrunājiet šos pantus kopā.

3. Kādas vienotības problēmas tava draudze šobrīd piedzīvo? Kā gatavība būt pazemīgam un vēlme nedarīt neko "strīdēdamies vai tukšā lielībā" (Fil. 2:3) varētu palīdzēt risināt šos sarežģījumus?

MIRDZĒT KĀ SPĪDEKĻIEM PASAULĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Fil. 2:12-30; Rm. 3:23, 24; 5:8; 2. Tim. 4:6; 1. Kor. 4:17; 2. Tim. 4:21, 13; Lk. 7:2.

ATMIŅAS PANTS:

"Dariet visu bez kurnēšanas un šaubīšanās, lai jūs būtu nevainojami un šķīsti, nepeļami Dieva bērni sabojātas un samaitātas paaudzes vidū, un tanī mirdzētu kā spīdekļi pasaulē" (Fil. 2:14, 15).

Dievs pavēlēja ebrejiem paklausīt, jo tā "būs jūsu gudrība un saprašana to tautu priekšā, kuras, kad tās dzirdēs visus šos likumus, teiks: tiešām, šī lielā tauta ir saprātīga un gudra tauta" (5. Moz. 4:6).

Gadsimtus vēlāk Jēzus sacīja: "ES ESMU pasaules gaisma; kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma" (Jņ. 8:12). Viņš arī sacīja: "Jūs esat pasaules gaišums; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar būt apslēpta" (Mt. 5:14). Kā mēs varam būt gaisma? Tikai pateicoties ciešajai saiknei ar Jēzu – Viņš ir "patiesais gaišums, .. kas apgaismo ikvienu cilvēku" (Jņ. 1:9). Kā Fil. 2. nodaļā teikts, Dievs "Viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis Viņam Vārdu pāri visiem vārdiem, lai Jēzus Vārdā locītos visi ceļi debesīs, zemes virsū un pazemē un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu" (Fil. 2:9-11).

Debesu gaisma un spēks ir pieejami visiem, kas ir atdevuši savu dzīvi Jēzum. Taču pārāk bieži mēs gaidām, ka Dievs visu izdarīs mūsu vietā, vai arī mūsu pašu idejas un plāni stāv ceļā. Tāpēc Pāvila vārdi filipiešiem ir tik nozīmīgi arī šodien.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. janvārī.

Darbi seko tam, ko Dievs ir paveicis mūsos

Tiklīdz Pāvils ir parādījis Jēzu kā pilnīgu Dieva pazemības un paklausības piemēru, viņš vēršas pie filipiešiem pašiem. Viņš apliecina viņu paklausību Kungam pēc evaņģēlija saņemšanas (sk. Ap. d. 16:13-15, 32, 33) un mudina tā turpināt.

Pēc Kristus dzīves un krusta kā glābšanas ceļa atklāšanas Pāvils tagad tiešāk runā par to, kā tas viss darbojas praksē.

Izlasi Fil. 2:12, 13. Ko Pāvils domā, sakot: "gādājiet .. ka topat svēti"? Kā tu aprakstītu saistību starp ticību un darbiem? _____

_____

_____

Šajos divos pantos Pāvils nepiedāvā atšķirīgu evaņģēliju no tā, ko viņš izklāstījis Vēstulē romiešiem un citos savos vēstījumos. Mēs varam būt pārliecināti, ka viņa vēsts šeit sakrīt ar taisnošanas ticībā evaņģēliju, ko viņš sludināja Filipos un citur. Taču ir svarīgi apsvērt visu, ko Bībele māca par kādu tēmu, īpaši par pestīšanu, kas tik bieži tiek pārprasta.

*Izlasi Rm. 3:23, 24; 5:8 un Ef. 2:8-10. Ko šie panti māca par pestīšanu?*_____

_____

_____

Bez šaubām, pestīšana ir Dieva darbs, un mums pašiem pie tās nav nekāda nopelna. Pat ticība ir dāvana, ko mūsos rada Svētais Gars. Mūsu darbi mūs neglābj; tomēr ar jaunpiedzimšanu Dievs mūs garīgi pārrada, piešķirot spēju darīt labus darbus. Dieva Gars strādā mūsos, dodot gribu izvēlēties pareizo, pretoties kārdinājumiem un pieņemt pareizu izvēli.

Tādējādi mūsu darbi izriet no tā, ko Dievs ir paveicis mūsos, – "ar bailēm un drebēšanu" (Fil. 2:12). Vai tas nozīmē, ka mums jābaidās no Dieva sprieduma attiecībā uz mūsu vārgajiem centieniem paklausīt? Protams, ne. Šī frāze attiecas uz Dieva klātbūtnes apzināšanos (sk. Ps. 2:11) un mūsu vajadzību Viņam paklausīt.

Kādās jomās tu esi piedzīvojis, ka Kristus darbojas tevī? Kā tava kritusī daba cīnās pret to, ko Dievs tevī dara, un kā tu vari pretoties šai vilkmei? _____

_____

_____

Gaisma tumšā pasaulē

Fil. 2:14 Pāvils aicina filipiešus darīt "visu bez kurnēšanas un šaubīšanās". Draudzes vienotības izaicinājumi ir tik nopietni, ka to nevar uzturēt bez būtiskām pūlēm no mūsu puses. Vienotība draudzē ir rezultāts mūsu vienotībai ar Kristu un paklausībai Viņa Vārdam. Ļoti svarīga tā ir mūsu liecībai, kā Pāvils turpina norādīt, aicinot mūs "mirdzēt kā spīdekļiem pasaulē" (Fil. 2:15).

Bezmēness naktī, prom no pilsētu un ielu gaismām, redzams vairāk zvaigžņu, un tās šķiet daudz spožākas. Atšķirību padara redzamu kontrasts. Jo tumšākas debesis, jo skaidrāk izceļas zvaigznes. Ar mūsu liecību ir tāpat. Jo lielāka morālā tumsība ap mums, jo asāks kontrasts starp Dieva īstajiem sekotājiem un pasaulīgajiem cilvēkiem. Tāpēc ir tik svarīgi neļaut pasaulīgo ideju, spiedienu un paražu mākslīgajām gaismām padarīt blāvāku mūsu liecību vai pat ļaut tai pilnībā izzust.

*Izlasi Fil. 2:15, 16. Kā Pāvils apraksta to, kādiem mums kā Dieva bērniem jābūt un kas jādara?*_____

_____

_____

_____

"Bez vainas" nozīmē "nevainojams, bez trūkumiem". To īpaši lieto, runājot par Ījabu un viņa nevainojamo raksturu (sk. Ījabs 1:1, 8; 2:3; sk. arī 11:4; 33:9). Grieķu vārds, kas tulkots kā "nekaitīgs", burtiski nozīmē "nesajaukts", "tīrs". Ņemot vērā nežēlīgos uzbrukumus, ar ko Viņa liecinieki, iespējams, saskarsies, Jēzus mudina mūs būt "nekaitīgiem kā baloži" (Mt. 10:16, NKJV). Pāvils līdzīgi aicina mūs būt "vientiesīgiem uz ļaunu" (Rm. 16:19). Mūsdienu masu mediji nav slaveni ar tīru, iedvesmojošu un paceļošu saturu. Dāvida prakse mums šādos apstākļos būtu lielisks likums: "Es neraudzīšos uz ļaunām un kauna pilnām lietām" (Ps. 101:3).

Mums nekad nevajadzētu baidīties būt citādiem – mūsu ticībai vajadzētu mūs atšķirt arvien vairāk. Mērķis ir "mirdzēt kā spīdekļiem pasaulē" (Fil. 2:15). Vienīgais veids, kā to izdarīt, ir noraidīt pielāgošanos šai pasaulei (Rm. 12:2), "turoties stingri pie dzīvības vārda" (Fil. 2:16, NKJV). Mūsu izvēles nosaka, vai mēs esam dzīvojuši, gaidīdami "Kristus dienu", vai arī "skrējuši velti" (Fil. 2:16, NKJV; salīdzini ar 1. Kor. 9:24-27).

*Ja tavā dzīvē ir kādas jomas, ko tu uzskati par "pasaulīgām" (un, iespējams, tādas arī ir), kā tu vari no tām attīrīties?*_____

_____

_____

Dzīvs upuris

*Izlasi Fil. 2:17; 2. Tim. 4:6; Rm. 12:1, 2 un 1. Kor. 11:1. Ko Pāvils saka šajos pantos?*___

_____

_____

_____

_____

Pāvils jau ir izteicis pārsteidzoši neviennozīmīgu attieksmi pret to, vai viņš dzīvos vai mirs, kalpojot Kristum (Fil. 1:20-23). Tagad viņš norāda uz ļoti reālu iespēju "tikt izlietam kā dzeramajam upurim" (Fil. 2:17, NKJV). Šis tēls balstās uz dzērienu ziedošanas seno praksi, kad kādu šķidrumu (piemēram, eļļu, vīnu vai ūdeni) izlēja kā upuri Dievam (sk., piem., 1. Moz. 35:14; 2. Moz. 29:40; 2. Sam. 23:15-17). Acīmredzamā vērtīgā šķidruma "izšķērdēšana" kā pašaizliedzības akts atgādina Marijas rīcību, kad viņa ar "ļoti dārgu un tīru nardes eļļu" svaidīja Jēzus galvu un kājas (Mk. 14:3-9; Jņ. 12:3). Lai gan tas nebija tieši dzeramais upuris, tomēr skaidri simbolizēja milzīgu upuri, ilustrējot arī Kristus bezgalīgo upuri mūsu pestīšanas dēļ.

Ja Pāvilam tiks piespriests nāves sods par evaņģēlija izplatīšanu, viņš priecāsies, jo viņa dzīve tiks "izlieta" kā upuris Dievam. Tā kā dzērienu upurēšana Vecajā Derībā parasti nenotiek pati par sevi, bet pavada upuri (sk. 4. Moz. 15:1-10; 28:1-15), Pāvils savas dzīves nodošanu Dievam uzskata par atbilstošu papildinājumu filipiešu "upurim un kalpošanai", kas ticībā izvēlējās veltīt dzīvi Dievam kā "dzīvu upuri" (Rm. 12:1).

Agrīnie kristieši, arī filipieši (Fil. 1:27-29), bija aktīvi savas ticības izplatīšanā. Viņi gāja un sludināja evaņģēliju no mājas uz māju (Ap. d. 5:42). Viņi atvēra savas mājas Bībeles izpētei (Ap. d. 12:12; 1. Kor. 16:19; Kol. 4:15; Filem. 1, 2) un spēja paskaidrot savas ticības iemeslus (Ap. d. 17:11; 18:26; 1. Pēt. 3:15). Mūsu adventistu pionieri darīja to pašu. Tā vietā, lai paļautos uz mācītājiem, kuri ietu pie viņu kaimiņiem, viņi paši izplatīja ticību, vadīja Bībeles izpēti un sagatavoja cilvēkus kristībām, kad mācītājs atgriezīsies.

Īsāk sakot, viņi ar lielu personīgu upuri, kas bija kā "dzīvs upuris", strādāja evaņģēlija izplatīšanā. Vai mēs darām mazāk?

Padomā, ko nozīmētu tava dzīve kā "dzīvs upuris". Cik daudz tu upurē Dieva valstības labā, un ko no tavas atbildes tu vari spriest par sevi? _____

_____

_____

_____

_____

Pārbaudīts raksturs

Timoteja kā līdzautora loma šajā vēstulē pieminēta jau iepriekš (Fil. 1:1). Tagad Pāvils sāk sīkāk aprakstīt, cik vērtīgs Timotejs ir kā viens no viņa līdzstrādniekiem. Viņš tiek raksturots kā evaņģēlists (2. Tim. 4:5), kuru Pāvils bija sūtījis uz Maķedoniju (1. Tes. 3:2; salīdzini ar Ap. d. 18:5; 19:22) un vairākas reizes arī uz Korintu (1. Kor. 4:17; 16:10). Iepriekš viņš bija strādājis ar Pāvilu un Sīlu Korintā (1. Tes. 1:1; 2. Tes. 1:1), vēlāk arī Efezā (1. Tim. 1:2, 3; sal. Ap. d. 19:22). Pāvils raksturo Timoteju kā "līdzīgi domājošu" (Fil. 2:20, NKJV). Grieķu vārds (burtiski: "vienāds dvēselē") liecina, ka Timotejs Pāvilam bija līdzīgs daudzējādā ziņā – ieskaitot viņa uzticību Kristum, aktīvo evaņģēlija izplatīšanu un īpašo rūpi par filipiešiem.

Kāpēc, tavuprāt, Pāvils šeit runā tik pozitīvi un plaši par Timoteju (sk. Fil. 2:19-23)? Ko vēl Pāvils par viņu saka (sk. 1. Kor. 4:17; 2. Tim. 1:5)? _____

_____

_____

Vēl viena Timoteja īpašība, ko Pāvils piemin, ir viņa "pārbaudītais raksturs" (Fil. 2:22, NKJV). Šeit izmantotais grieķu vārds raksturo cilvēku, kurš ir rūpīgi pārbaudīts caur ciešanām (Rom. 5:4) un kura raksturs un kalpošana ir pierādījusies kā patiesa (2. Kor. 2:9; 9:13). Pāvils un Timotejs bija kopā strādājuši evaņģēlija labā, tāpēc tas daudzkārt tika piedzīvots.

Tieši grūtie dzīves brīži pārbauda mūsu iekšējo būtību un parāda, kas mēs esam patiesībā. Elena Vaita to raksturo šādi: "Dzīve ir audzinoša... Būs izaicinājumi, kas pārbaudīs raksturu; un, pareizi, konkrēti reaģējot uz tiem, tiek attīstītas kristīgās īpašības. Ja ievainojumi un apvainojumi tiek panesti pacietīgi, ja uz aizskarošiem vārdiem atbild laipni, un uz netaisnīgiem darbiem ar laipnību, tas ir pierādījums tam, ka sirdī mīt Kristus Gars." ("Liecības draudzei" 5. sēj., 344. lpp.)

Viņa turpina: "Ja 'grūtības un neērtības, kuras mums jāpanes', tiek pacietīgi izturētas, tās attīsta Kristus līdzību raksturā un atšķir kristieti no pasaulīgā cilvēka." ("Liecības draudzei" 5. sēj., 344. lpp.)

Padomā par izaicinājumiem, grūtībām un kaitinošām situācijām, ar kurām tev nesen nācies saskarties. Vai tu tās esi "pazemīgi panesis" un "labi izturējis"? Ko tu vari darīt, lai gūtā pieredze palīdzētu tev kļūt disciplinētākam? _____

_____

_____

_____

"Turiet šādus cilvēkus godā"

Izlasi Fil. 2:25-30. Kā Pāvils raksturo Epafroditu? Kādas konkrētas attieksmes un darbības atklāj šī kristīgā kalpotāja raksturu? _____

_____

_____

_____

Epafroditu Bībelē piemin tikai šajā vēstulē, taču no dažiem īsiem pieminējumiem mēs par viņu uzzinām diezgan daudz. Spriežot pēc viņa vārda (kas saistīts ar Afrodītes kultu), viņš bija atgriezies no pagānu vides. Pāvils viņu dēvē par "līdzstrādnieku", kas liecina, ka viņš aktīvi kalpoja evaņģēlija labā, iespējams, strādājot kopā ar Pāvilu Filipos. Viņu dēvē arī par "līdzkarotāju" (sal. ar Fil. 1:27), kas, visticamāk, attiecas uz grūtībām, ko Epafroditam nācās pārciest evaņģēlija izplatīšanā, – viņš pat bija gatavs riskēt ar savu dzīvību (Fil. 2:30).

Epafroditam kā "vēstnesim" (grieķu val. "apostolos"), ko bija nozīmējusi Filipu draudze, uzdevums bija kalpot Pāvilam cietumā un rūpēties par citām viņa vajadzībām (Fil. 2:25). Viņš bija arī tas, kam filipieši uzticēja savus Pāvilam domātos finansiālos ziedojumus (Fil. 4:18). Šie ziedojumi bija ārkārtīgi svarīgi, jo romiešu ieslodzītajiem pašiem bija jāmaksā par pārtiku, apģērbu un segām vai arī jāsaņem šīs lietas no ģimenes un draugiem (sal. ar Ap. d. 24:23).

Otrā ieslodzījuma beigās Pāvils lūdza Timotejam: "Steidzies atnākt pirms ziemas," un "mēteli, ko esmu atstājis Troadā pie Karpa, atved šurp" (2. Tim. 4:21, 13). Uz cietuma kameras aukstajiem akmeņiem Pāvilam šis vilnas mētelis ļoti noderētu. Epafroditam tika uzticēts arī aiznest vēstuli atpakaļ uz Filipiem (sk. Elena Vaita "Apustuļu darbi", 479. lpp.).

Iespējams, Filipos radušos problēmu dēļ (sk. 4. tēmu) Pāvils uzskatīja par "nepieciešamu" sūtīt Epafroditu atpakaļ agrāk, nekā bija plānots, un aicināja filipiešus viņu "uzņemt Kungā ar lielu prieku" (Fil. 2:29, NIV). Pāvils vēlas, lai viņi neuztrauktos par viņa stāvokli apcietinājumā. Viņš arī uzsver, ka Epafrodits ir tāds cilvēks, kādus kristiešiem vajadzētu turēt godā – ne viņu bagātības vai sociālā statusa dēļ, bet gan viņu pašaizliedzīgā gara dēļ, sekojot Jēzus piemēram (Fil. 2:6-11, 29, 30; sal. ar Lk. 22:25-27).

Grieķu vārds "godāt" vai "turēt cieņā" Jaunajā Derībā parādās tikai dažas reizes: par virsnieka kalpu, kas "ļoti dārgs" (Lk. 7:2, NRSV), par tiem, kuri tiek godināti pie svētku galda (Lk. 14:8), un par Jēzu kā "dārgo" stūra akmeni (1. Pēt. 2:4, 6). Ja reiz Epafrodits tika iekļauts godājamo skaitā, viņš noteikti bija uzticams un patiesi ticīgs cilvēks.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Kristum vistuvāk stāvēs tas, kas šeit virs zemes būs visvairāk dzēris no Viņa pašaizliedzīgās mīlestības gara, no mīlestības, kas 'nelielās', kas 'nav uzpūtīga', kas 'nemeklē savu labumu', kas 'neskaistas', kas 'nepiemin ļaunu' (1. Kor. 13:4,5); no mīlestības, kas, tāpat kā mūsu Kungu, arī mācekli spiedīs atdot visu cilvēces glābšanas labā, dzīvot, strādāt un nest upurus līdz pat nāvei. Šis gars izpaudās apustuļa Pāvila dzīvē. Pāvils sacīja: 'Jo dzīvot man ir Kristus', tas ir, viņa dzīve cilvēkiem atklāja Kristu, 'un mirt – ieguvums', ieguvums Kristus dēļ, jo nāve pierādītu Viņa žēlastības spēku un pulcētu dvēseles pie Viņa. 'Kristus tiks pagodināts manā miesā,' viņš sacīja, 'vai ar dzīvību, vai ar nāvi.' (Fil. 1:21, 20)." (Elena Vaita "Laikmetu ilgas", 549. lpp.)

"Nav tālu laiks, kad katrai dvēselei būs jāiztur pārbaude. Mūs spiedīs pieņemt zvēra zīmi. Tiem, kas soli pa solim pakļāvušies pasaules prasībām un piemērojušies pasaules ieradumiem, nebūs grūti pakļauties pastāvošajām varām, lai tikai izbēgtu no izsmiekla, apvainojumiem, cietuma un nāves draudiem. [..] Kad liels pulks viltus brāļu tiks saskaitīti un atšķirti no patiesajiem, tad skatam atklāsies tie, kas bija neredzami, un ar 'Ozianna' saucieniem tie nostāsies zem Kristus karoga. Kautrīgie un tie, kas neuzticējās saviem spēkiem, atklāti nostāsies Kristus un Viņa patiesības pusē. Visvājākais un nedrošākais draudzē būs kā Dāvids — drošs un gatavs strādāt. Jo tumšāka nakts būs Dieva ļaudīm, jo spožāk mirdzēs šīs zvaigznes. Sātans ļoti traucēs uzticīgos, bet Jēzus vārdā viņi izies vairāk nekā uzvarētāji." (Elena Vaita "Liecības draudzei" 5. sēj., 81., 82. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet brīdinājumu iepriekšējā citātā tiem, kas "soli pa solim pakļāvušies pasaules prasībām un piemērojušies pasaules ieradumiem". Kas tajā varētu ietilpt? Apspriediet, kā tas varētu attiekties ne tikai uz indivīdiem, bet arī draudzi kopumā.

2. Dievs saka: "To, kas Mani turēs godā, to arī Es pagodināšu" (1. Sam. 2:30). Kādos veidos mēs godājam Dievu? Vai tas ir tas pats, kas "dot Viņam godu" (Atkl. 14:7)? Kāpēc jā vai nē?

3. Kā mēs varam izprast vārdus "gādājiet .. ka topat svēti" (Fil. 2:12) bez iekrišanas burta kalpībā?

PĀRLIECĪBA TIKAI KRISTŪ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Fil. 3:1-16; Rom. 2:25-29; Jņ. 9:1-39; Ef. 1:4, 10; 1. Kor. 9:24-27.

ATMIŅAS PANTS:

"Lai atzītu Viņu un Viņa augšāmcelšanās spēku un Viņa ciešanu sadraudzību; tā es pielīdzinos Viņa nāvei cerībā sasniegt augšāmcelšanos no miroņiem" (Fil. 3:10, 11).

Mūsos kaut kas joprojām ar aizdomām raugās uz pestīšanu ticībā vien, bez bauslības darbiem. Kaut kādu iemeslu dēļ mēs mēdzam paļauties uz saviem darbiem, it kā tie spētu kaut ko pielikt mūsu pestīšanai. Pāvils šo jautājumu risina diezgan uzkrītošā veidā, asi diskutējot ar tiem, kas uzstāj, ka apgraizīšana ir nepieciešama pestīšanai.

Lai novērstu iespēju, ka kāds varētu uzskatīt savus darbus, piemēram, apgraizīšanu, par nozīmīgu pestīšanas iegūšanā, Pāvils skaidri parāda, ka taisnība nāk no Kristus kā dāvana, kas saņemama ticībā, nevis caur bauslību. Lai gan apgraizīšana mūsdienās, iespējams, nav aktuāls jautājums, principi, kas šeit atklāti, joprojām ir ļoti būtiski.

Protestantu reformācija sākās tieši šī paša jautājuma dēļ: kāda ir ticības un darbu loma Kristus sekotāja dzīvē. Galu galā, Kristus mums ir viss, "ticības iesācējs un piepildītājs" (Ebr. 12:2). Ja mūsu prioritātes ir pareizā vietā, mēs dzīvosim ar pārliecību par Dieva mīlestību un jau tagad baudīsim pestīšanas apsolījumu, neuzticoties miesai (Fil. 3:3).

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. februārī.

Prieks Kungā

*Izlasi Fil. 3:1-3. Kādas pozitīvas un negatīvas piezīmes Pāvils šeit izsaka, un kā tās ir savstarpēji saistītas? Kā viņš apraksta ticīgos?*_____

_____

_____

Pāvils sāk uz ļoti pozitīvas nots, un gandrīz izklausās, it kā viņš grasītos noslēgt savu vēstuli. Taču viņš vēl nav pabeidzis. Viņš atgriežas pie vienas no galvenajām šīs vēstules tēmām: priecāšanās Kungā. Un šeit viņš min vairākus iemeslus tam. Vissvarīgākais – mums jāpaļaujas nevis uz sevi, bet Kristu: "Mēs .. lepojamies ar Kristu Jēzu un neuzticamies miesai" (Fil. 3:3). Kurš no mums kaut kādā veidā nav guvis sāpīgu mācību, ka nevajag paļauties uz "miesu"?

Spēcīgais brīdinājums "sargieties" (trīs reizes!) nekur citur Rakstos neparādās. Acīmredzot filipieši ļoti labi zināja, par kādiem draudiem Pāvils runā. Brīdinājums drīzāk attiecas uz konkrētu viltus skolotāju grupu, kas aprakstīta trīs dažādos veidos, nevis runā par trim atsevišķām problēmām.

Bezdievji jeb bezdievīgi cilvēki Israēlā dažkārt tika saukti par "suņiem" (Fil. 3:2; salīdzini ar Ps. 22:16; Jes. 56:10; Mat. 7:6; 2. Pēt. 2:21, 22). Viltus skolotāji varētu arī būt pamatoti raksturoti kā "ļaunie strādnieki". Viņus nosaucot par "apgraizīšanas kropļotājiem" (Fil. 3:2, NBĪ) jeb "tiem, kas kropļo miesu" (ESV), tiek norādīts, ka – tāpat kā Galatijā un citās vietās – viņi pagānu ticīgajiem centās uzspiest apgraizīšanu, bet tas bija pretrunā ar Apustuļu koncila lēmumu (sk. Ap. d. 15).

Interesanti, ka viens no garīgo problēmu risinājumiem, tostarp viltus mācību izplatībai, ir "priecāties Kungā" (Fil. 3:1; salīdzini ar Fil. 4:4).

Viss, par ko mēs priecājamies, mums sagādā prieku (angļu valodā, tāpat arī grieķu valodā šie abi vārdi ir radniecīgi). Dievs vēlas, lai mēs būtu priecīgi, un Viņa Vārds ir kā rokasgrāmata īstam priekam un ilgstošai laimei. Tas ietver Dieva žēlastības saņemšanu (Ps. 31:8), paļaušanos uz Viņu (Ps. 5:12), pestīšanas svētību baudīšanu (Ps. 9:15), Dieva bauslības pieņemšanu kā savu dzīvesveidu (Ps. 119:14), tai skaitā Sabata svinēšanu (Jes. 58:13, 14), ticību Viņa Vārdam (Ps. 119:162) un dievbijīgu bērnu audzināšanu (Sal. pam. 23:24, 25).

*Dzīve mums visiem var būt ļoti grūta, pat ja pagaidām viss šķiet labi. Bet arī tad, ja šobrīd tev nav labi, par ko tu vari un tev vajadzētu priecāties? Kas tev šobrīd traucē to darīt?*_____

_____

Pāvila "pagājušās dzīves" pārdomas

Kristiešu atgriešanās pieredzē ir ierasts domāt par saviem dzīves posmiem kā "pirms" un "pēc" Kristus pieņemšanas, tieši tā, kā to dara Pāvils Fil. 3. nodaļā. Tomēr, pareizi vai nepareizi, mēs dažkārt saucam par "labiem cilvēkiem" tos, kas nav kristieši, – un pasaules acīs daudzi tādi patiešām ir. Vienlaikus, salīdzinot ar Dieva standartiem, neviens nav labs, pat kristieši.

*Pāvils Fil. 3:4-6 min vairākas lietas savā dzīvē, ar kurām reiz lepojās. Kas tās ir? Un kā tu tagad aprakstītu "labās lietas" savā dzīvē – gan pirms, gan pēc Kristus?*__

_____

_____

Pāvils šeit veido netiešu kontrastu starp ticīgajiem jūdu izcelsmes cilvēkiem, kas izplata aplamas mācības, un neapgraizītajiem ticīgajiem, kas pilnībā paļaujas uz Kristu un nepaļaujas uz miesas darbiem – piemēram, apgraizīšanu (sk. Ebr. 6:1; 9:14; salīdzini ar Rm. 2:25-29). Lai gan Pāvila dzīve un izcelsme noteikti bija ievērojama viņa līdzcilvēku acīs, neviena no šīm lietām nepalīdzēja viņam tikt glābtam. Patiesībā tās viņam traucēja, jo kādu laiku tās padarīja viņu aklu attiecībā uz viņa nepieciešamību pēc Kristus.

Pāvils nebija tikai apgraizīts – viņš bija astotās dienas apgraizītais, t.i., dzimis israēlietis un cilvēks, kurš saņēmis apgraizīšanu astotajā dzimšanas dienā. Viņš piederēja Benjamīna ciltij, kuras teritorija varēja lepoties ar daudzām svarīgām Israēla pilsētām. Turklāt Pāvils prata ebreju valodu un kā Gamaliēla skolnieks (Ap. d. 22:3; 26:4, 5) un farizejs bija ļoti iedziļinājies bauslības zināšanās un tās tradicionālajā izpildījumā.

Viņš bija tik dedzīgs bauslības aizstāvis, ka vajāja draudzi, jo uzskatīja to par draudu jūdu dzīvesveidam, kas, kā viņš uzskatīja, izrietēja no bauslības. Kaut gan viņš bija "nevainojams" attiecībā uz cilvēku izpratni par "taisnību", Pāvils visbeidzot saprata, ka pats bauslības princips ir daudz dziļāks un prasīgāks, nekā viņš varēja iedomāties, un ka bez Kristus tās priekšā viņš būtu pazudis.

Salīdzini Rm. 7:7-12 ar Mt. 5:21, 22, 27, 28. Kādu svarīgu atziņu par bauslību uzsver gan Jēzus, gan Pāvils? Kāpēc ticība Kristum (Fil. 3:9) ir vienīgais taisnības avots, nevis bauslība? Padomā, cik labi tu ievēro bauslību, vismaz tādā ziņā, kā Jēzus to mācīja?

_____

_____

Lietas, kas patiešām ir svarīgas

Kā tika norādīts vakardienas pārskatā, tās lietas, ar kurām Pāvils agrāk lepojās, patiesībā kļuva par šķēršļiem viņa ticībai, jo tās aizsedza viņa vajadzību pēc Kristus. Viņš atsaucas uz tirdzniecības terminoloģiju – peļņu un zaudējumiem –, lai aprakstītu savu garīgo bilanci pirms ticības iegūšanas. Lai gan mēs par to negribam domāt, katram cilvēkam ir sava garīgā "bilance". Iepriekš Pāvila bilance tika mērīta pēc jūdu sabiedrības vērtībām, nevis pēc Jēzus mācītajām Bībeles vērtībām.

Pēc atgriešanās viņa garīgā bilance strauji mainījās – vērtību mērogs pārgāja no "jūdaisma valūtas" uz "Debesu valūtu".

"Tas, Kurš nāca no Debesīm, var runāt par Debesīm un taisnīgi izklāstīt tās lietas, kas veido Debesu valūtu, uz kuras Viņš iekausējis Savu attēlu un uzrakstu. Viņš zina briesmas, kādās atrodas tie, ko Viņš nāca pacelt no samaitātības līdz vietai Sev blakus uz troņa. Viņš norāda uz to, ka cilvēki izšķiež savas pieķeršanās jūtas pret nederīgām un bīstamām lietām. Viņš centās novērst prātu no zemes uz Debesīm, lai mēs netērētu laiku, talantu un iespējas lietām, kas ir veltīgas." (Elena Vaita "The Advent Review and Sabbath Herald", 1890. g. 1. jūl.)

Pirmajā gadsimtā jūdu vidē Pāvils bija uzlecoša zvaigzne, līdz, kļūstot akls un satiekoties ar paaugstināto Jēzu uz Damaskas ceļa (Ap. d. 9), viņa garīgās acis tika atvērtas un viņš sāka redzēt skaidri.

Jņ. 9. nodaļa stāsta par vēl vienu cilvēku, kas bija akls un tad skaidri ieraudzīja Jēzu. Jēzus teica, ka Viņš ir nācis pasaulē, "lai tie, kas neredz, kļūst redzīgi, un tie, kas redz, akli" (Jņ. 9:39). Kā šis princips varētu attiekties uz tavu dzīvi? _____

_____

_____

_____

Kas gan varētu būt vērtīgāks par mūžīgo dzīvību Debesīs un uz Jaunās Zemes? Taču pasaules vērtības tik daudziem novērš acis no šīs realitātes. Starp to, kas šeit tiek augstu vērtēts (sk. Mt. 13:22; Lk. 4:5, 6; 1. Jņ. 2:16), un to, ko augstu vērtē Debesis – līdzība Kristum un izglābtas dvēseles –, pastāv mūžīga sacensība.

*Pasaule var padarīt mūs aklus attiecībā uz garīgām patiesībām un to patieso svarīgumu. Kas ir atslēga, lai mūsu acis fokusētos uz patiesi svarīgo?*_____

_____

_____

_____

Kristus ticība

Pāvila galvenā doma ir būtiska – viņš piedzīvoja brīnišķīgu pārmaiņu uz Damaskas ceļa, nomainot savu veco, bauslībā balstīto dzīvi pret paša Kristus klātbūtni – "lai Kristu iegūtu un atrastos Viņā" (Fil. 3:8, 9).

*Būt atrastam "Viņā" ir interesants izteiksmes veids. Izlasi Ef. 1:4; 2. Kor. 5:21; Kol. 2:9 un Gal. 2:20. Balstoties uz šajos pantos minētajām atziņām, ko, tavuprāt, Pāvils ar to domāja?*_____

_____

_____

_____

_____

Pāvila doma par atrašanos Kristū ir bijusi plaši apspriesta. Iespējams, labākais skaidrojums nāk no Pāvila paša: "Tas, laikiem piepildoties, bija apņēmies novest līdz galam, visu apvienojot zem vienas galvas – Kristus, gan to, kas debesīs, gan to, kas virs zemes." (Ef. 1:10)

Tāda ir bijusi Dieva nodoma būtība jau no paša sākuma. Un Pāvils skaidri norāda, kā tas notiek: "Pateicoties Viņam, esat jūs vienībā ar Kristu Jēzu, kas mums kļuvis par Dieva gudrību, par taisnību, par dzīves svētumu un pestīšanu" (1. Kor. 1:30).

Atrašanās Kristū ietver visu, ko ietver pestīšanas plāns, sākot ar garīgo izpratni (gudrību), taisnošanu ticībā (taisnību), sagatavošanos Debesīm (svētdarīšanu) un beidzot ar pagodināšanu Otrajā atnākšanā (izpirkšanu). Pestīšana ir Kristus darbs sākumā, turpinājumā un beigās – mums un mūsos. Tādējādi, iegūstot Kristu, mēs iegūstam visu.

Izlasi Fil. 3:9. Kādas divas lietas Pāvils te salīdzina, un kāpēc ir svarīgi to vienmēr atcerēties? _____

_____

_____

_____

Kā Pāvils saprata – mūsu "pašu taisnība" nav īsta taisnība, jo bauslība nevar panākt dzīvību (sk. Gal. 3:21, 22); tikai Kristus to var panākt ar ticības palīdzību. Un ne jebkādas ticības – galu galā arī velni tic un dreb (Jēk. 2:19). Vienīgā glābjošā ticība ir "Kristus ticība". Vienīgi Viņa ticība ir pilnīga un var paklausīt pilnībā. (Grieķu vārds, kuru latviski tulko kā "ticība", var nozīmēt arī "uzticība".) Tātad, ja mēs esam Kristū un Viņš dzīvo mūsos (Gal. 2:20), tad mēs dzīvojam Viņa ticībā, pateicoties mūsu ticībai Viņam.

Tikai viena lieta – pazīt Kristu

Izlasi Fil. 3:10-16. Kādas ir dažas galvenās domas, ko Pāvils šeit uzsver? _____

_____

_____

_____

Noteikti nav nekā svarīgāka par Kristus pazīšanu, kas galu galā garantē, ka Viņš mūs pazīs un atzīs pie Tēva (sk. Mt. 7:21-23; 10:32, 33). Kā mēs Viņu pazīstam? Caur Vārdu – lasot un īstenojot to dzīvē. Mēs nevaram Viņu satikt kā mācekļi tiešā veidā, taču, lai gan tie dzirdēja Viņa vārdus, tomēr nesaprata līdz galam, kas pasvītro to, cik ļoti mums nepieciešama Svētā Gara vadība (sk. Jņ. 16:13). Jo vairāk mēs Viņu pazīstam, jo tuvāki Viņam kļūstam, jo piedzīvojam "Viņa augšāmcelšanās spēku" (Fil. 3:10), kas paceļ mūs "atjaunotā dzīvē" (Rm. 6:4).

Cilvēks pietuvinās Kristum arī "Viņa ciešanu sadraudzībā" (Fil. 3:10). Katrs pārbaudījums un sāpīgā pieredze palīdz labāk izprast, ko Viņš mūsu labā ir pārdzīvojis, un skaidrāk izprast Viņa gribu.

Trešais veids, kā mēs tuvojamies: virzoties uz mērķi (Fil. 3:14). Kas ir šis mērķis? Šis termins ("skopos") Jaunajā Derībā parādās tikai šeit – tas norāda uz sacensību finišu un uzvarētāja balvu. Pāvils to sauc par "Dieva debesu aicinājumu Kristū Jēzū" (Fil. 3:14). Kā Jēzus pēc nāves un augšāmcelšanās uzkāpa Debesīs, tāpat Dievs mūs aicina saņemt to pašu Debesu balvu – mūžīgo dzīvību.

Nav šaubu – mēs vēl neesam to sasnieguši. Pilnībā tiksim izmainīti tikai tad, kad mūsu "zemības miesa" tiks pārveidota "līdzīga [Viņa] apskaidrotai miesai" (Fil. 3:21). Taču, pazīstot Viņu un ieaicinot Viņa klātbūtni katru dienu savā dzīvē, mēs virzāmies uz mērķi – būt pēc iespējas līdzīgāki Jēzum jau tagad. Šī bija "vienīgā lieta", uz ko Pāvils koncentrējās – tāpat kā mēs, skrienot sacensībās (sk. 1. Kor. 9:24-27), nepievēršam uzmanību tam, kur tikko bijām vai kas skrien mums aizmugurē. Mūsu vienīgā uzmanība ir pievērsta priekšā esošajam mērķim – Debesu balvai, kas mūs gaida. Šis salīdzinājums ir spilgts: skrējējs visiem spēkiem cenšas sasniegt finiša līniju.

Kāpēc tavā ceļā ar Kungu ir tik svarīgi neskatīties atpakaļ – vismaz ne uz savām kļūdām un grēkiem, bet skatīties uz to, ko Kristū esam jau saņēmuši un kas mums ir apsolīts? _____

_____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Kas vēlas izveidot spēcīgu, vispusīgi attīstītu raksturu, kas grib kļūt par līdzsvarotu kristieti, tam vajag pilnībā nodoties Kristum, jo Pestītājs nepieņem daļēju kalpošanu. Tam ik dienas jāmācās, ko nozīmē tāda pakļaušanās. Viņam jāpētī Dieva Vārds, cenšoties to saprast un paklausīt tā priekšrakstiem. Tā viņš varēs sasniegt kristietim paredzēto pilnību. Tad dienu no dienas Dievs ar viņu sadarbosies, veidojot raksturu, lai varētu pastāvēt pēdējos pārbaudījumos. Un dienu no dienas ticīgais būs kā cēls piemērs cilvēku un eņģeļu priekšā, sniedzot liecību par to, ko Evaņģēlijs var darīt kritušo cilvēcīgo būtņu labā." (Elena Vaita "Apustuļu darbi", 483. lpp.)

"Tiem, kas gaida līgavaiņa nākšanu, ir jāsaka cilvēkiem: 'Redziet, jūsu Dievs.' Pēdējie žēlastības pilnie gaismas stari, pēdējā žēlastības vēsts, kas jāsniedz pasaulei, ir Viņa mīlestības rakstura atklāsme. Dieva bērniem ir jāparāda Viņa godība. Ar savu dzīvi un raksturu viņiem jāatklāj, ko Dieva žēlastība viņiem darījusi. Taisnības Saules gaismai ir jāatspīd labos darbos – patiesības vārdos un svētuma pavadītā rīcībā." (Elena Vaita "Kristus līdzības", 415., 416. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Dziļāk pārdomājiet tēmu par "priecāšanos Kungā". Ņemiet vērā, ka šeit nav teikts priecāties par savām ciešanām (lai gan arī tas ir Bībeles aicinājums), bet gan priecāties Kungā. Kāpēc ir tik svarīgi vienmēr turēt acu priekšā Kungu – Viņa labestību, spēku, mīlestību un pestīšanu? Kā šāda attieksme var būt liela svētība laikā, kad nāk neizbēgami dzīves pārbaudījumi?

2. Pievērsiet uzmanību tam, kā augstāk citētajos pantos ir aprakstīta žēlastības loma, lai radītu "labos darbus", ko mēs darām kā kristieši. Kāpēc šī žēlastības funkcija ir tik svarīga, raugoties uz Kristus drīzo atnākšanu? Tātad, kaut arī mēs netiekam glābti, pateicoties labajiem darbiem, vai mēs vispār esam patiesi glābti, ja šo darbu mūsu dzīvē nav?

3. Pakavējieties pie domas par to, ka mums "nav jāuzticas miesai". Ko tas nozīmē? Kāpēc mums nevajadzētu paļauties uz to? Vai tad mūsu miesa nav Dieva dota dāvana?

DEBESU PILSONĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Fil. 3:17-4:23; 1. Kor. 15:42-44; Jņ. 14:27; Ps. 119:165; Ījā. 1:21; 1. Tim. 6:7.

ATMIŅAS PANTS:

"Nezūdaities nemaz, bet jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā" (Fil. 4:6).

Šīs nedēļas tēma noslēdz mūsu studijas par Vēstuli filipiešiem un ir pilna ar vērtīgām mācībām un atziņām ikdienas dzīvei. Izskatās, ka daudzas augstās morālās vērtības, kas vadīja apustuļa Pāvila dzīvi, atrodamas vēstules noslēdzošajos pantos. Tāpat kā Jēzus mācības, kas koncentrējas uz iekšējo cilvēku, arī Pāvils dalās ar mums noslēpumos par priecīgu kristīgu dzīvi.

Pat tad, kad lietas nenotiek tā, kā vēlamies (kas novērojams biežāk, nekā mums gribētos), mums nav jāuztraucas, jābīstas vai jājūtas nomāktiem. Tā vietā pastāv principi, kas palīdzēs mums atrast iekšēju spēku, lai stātos pretī dzīves izaicinājumiem, un tādējādi mēs varēsim piedzīvot stabilu un pastāvīgu mieru, kādu dāvā tikai Dievs. Tagadne un nākotne ir Viņa rokās, un Viņš nodrošinās visu, kas mums nepieciešams.

Vissvarīgākais – mums nav jāliek cerības uz šīszemes varas sistēmām, kas regulāri mūs pievil. Kā kristieši mēs esam Dieva Debesu valstības pilsoņi, un kopā ar šo pilsonību nāk ne tikai brīnišķīgas privilēģijas, bet arī atbildība.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. februārī.

Paraugi – cilvēki, kuriem līdzināties

Mēs visi reiz esam sastapuši cilvēkus, kurus apbrīnojam un kuriem vēlamies līdzināties. Bērniem īpaši svarīgi ir labi paraugi – ideālā gadījumā viņu tēvs un māte. Augot viņi atradīs citus paraugus, iespējams, saistītus ar viņu izvēlēto profesiju vai biogrāfijām, ko viņi ir lasījuši. Viņi var arī mācīties no tā, kā dažādi Bībeles tēli ir risinājuši izaicinājumus, un salīdzināt to ar savu dzīves pieredzi.

Diemžēl mūsdienu medijos ir daudz sliktu piemēru. Mūs bombardē ar klikšķu vilinājumiem – atvērt un lasīt stāstus par slavenību skandāliem un sagrautām dzīvēm. Pāvila lasītāji Filipos, lai gan tolaik nebija interneta, tomēr saskārās ar līdzīgiem izaicinājumiem.

Patiesība ir tāda, ka pasaule, kurā Pāvils dzīvoja, bija ļoti korumpēta, amorāla un ļauna, tāpat kā pasaule mūsdienās. Vienmēr ir bijis – un vienmēr būs (vismaz līdz pasaules beigām) – vairāk ļaunuma nekā pietiekami. Jautājums mums visiem ir: kā uz to reaģēsim?

Izlasi Fil. 3:17-19. Kā šajā pantā tiek raksturoti labie un sliktie piemēri? Kādi atslēgas vārdi palīdz tos atšķirt? _____

_____

_____

Mēs nedrīkstam palaist garām Pāvila mīlestību arī pret tiem, ar kuriem viņš nav vienisprātis, – viņš par tiem raud! Pievērs uzmanību arī tam, ka viņš tos nesauc par saviem ienaidniekiem, bet gan par "krusta ienaidniekiem" (Fil. 3:18). Pāvils saprata, ka jautājums ir daudz plašāks – krusts nojauc barjeras un nostāda mūs visus vienā līmenī, kā grēciniekus, kam vajadzīgs Pestītājs (salīdzini ar Ef. 2:11-14).

Tāpat nedrīkst aizmirst, ka Pāvils aicina filipiešus koncentrēties uz labajiem, nevis sliktajiem piemēriem; uzmanīgi vērot tos, kuru dzīvesveids ir līdzīgs viņa paša dzīvei. Interesanti, ka Pāvils līdzīgu valodu izmanto, brīdinot romiešus: "Ņemiet vērā tos, kas rada šķelšanos un pretestību tai mācībai, ko esat mācījušies: vairieties no viņiem" (Rom. 16:17). Romā maldinātāji tiek aprakstīti kā tādi, kas "nekalpo mūsu Kungam Kristum, bet savam vēderam" (Rm. 16:18).

Protams, Jēzus ir vienīgais pilnīgais paraugs, tomēr ir vēl citi, kas vismaz dažās dzīves jomās var kalpot kā labi piemēri. Tajā pašā laikā – kāds piemērs tu pats esi citiem?

_____

"Stāviet stingri Kunga spēkā"

Izlasi Fil. 3:20, 21. Kā Pāvils spilgti apraksta, kāda izskatās kristieša "pilsonība"? ___

_____

_____

Atšķirībā no krusta ienaidniekiem, kuriem "prāts vērsts uz zemes lietām" un kam nav augstāka dieva par viņu vēderiem (Fil. 3:19), kristieša pilsonība ir Debesīs, un mūsu Valdnieks ir pats Jēzus Kristus. Lai uzsvērtu šo domu, Pāvils pievērš uzmanību tam, ka "mūsu zemības miesas" (Fil. 3:21) – pakļautas slimībām, novecošanai un nāvei – tiks pārvērstas, lai līdzinātos godības pilnajam Kristus augšāmcelšanās ķermenim.

Kā šie Bībeles panti apraksta pagodināto stāvokli?

Ījā. 19:25-27 _____

Lk. 24:39 _____

*1. Kor. 15:42-44*_____

*1. Kor. 15:50-54*_____

*Kol. 3:4*_____

Galu galā, pateicoties Jēzum, nāve – "pēdējais ienaidnieks" – tiks iznīcināta (1. Kor. 15:26). Un tas ir mūsu lielākais cerības avots, galvenā apsolījuma daļa, ko esam saņēmuši Jēzū: ne tikai nāves beigas, bet pilnīgi jauns ķermenis, vēl vairāk – "pagodināts ķermenis" (Fil. 3:21, ESV).

Grāmatā par to, kā atrast "glābšanu" bez Dieva, neprātīgi apgalvojot, ka "glābšana" ir nāves baiļu pārvarēšana, autors Lūks Ferijs atzīst, ka kristietība "ļauj mums ne tikai pārvarēt bailes no nāves, bet arī uzvarēt pašu nāvi. Un, darot to individuālās identitātes, nevis anonimitātes vai abstrakcijas kontekstā, tā šķiet vienīgā versija, kas piedāvā patiesu personīgās nemirstības uzvaru pār mūsu mirstīgo stāvokli." (Ferry L. "A Brief History of Thought", 2011, "Kindle" izdevums, 90. lpp.) Šis ir pārsteidzošs ateista atzinums.

Tādējādi Pāvila redzējums attiecībā uz mūsu Debesu pilsonību ietver apsolījumu par augšāmcelšanos un mūžīgo dzīvi pilnīgi jaunā eksistencē, ko mums tagad ir grūti pat iedomāties.

Kāpēc apsolījums par mūžīgo dzīvi ir tik ļoti svarīgs visā, kam ticam? Ko šī pasaule vispār var piedāvāt, kas būtu vērtīgāks par to, ko mums piedāvā Kristus? _____

_____

Priecājies Kunga priekšā vienumēr

*Izlasi Fil. 4:4-7. Kā mēs varam pieredzēt "Dieva mieru"?*_____

_____

_____

_____

Pēc tam, kad Pāvils atkal piemin vienotības nepieciešamību (Fil. 4:1-3), viņš pāriet uz citu tēmu: priecāšanos Kunga priekšā (Fil. 4:4-7).

Cik reižu esat satraukušies par lietām, kas galu galā bez piepūles izgaisa tikpat ātri, cik parādījās? Ar pilnām tiesībām Jēzus atkārtoti uzsver, ka mums nevajadzētu raizēties (sal. Mt. 6:25-34; 10:19), un Pēteris mums atgādina, ka mēs varam nodot visus savus satraukumus un raizes Kunga rokās, "jo Viņš gādā par jums" (1. Pēt. 5:7). Pieaugošās pasaules problēmas mums īstenībā jāuztver kā cerība – ka Kunga nākšana ir tuvu (sal. Mt. 24:33; Lk. 21:28; Jēk. 5:8).

Pretinde trauksmei jebkurā situācijā ir ticības lūgšana (Fil. 4:6, 7). Skaidrs, ka mums jātic un jāuzskata mūsu lūgšana par atbildētu, jau pirms mēs redzam tās piepildījumu, jo mums jālūdz "ar pateicību". Vārds "lūgšana" (grieķu valodā "deēsis") norāda uz situācijām, kas ir galējas un steidzamas (sk. piemēram, Lk. 1:13; Fil. 1:19; 1. Tim. 5:5; Jēk. 5:16). Mūsu lūgšanas joprojām ir "lūgumi", bet mēs varam būt pārliecināti, ka tās ir uzklausītas, ja lūdzam "pēc Viņa prāta" (1. Jņ. 5:14). Tad mēs varam atpūsties un iegūt mieru, zinot, ka visas mūsu vajadzības ir Dieva rokās.

Kā šie Bībeles panti paplašina mūsu izpratni par Dieva mieru? Ps. 29:11; Jes. 9:6; Lk. 2:14; Jņ. 14:27; 1. Kor. 14:33. _____

_____

_____

Dieva miers ir tas, ko pasaule nevar iedot, jo Dieva miers nāk no drošības apziņas, ka mums ir mūžīgās dzīvības dāvana caur Jēzu, mūsu Pestītāju (Rm. 5:1; 6:23). Šis miers ietekmē katru dzīves aspektu un "ir augstāks par visu saprašanu" (Fil. 4:7). To nevar saprast tikai ar prātu, kā norāda šeit lietotais grieķu vārds "nous" ("prāts").

Kā tu kādam aprakstītu, ko nozīmē piedzīvot "Dieva mieru"? _____

_____

_____

Domā par šīm lietām...

Miers, kas pārsniedz saprašanu, arī "sargās jūsu sirdis un prātus Kristū Jēzū" (Fil. 4:7). Mūsu iekšējai dzīvei nepieciešama aizsardzība. Interesanti, ka Fil. 4:7 izmanto militāru metaforu saistībā ar Dieva mieru. Grieķu darbības vārds "phroureō" tiek lietots, lai aprakstītu karavīru garnizonu, kas sargā pilsētu no iebrukuma (2. Kor. 11:32; sal. Ap. d. 9:24).

Vēl viens ļoti svarīgs iekšējā miera aspekts ir dzīvošana saskaņā ar Dieva gribu. "Kas Tavu bauslību mīl, tiem ir liels miers, un tie nekur neklūp" (Ps. 119:165).

Izlasi Fil. 4:8, 9. Kādas konkrētas darbības tiek ieteiktas? _____

_____

_____

_____

Pāvils ievada Fil. 4:8, 9 ar vārdu "turklāt" (GNV) un sešu tikumu sarakstu, kam seko īss kopsavilkums un iedrošinājums līdzināties Pāvila paraugam. Šis aicinājums noslēgumā labi iederas Filipu grieķu-romiešu kontekstā, kur īpaša uzmanība tiek pievērsta tikumam un paraugam. Tomēr uzmanība ir pievērsta Bībeles tikumiem, kas ir acīm redzami, jo Pāvils nav minējis četrus galvenos grieķu tikumus (prāts, taisnīgums, mērenība un drosme).

1. *Patiesums* – nav nejaušība, ka saraksts sākas ar šo galveno Bībeles tikumu, ko bieži uzsver Jēzus ("Patiesi, patiesi es jums saku...") un visa Jaunā Derība (salīdzini ar Ap. d. 26:25; Rm. 1:18; 1. Kor. 13:6; 2. Kor. 4:2; Ef. 4:15; 1. Tim. 3:15; Jēk. 1:18; 1. Pēt. 1:22; 1. Jņ. 2:21).

2. *Cēlums* – grieķu vārds attiecas uz personīgu tikumu (salīdzini tā lietojumu 1. Tim. 3:8, 11; Tit. 2:2, kur tas tulkots kā "cieņpilns" NKJV).

3. *Taisnīgums* – šo tikumu definē taisnīgā Dieva rakstura īpašības (salīdzini lietojumu Fil. 1:7).

4. *Tīrība* – domas un darbība, kas plūst no Dieva taisnīguma, ko saņemam ticībā (sk. 1. Jņ. 3:3).

5. *Patīkams* – estētiska skaistuma izpausme, ko plaši var redzēt Dieva radībā.

6. *Cienījams* – "laipns, pievilcīgs un žēlsirdīgs" (AMPC).

Pāvils pievieno vēl divas īpašības, lai neviens nepiešķirtu šiem tikumiem pagānisku nozīmi: "Ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms" (Fil. 4:8), mums jādomā par šiem Debesu tikumiem. Tad, lai noņemtu visas šaubas un pārpratumus, Pāvils aicina praksē īstenot to, ko esam iemācījušies, saņēmuši, dzirdējuši un redzējuši no viņa paša piemēra (Fil. 4:9).

Laimes atslēgas

*Izlasi Fil. 4:10-13, 19. Kādas atslēgas Pāvils sniedz laimīgai un apmierinātai dzīvei?*_____

_____

_____

Kad mūs skar skarbas grūtības (bads, slimība, ievainojums, zaudējums), mēs sākam pārdomāt, kas patiesi ir svarīgs, un apzināties svētības, ko parasti uzskatām par pašsaprotamām. Kad esam "nolaisti" (Fil. 4:12, ESV), "trūkumā" (NIV) vai palikuši "praktiski bez nekā" (NLT), mūsu ticība kļūst stipra un lielās grūtībās izpaužas pilnībā.

Savukārt, kad "dzīvojam labklājībā" (NASB), mums jāatceras, ka tā var pazust acumirklī (sk. Sal. pam. 23:5). Gan Ījabs, gan Pāvils mums atgādina – mēs pasaulē neko neesam ienesuši un arī līdzi neko nepaņemsim (Ij. 1:21; 1. Tim. 6:7).

Apskatiet šādus Bībeles apsolījumus:

Ps. 23:1 – "Kungs ir mans gans; man nekā netrūkst" (GNB).

Mt. 6:32 – "Tavs Debesu Tēvs zina, ka tev vajadzīgas visas šīs lietas" (NKJV).

1.Pēt. 5:7 – "Atdod Dievam visas savas raizes un rūpes, jo Viņš par tevi rūpējas" (NLT).

Fil. 4:19 – "Mans Dievs pēc Sava bagātības daudzuma slavas Kristū Jēzū piepildīs visas jūsu vajadzības" (NKJV).

Un visbrīnišķīgākais no visiem apsolījumiem: "Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru" (Fil. 4:13). Varbūt neviens no mums pilnībā nesaprot, ko nozīmē "visu", taču, kā jebkurā lūgšanā, arī šeit mums jājautā pēc Viņa gribas. Bieži vien mēs pat nelūdzam to, ko zinām, ka Viņš gribētu dot, – tāpēc Jēk. 4:2 saka: "Jums nav tāpēc, ka jūs nelūdzat" (ESV).

Lūk, lietas, ko mēs varam droši lūgt, zinot, ka tās ir saskaņā ar Dieva gribu:

- Glābšanu mīļotajam vai draugam (1. Tim. 2:3, 4).
- Drosmi liecināt par savu ticību (Atkl. 22:17).
- Piedošanu, ja atzīstam un atmetam grēku (1. Jņ. 1:9).
- Spēku paklausīt Dieva baušļiem (Ebr. 13:20, 21).
- Mīlestību pret tiem, kas mūs ienīst un ļaunprātīgi izturas pret mums (Mt. 5:44).
- Gudrību sarežģītās situācijās (Jēk. 1:5).
- Patiesības izpratni Dieva vārdā (Jņ. 8:32).

*Kā tu rīkojies, ja esi par kaut ko lūdzis, bet tas vēl nav piepildījies vai varbūt nekad nepiepildīsies?*_____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Tikai tie, kas pastāvīgi saņem svaigu žēlastības pieplūdumu, iegūs spēku, kas atbilst viņu ikdienas vajadzībām un spējai šo spēku izmantot. Tā vietā, lai gaidītu kādu nākotnes laiku, kad caur īpašu garīgu spēka dāvanu viņi tiks brīnumaini sagatavoti dvēseļu glābšanai, viņi ik dienas nododas Dievam, lai Viņš darītu viņus par piemērotiem instrumentiem Savā darbā. Ik dienas viņi pilnveido kalpošanas iespējas, kas ir viņu rīcībā. Ik dienas viņi liecina par Kungu, kur vien atrodas, vai tas būtu kāds necils mājas darbs vai publiska kalpošana. Ticīgajam darbniekam ir brīnišķīgs mierinājums, zinot, ka pat Kristus, dzīvojot virs zemes, ik dienas meklēja Tēvu svaigai žēlastības pieplūduma devai; un no šīs kopības ar Dievu Viņš izgāja, lai stiprinātu un svētītu citus. [..] Katrais darbnieks, kas seko Kristus piemēram, būs gatavs saņemt un izmantot spēku, ko Dievs ir apsolījis Savai draudzei zemes ražas nobriedināšanai." (Elena Vaita "God's Amazing Grace", 117. lpp.)

"Dievs zina mūsu vajadzības un ir par tām parūpējies. Kungs ir sagatavojis dāvanu krātuvi Saviem bērniem un var dot viņiem visu vajadzīgo jebkuros apstākļos. Tad kāpēc mēs Viņam neticam? Viņš Saviem bērniem ir devis dārgus apsolījumus, uzstādot uzticīgas paklausības nosacījumu. Nav nevienas nastas, ko Viņš nevarētu atņemt, nevienas tumsas, ko Viņš nevarētu izkliedēt, neviena vājuma, ko Viņš nevarētu pārvērst spēkā, nevienu baiļu, ko Viņš nevarētu nomierināt, nevienu vērtīgu ilgu, ko Viņš nevarētu vadīt un īstenot. Mums nevajag skatīties uz sevi. Jo vairāk domāsim par savām nepilnībām, jo mazāk spēka mums būs tās pārvarēt." (Elena Vaita "That I May Know Him", 224. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomā par spilgtākajām reizēm, kad tavas lūgšanas tika atbildētas. Kā tās ir palīdzējušas tev piedzīvot Dieva mieru, kas pārsniedz saprašanu? Kā ir ar tām lūgšanām, kas nav atbildētas? Kā tu tomēr vari piedzīvot solīto mieru?

2. Fil. 4:8 kontekstā – kādās domās tu pavadi savu laiku? Cik labi tas, par ko tu domā, stiprina tavu ticību un gaitas ar Kungu?

3. Pārdomājiet pēdējo citātu. Kādas ir sekas apgalvojumam: "Jo vairāk domāsim par savām nepilnībām, jo mazāk spēka mums būs tās pārvarēt." Kāda tad ir pārvarēšanas atslēga?

KRISTUS PĀRĀKUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 1:26, 27; Kol. 1:13-19; Jņ. 1:1-3; Ef. 1:22; 1. Kor. 12:12-27; 1. Kor. 4:9; Rom. 6:3, 4.

ATMIŅAS PANTS:

"Jo Viņš ir neredzamā Dieva attēls, visas radības pirmdzimtais; Viņā radītas visas lietas debesīs un virs zemes, redzamās un neredzamās, gan troņi, gan kundzības, gan valdības, gan varas. Viss ir radīts caur Viņu un uz Viņu, bet Viņš pats ir pirms visa, un viss pastāv Viņā" (Kol. 1:15-17).

Ar šīs nedēļas tēmu mēs turpinām pētīt Vēstuli kolosiešiem (sk. 1. un 2. nodarbību). 2. tēmas ceturtdienā mēs redzējām, ka Kol. 1:9-12 Pāvils lūdz par ticīgajiem Kolosā, lai viņi dzīvotu tādu dzīvi, kas patīk Dievam. 12. un 13. pantā viņš pretstata divas valstības – "gaismas valstību" (Kol. 1:12, NIV) un "tumsības varu" (Kol. 1:13, NIV). Dievs Tēvs mūs ir darījis cienīgus saņemt mūžīgo mantojumu gaismas valstībā, mūs izglābis no tumsas varas un "pārlicis mūs Sava mīļotā Dēla valstībā, kurā mums ir pestīšana, grēku piedošana" (Kol. 1:13, 14, ESV).

Citiem vārdiem sakot, mēs esam saņēmuši pestīšanu tieši Jēzū – personā, kas reizē ir arī Dievs un mūsu Radītājs. Viņš paveica mūsu pestīšanas darbu, un ticībā Viņam mēs esam pārcelti no tumsas valstības uz Viņa mīļotā Dēla valstību.

Šonedēļ aplūkosim vienu no visaptverošākajiem un cēlākajiem Jēzus aprakstiem Jaunajā Derībā. Ko nozīmē tas, ka Jēzus ir "neredzamā Dieva attēls", bet vienlaikus arī "visas radības pirmdzimtais" (Kol. 1:15)?

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. februārī.

Neredzamā Dieva attēls

Kad mēs skatāmies spogulī vai fotogrāfijā, mēs redzam savu attēlu, bet tas ir plakans divdimensiju attēlojums. Dažos aspektos skulptūra sniedz skaidrāku priekšstatu, taču tā joprojām krasi atpaliek no dzīvas, elpojošas un kustīgas realitātes. Bībelē jēdziens "attēls", lai gan dažkārt attiecas uz šādiem zemākiem atveidojumiem, piedāvā vēl plašāku izpratni.

*Izlasi 1. Moz. 1:26, 27; 5:3; 1. Kor. 15:49; 2. Kor. 3:18; Ebr. 10:1. Apkopo dažādās nozīmes vārdam "attēls" šajos pantos. Kā tas varētu atšķirties no Jēzus kā Dieva attēla apraksta?*_____

_____

_____

Cilvēki tika radīti, lai pēc iespējas vairāk līdzinātos Dievam – fiziski, garīgi, attiecībās un funkcijās. Tomēr viņi atspoguļo Dieva attēlu tikai noteiktos aspektos, un grēks ir sabojājis pat šo atspoguļojumu. Bet Jēzus mums dod iespēju "redzēt" neredzamo Dievu. "Kas Mani ir redzējis," sacīja Jēzus, "tas ir redzējis Tēvu" (Jņ. 14:9). Viņš ir "Viņa .. būtības attēls" (Ebr. 1:3). Varētu teikt, ka Viņš ir Dieva doma, kas ir kļuvusi dzirdama, un Dieva raksturs, kas ir kļuvis redzams.

Izlasi Mt. 11:27 un Jņ. 1:1, 2, 14, 18. Kāpēc Jēzus unikālā veidā spēj atklāt Tēvu? ____

_____

_____

Pievērs uzmanību citiem veidiem, kā Jēzus apraksta Savas attiecības ar Dievu Tēvu:

"Mans Tēvs darbojas līdz šim brīdim, un Es darbojos" (Jņ. 5:17, NBV).

"Es un Tēvs esam viens" (Jņ. 10:30).

"Neviens nenāk pie Tēva kā vien caur Mani" (Jņ. 14:6).

Jēzus arī atkārtoti aprakstīja Sevi absolūtā nozīmē, lietojot Dieva vārdu: "ES ESMU" (sk. 2. Moz. 3:14): "Es esmu dzīvības maize" (Jņ. 6:35); "Es esmu pasaules gaisma" (Jņ. 8:12); "Es esmu labais gans" (Jņ. 10:11, 14); "Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība" (Jņ. 11:25); "Es esmu Tēvā un Tēvs Manī" (Jņ. 14:11); "pirms Ābrahāms tapa, Es Esmu" (Jņ. 8:58).

*Ja Jēzus būtu jebkas cits, nevis pats Dievs, ko tad tas nozīmētu, izņemot to, ka Tēvs būtu sūtījis kādu radītu būtni nomirt par mums? Kāpēc tas tik radikāli un būtiski atšķiras no tā, ka pats Dievs nomira par mums Kristus personā?*_____

_____

Visas radības pirmdzimtais

Jaunajā Derībā termini "pirmdzimtais" un "pirmais piedzimušais" gandrīz vienmēr attiecas uz Jēzu (sk. Lk. 2:7; Rm. 8:29; Ebr. 1:6; Atkl. 1:5), tostarp abi gadījumi Vēstulē kolosiešiem. Bet pat tad, kad šie termini tiek lietoti attiecībā uz citiem, tie nenozīmē obligāti to, kurš dzimis pirmais hronoloģiski. Bībelē "pirmdzimtā" jēdziena uzsvars ir uz īpašajām attiecībām starp dēlu un tēvu, neatkarīgi no dzimšanas secības. Turklāt ir gadījumi, kad jaunākie dēli ir bijuši nozīmīgāki – Īzāks, Jēkabs un Jāzeps ir daži no tiem. Dāvids, lai gan jaunākais no astoņiem dēliem, tika svaidīts par ķēniņu (1. Sam. 16:10-13), un ar dziesminieka starpniecību Dievs saka: "Es viņu iecelšu par pirmdzimto, par visaugstāko zemes ķēniņu starpā" (Ps. 89:28). Dievs arī Mozum saka: "Israēls ir Mans dēls, Mans pirmdzimtais" (2. Moz. 4:22). Šajā nozīmē šis termins apzīmē pārākumu vai izcilību.

*Izlasi Kol. 1:15-17. Kādi iemesli, pēc Pāvila domām, ļauj Jēzu saukt par "visas radības pirmdzimto"?*_____

_____

_____

Pāvils acīmredzami negrib teikt, ka Jēzus bija pirmā radītā būtne. Patiesībā viņš kategoriski izslēdz šādu iespēju. Divreiz, divos dažādos veidos, viņš saka, ka Jēzus radīja visas lietas. Tās tika radītas caur Viņu un Viņam (Kol. 1:16). Abos gadījumos Jēzus tiek norādīts kā personīgais Aģents, caur kuru Dievs īstenoja radīšanas procesu (sk. arī Ef. 3:9; Jņ. 1:1-3; Atkl. 4:11).

Pāvila izteikums ir pēc iespējas visaptverošāks. "Viss" nozīmē visu – telpiski (Debesīs un uz zemes), ontoloģiski (redzamais un neredzamais) un funkcionāli (troņi, valdības, valdnieki, varas). Šie pēdējie termini parasti attiecas uz eņģeļiem (sk. Ef. 3:10; 6:12). Lai viņu nevarētu pārprast, Pāvils arī norāda, ka Jēzus pastāvēja jau pirms visām lietām (Kol. 1:17). Grieķu izteiciens var nozīmēt pārākumu gan rangā, gan laikā, bet visos citos Pāvila rakstos tas attiecas uz laiku (piem., 1. Kor. 2:7; Gal. 1:17; Ef. 1:4).

Vēl viens iemesls, ko Pāvils min kā Jēzus pārākuma iemeslu, ir tas, ka "viss pastāv Viņā" (Kol. 1:17). Grieķu vārds "synistēmi" burtiski nozīmē "savest kopā" vai "vienot". Jēzus ir Visuma vienojošais Faktors, ne tikai tādēļ, ka Viņš ir Radītājs, bet arī tāpēc, ka Viņš ir Pestītājs.

*Dievs – Radītājs – nomira par mums. Ko mūsu darbi varētu tam vēl pievienot? Kādēļ uzskats, ka mūsu darbi varētu pievienot kaut ko jau Kristus paveiktajam, ir zaimojošs?*_____

Draudzes Galva

*Izlasi Ef. 1:22 un Kol. 2:10. Ko šajos pantos nozīmē vārds "galva"? Ko Pāvils domā, saucot Jēzu par "draudzes galvu" (Ef. 5:23)?*_____

_____

_____

_____

Ir dabiski lietot vārdu "galva" pārnestā nozīmē, atsaucoties uz vadību, kā tas atspoguļojas daudzās pasaules valodās. Šādu lietojumu mēs atrodam arī daudzviet Vecajā un Jaunajā Derībā. Pievērsiet uzmanību, kā vārds "galva" tiek lietots šādos pantos:

1) 2. Moz. 18:25 – Mozus izvēlējās "spējīgus vīrus no visa Israēla un iecēla tos tautai par priekšniekiem pār tūkstošiem, simtiem, piecdesmitiem un desmitiem".

2) 4. Moz. 31:26 – "tēvu namu galvas" (ESV).

3) 5. Moz. 28:13 – Dievs darīs Israēlu "par galvu un ne par asti", ja Viņam paklausīs.

4) Jes. 7:8 – "Sīrijas galva ir Damaska, tā Damaskas galva ir Recīns".

5) Hoz. 1:11 – "Jūdas bērni un Israēla bērni .. sev iecels vienu galvu" (NKJV).

6) Mih. 3:9 – "Jēkaba nama galvas un Israēla nama valdnieki" (NKJV).

7) 2. Kor. 11:3 – "ikviena vīra galva ir Kristus".

Tātad Kristus kā draudzes galva nodrošina draudzes vienotības un augšanas vadību, virzību un uzturēšanu (sk. Kol. 2:19).

*Izlasi 1. Kor. 12:12-27. Arī šeit Pāvils raksturo draudzi kā "ķermeni". Kādi citi draudzes aspekti tiek atklāti šajā salīdzinājumā?*_____

_____

_____

_____

_____

Tāpat kā ķermenis nevar dzīvot bez galvas, arī tad, kad kāda ķermeņa daļa ir zaudēta vai ievainota, dzīve kļūst ievērojami grūtāka. Mēs bieži vien neapzināmies, cik kaut kas ir svarīgs, līdz to pazaudējam.

*Ja tev nāktos atteikties no kādas ekstremitātes vai acs, ko tu izvēlētos? Ko tas tev māca par to, cik būtisks ir katrs cilvēks kā draudzes loceklis?*_____

_____

_____

_____

"Sākums" (un Iniciators)

*Izlasi Kol. 1:18. Kāda ir saikne starp Kristu kā galvu un Viņu kā "sākumu"?*_____

_____

_____

_____

_____

Ebreju valodā vārdi "galva" ("roʻš") un "sākums" ("rē šît") ir radniecīgi. Pirmo reizi šis pēdējais vārds Bībelē parādās 1. Moz. 1:1: "Iesākumā [rē šît] Dievs radīja debesis un zemi." Jēzus ir cilvēces un draudzes galva ne tikai Savas iemiesošanās dēļ, bet arī tāpēc, ka Viņš ir Radītājs.

Grieķu valodā vārdam "sākums" ("archē") ir plaša nozīme. Šeit "sākums" attiecas uz Jēzu kā draudzes avotu jeb iesācēju (Kol. 1:18), tāpēc arī Viņš ir tās galva, tāpat kā Viņš ir "sākums" jeb radīšanas iniciators.

Jēzus nav tikai iniciators radīšanā un draudzē – Viņš ir arī jaunās radības iniciators, pateicoties Savai augšāmcelšanai no miroņiem (Rm. 6:3, 4). Tā kā grēka alga ir nāve, Viņa uzvara pār nāvi nozīmē arī uzvaru pār grēku un spēju mūs pārradīt pēc Savas līdzības. Tas viss parāda, kāpēc Viņš ir "pirmdzimtais no miroņiem" (par vārda "pirmdzimtais" nozīmi bija pirmdienas tēmā). Viņa augšāmcelšanās ir visizcilākā, lai arī ne pirmā (Mozus bija pirmais, tāpēc par viņa miesu bija strīds ar velnu [Jūdas 9]).

Šajā brīdī ir noderīgi īsi pārskatīt visus iemeslus, ko Pāvils min, lai pamatotu Jēzus pārākumu:

1. Viņš ir neredzamā Dieva pilnīgā izpausme.
2. Viņš ir instruments, caur kuru viss tika radīts.
3. Jēzus pastāvēja pirms visām lietām, un viss ir savienots Viņā.
4. Jēzus ir draudzes (Viņa miesas) galva.
5. Viņš ir radīšanas un arī jaunās radības iniciators.
6. Viņš ir uzvarējis grēku un nāvi un tādējādi ieguvis tiesības augšāmcelt visus, kas Viņam uzticas kā Glābējam.
7. Jēzus vienmēr ir eksistējis, bet tagad, pateicoties visam šim, Viņam pienākas pārākums kā cilvēces un draudzes Galvai.

*Kas tev būtu jāmaina, lai tu labāk izjustu Kristus pārākumu savā dzīvē?*_____

_____

_____

_____

Lai visu samierinātu

Izlasi Kol. 1:19, 20. Kas ir šī samierināšana, kas notiek ar krusta starpniecību, un cik visaptveroša tā ir? _____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

Pāvils izmanto ļoti interesantu izteicienu grieķu valodā, lai aizvestu līdz kulminācijai savu Jēzus aprakstu, netieši norādot atpakaļ uz Tēvu, kas minēts Kol. 1:12. Tieši Viņa pilnība bija tā, par ko Tēvs bija priecīgs, ka tā iemājo Jēzū (salīdzini ar Kol. 2:9). Kas ir šī "pilnība"? Jānis to sauc par Tēva godību – "pilnu žēlastības un patiesības" (Jņ. 1:14).

Bet, balstoties uz šo rakstvietu, šī "pilnība" ietver ļoti daudz. Tā ietver Dieva mūžību un pašeksistenci, kā arī Viņa spēku radīt un atjaunot. Vissvarīgāk – tā uzsver Viņa gudrību uzvarēt grēku un nāvi ar visneiedomājamāko līdzekli – krustu. Un tādējādi Viņš pārvērta šo netaisnīgo objektu par liecību Savai mūžīgajai mīlestībai pret ikkatru radītu būtni. "Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību" (Jņ. 3:16).

Vienīgais veids, kā grēku patiesi varētu uzvarēt uz visiem laikiem un visu samierināt, ir apkopots šajā vienā brīnišķīgajā patiesībā: Dievs mīlēja mūs un visu Visumu tik ļoti, ka riskēja ar visu, lai mūs izglābtu ar Kristus nāvi pie krusta. Grieķu vārds "pasaule" ir "kosmos", kas var ietvert visu kosmosu. Pāvils atsaucas uz šo universālo parādību, runājot par sekošanu Kristum: "Mēs esam kļuvuši par izrādi pasaulei ["kosmos"], gan eņģeļiem, gan cilvēkiem" (1. Kor. 4:9, NKJV).

"Ar izbrīnu un sāpēm Debesis vēroja Kristu pie krusta. [..] Ar sacelšanos un netaisnu dzīvi sātans un visi viņa līdzgaitnieki aiziet tik tālu no Dieva, ka pat Dieva klātbūtne tiem kļūst par rijošu uguni. Lielās Mīlestības godība tos iznīcinās. Lielās cīņas sākumā eņģeļi to nesaprata. [..] Bet, noslēdzoties lielajai cīņai, tas tā nebūs. Kad cilvēces glābšanas plāns būs pilnīgi pabeigts, visām radītajām saprātīgajām būtnēm būs skaidri saskatāms Dieva raksturs. [..] Tāpēc toreiz, raudzīdamies uz Pestītāja krustu, eņģeļi tiešām varēja gavilēt. [..] Kristus pats ļoti labi saprata, kādi būs Golgātā pienestā upura rezultāti. Raudzīdamies uz tiem nākotnē, Viņš pie krusta izsaucās: 'Viss piepildīts!'" (Elena Vaita "Laikmetu ilgas", 760., 764. lpp.)

TĀLĀKĀM PĀRDOMĀM:

"Cilvēks, kurš būtu tikai cilvēks un sacītu tādas lietas, kādas sacīja Jēzus, nebūtu liels morāls skolotājs. Viņš būtu vai nu traks – līdzvērtīgs cilvēkam, kurš saka, ka ir vārīta ola, – vai arī pats elles velns. Tev jāizvēlas. Vai nu šis cilvēks bija – un ir – Dieva Dēls, vai arī viņš bija traks vai kas vēl ļaunāks. Tu vari viņu nosodīt kā muļķi, vari uz viņu spļaut un viņu nogalināt kā dēmonu; vai arī tu vari krist pie Viņa kājām un saukt Viņu par Kungu un Dievu. Bet nenāc pie mums ar kādu aizbildniecisku muļķību, ka Viņš bija liels cilvēku skolotājs. Viņš to nav atstājis kā iespēju. Viņš to nav arī vēlējies." (C. S. Lewis "Mere Christianity" (Ņujorka, Collier Books, 1952), 41. lpp.)

"Tēvs ir visa Dievības pilnība miesā un ir neredzams cilvēka acij. Dēls ir visa Dievības pilnība atklātībā. Dieva Vārds Viņu raksturo kā 'Viņa būtības attēlu'." (Elena Vaita "Evaņģelizācija" 614. lpp.)

"Kristus ir pirmmūžīgais, pašeksistējošais Dieva Dēls. [..] Runājot par Savu pirmmūžību, Kristus ved prātu atpakaļ caur bezlaika laikmetiem. Viņš mūs pārliecina, ka nekad nav bijis tāda laika, kad Viņš nebūtu bijis ciešā sadraudzībā ar mūžīgo Dievu. [..] Viņš bija vienāds ar Dievu, bezgalīgs un visvarens. [..] Viņš ir mūžīgais, pašeksistējošais Dēls." (Elena Vaita "Evaņģelizācija", 615. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet dziļāk Jēzus mūžīgās dievības jautājumu. Apsveriet pestīšanas plāna nozīmi un upura pie krusta jēgu, ja Jēzus nebūtu mūžīgais Dievs, bet būtu jebkādā veidā radīts. Kāpēc šī mācība ir tik svarīga? Bībeles izpētes grupā pārrunājiet, ko tas nozīmētu, ja Jēzus nebūtu mūžīgs. Ko šāda doma atņemtu evaņģēlijam?

2. Kad domājam par Jēzu, evaņģēliju un pestīšanas plānu, kāpēc mums vienmēr jādomā arī par visa Visuma iesaisti un interesi par to, ko Jēzus ir darījis šeit uz Zemes? Ko viņi varēja domāt, kad redzēja savu Radītāju – mūžīgo Radītāju – pie krusta? Mēs to varam apbrīnot, bet nekritušais Visums Viņu bija pazinis Viņa mūžīgajā godībā. Kas varēja norisināties viņu prātos, kad viņi redzēja To, kuru viņi pielūdza Debesīs, mirstam pie krusta?

3. Ko tu teiktu cilvēkam, kurš netic, ka Tēvs un Dēls vienmēr ir pastāvējuši līdzās? Kāpēc šī patiesība ir tik būtiska? Kā tu paskaidrotu, ka nekad nav bijis tāda brīža, kad Tēvs būtu bez Dēla, izņemot pie krusta, kad notika īslaicīga "dievišķo spēku šķiršanās"? (Sk. Elenas Vaitas komentārus "SDA Bible Commentary" 7. sēj., 924. lpp.)

SAMIERINĀŠANA UN CERĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Kol. 1:20-29; Ef. 5:27; Ef. 3:17; Rm. 8:18; Ef. 1:7-10; Ef. 3:3-6; Sal. pam. 14:12.

ATMIŅAS PANTS:

"To, kas grēka nepazina, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība" (2. Kor. 5:21).

Pāvils turpina samierināšanas tēmu, kas tik spilgti tika izcelta Kol. 1:20 (sk. 8. tēmas ceturtdienu). Tur viņš aprakstīja tās kosmisko mērogu, bet turpmāk tā kļūst personiska un individuāla. Ar Savu nāvi pie krusta Jēzus ir panācis samierināšanu visiem un visam, īpaši cilvēkiem, kuri grēka dēļ bija atsvešināti no Dieva dzīvības, bet tagad caur ticību var tikt ar Viņu samierināti.

Šīs nedēļas tēmā ir atklāts individuālais samierināšanas process. Tāpat kā kosmiskajā sfērā, tas notiek, pateicoties Kristus nāvei. Individuālā līmenī krusts, kas nebūt nav pasīvs simbols, kļūst par aktīvu realitāti, kur Dieva mīlestība pārveido cilvēkus, uzklausot evaņģēliju un pieņemot pašu Kristu – godības cerību.

Pāvils arī runā par "noslēpumu, kas ļaužu ciltīm bija apslēpts no mūžīgiem laikiem" (Kol. 1:26). Kas ir šis noslēpums un ko ietver – gan attiecībā uz indivīdu, gan uz Visumu? Kā šis "noslēpums" attiecas uz evaņģēliju, ko Pāvils tik kaislīgi ir sludinājis?

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. februārī.

Izpirkti no ļauniem darbiem

Izlasi Kol. 1:21, 22. Uz ko Pāvils norāda, runājot par atsvešināšanos un ienaidu? Un kāds ir sagaidāmais Kristus nāves rezultāts (sk. arī Ef. 5:27)? _____

_____

_____

_____

Pāvils vienmēr ir zīmējis drūmu cilvēces ainu – vismaz tās cilvēces, kas dzīvo bez Kristus taisnības. Un kurš gan šodien, gandrīz divus tūkstošus gadu vēlāk, varētu iebilst šim uzskatam? Kāds reiz teicis, ka vienīgā kristīgā mācība, kuru nav nepieciešams pieņemt ticībā, ir cilvēces grēcīgums.

Tomēr kopš grēka ienākšanas Dievs ir uzņēmies iniciatīvu izlīgt ar mums, tik sliktiem, kādi mēs esam. Tas ir – jau pašā sākumā Dievs sāka risināt grēka problēmu, pat ja vienīgais risinājums bija Viņa paša nāve pie krusta.

Ēdenes dārzā Viņš sauca Ādamu, Savu radīšanas meistardarbu: "Kur tu esi?" (1. Moz. 3:9) Un arī šodien Viņš turpina meklēt Savu vienīgo pazudušo avi – mūs. Viņš meklē mūs katru atsevišķi. Viņam ir pilnīgs plāns, kā mūs aizsniegt, izmantojot sākotnējo evaņģēlija apsolījumu no 1. Moz. 3:15 – radot naidu starp mums un sātanu.

Dažreiz evaņģēlijs tiek padarīts tik sarežģīts un teorētisks, ka tam ir maz praktiskas nozīmes 21. gadsimta dzīvē. Taču patiesībā tas ir pavisam vienkāršs un skaidrs.

Evaņģēlijs sastāv no trim daļām:

1. Tā kā mēs esam bezpalīdzīgi izglābt paši sevi, Jēzus nāca un nomira par mūsu grēkiem. (Sk. Rm. 5:6-8.)

2. Ticībā pieņemot Viņa nāvi, grēku nožēlu un kristību kā savējo, mēs tiekam attaisnoti un atbrīvoti no grēka nosodījuma. (Sk. Rm. 5:9-11; 6:6, 7.)

3. Dzīve, ko mēs tagad dzīvojam, ir Kristus dzīves rezultāts mūsos – piedzīvojot Viņa radīšanas spēku un Viņam dzīvojot mūsos. (Sk. 2. Kor. 5:17-21; Gal. 2:20.)

Šie nav obligāti atsevišķi soļi vai notikumi. Tie var notikt vienlaikus, tiklīdz mēs esam gatavi pieņemt Jēzu savā dzīvē. Un tie var tikt atjaunoti katru dienu, kad katru rītu sevi nododam Viņam. Lai cik mēs būtu pieredzējuši Kristus glābjošo darbu savā dzīvē, pamats vienmēr ir Jēzus nāve. Pie tās mums vienmēr jāatgriežas.

*Raugoties uz sevi, savu raksturu un dziļāko būtību, ko tu tur saskati? Ko šis skats tev stāsta par tavu vajadzību pēc krusta?*_____

_____

_____

Ja jūs paliekat ticībā

Izlasi Kol. 1:23. Ko, tavuprāt, Pāvils domā ar aicinājumu palikt "ticībā stipri un nesatricināti"? (Sk. arī Kol. 2:5 un Ef. 3:17.) _____

_____

_____

_____

Ir četri dažādi "ja" veidi grieķu valodā, katrs ar savām niansēm. Tas, ar kuru sākas Kol. 1:23, pieņem, ka nosacījums ir patiess. Tātad Pāvils iedrošina kolosiešus ar domu, ka viņi patiešām turpinās ticībā. Kā Pāvils drīz pēc tam norāda, viņš jau ir redzējis pierādījumus viņu ticībai un nelokāmībai (Kol. 2:5). Tomēr viņu cerība joprojām ir atkarīga no tā, vai viņi paliks uzticīgi sāktajam ticības ceļam.

Šī noturības ideja ir ietverta grieķu vārdā, kas tulkots kā "paliekat" (Kol. 1:23). Tas tiek lietots, piemēram, runājot par rakstu mācītājiem un farizejiem, kuri turpināja pieprasīt no Jēzus atbildi par sievieti, kas pieķerta laulības pārkāpšanā (Jņ. 8:7); kā arī par Pēteri, kurš turpināja klauvēt pie durvīm pēc tam, kad Roda atpazina viņa balsi, bet aizskrēja, atstājot durvis aizslēgtas, lai pastāstītu citiem (Ap. d. 12:16). Pāvils šo vārdu izmanto, arī mudinot Timoteju palikt uzticīgam mācībai un praktiskiem norādījumiem, ko viņš ir atstājis (1. Tim. 4:16). Arī šeit nozīme ir līdzīga, taču tā ir piemērojama ticīgajiem vispārīgi.

Kā redzēsim nākamnedēļ, Pāvils ir noraizējies, ka kolosieši varētu sākt sekot cilvēciskiem glābšanas veidiem, nevis stingri turēties pie cerības, ko piedāvā evaņģēlijs (sk. piem., Kol. 2:8, 20-22).

Vārds "nesatricināmi" attiecas uz stingru ticības un mīlestības pamatu, kas balstīts Dieva Vārdā (sk. Mt. 7:25; Ef. 2:20; 3:17). Ar šo domu saistīts arī grieķu vārds, kas tulkots kā "nesatricināmi", liekot domāt par neizkustāmu struktūru un līdz ar to arī par kristieti, kuru nevar atraut "no cerības, kas dota evaņģēlijā" (Kol. 1:23). Tas pats vārds ir lietots arī 1. Kor. 15:58: "Topiet pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgāki Tā Kunga darbā vienumēr, zinādami, ka jūsu darbs Tā Kunga lietās nav veltīgs."

Pretēji plaši izplatītajam uzskatam "vienreiz glābts – uz visiem laikiem glābts" Pāvils saka pilnīgi ko citu.

Kāda ir tava pieredze attiecībā uz ticības praktizēšanas nepieciešamību? Kāpēc ir svarīgi apzināti turpināt dzīvot ticībā? Kas notiek, ja tā nedarām? _____

_____

_____

Dieva mūžīgais plāns

Izlasi Kol. 1:24, 25. Ko Pāvils saka par savām ciešanām Kristus dēļ? _____

_____

_____

_____

Lai gan Pāvils kolosiešiem rakstīja, būdams mājas arestā Romā, varbūt viņa lielākās ciešanas bija tas, ka viņš vairs nevarēja intensīvi kalpot dažādās vietās un no mājas uz māju, kā to bija darījis iepriekš (Ap. d. 20:20). Šīs ciešanas (vai vajāšanas), par kurām Kristus jau iepriekš bija brīdinājis (Mt. 24:9; Jņ. 16:33), "ir nenozīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums" (Rm. 8:18). Tā ir plašāka perspektīva. Kā Pāvils rakstīja filipiešiem un arī kolosiešiem – viņš priecājas par savām ciešanām, kas nāk viņiem par labu (Kol. 1:24).

Pat ja Pāvils atrodas cietumā, tomēr "Dieva vārds nav saistīts" (2. Tim. 2:9). Šī ieslodzījuma laikā tika sarakstītas arī vēstules filipiešiem, efeziešiem un Filemonam. Pēc atbrīvošanas Dievs viņu iedvesmoja rakstīt svarīgus padomus vēstulēs Timotejam un Titam. Tad, savā pēdējā ieslodzījumā Romas cietumā, viņš sarakstīja otro vēstuli Timotejam. Īsāk sakot, šie pēdējie gadi deva Pāvilam iespēju uzrakstīt ievērojamu Jaunās Derības daļu, iespējams, pat Vēstuli ebrejiem.

Dieva mūžīgajā plānā tas viss bija paredzēts – un vēl vairāk. Grieķu vārds, ko Pāvils lieto Kol. 1:25 un kas bieži tiek tulkots kā "pārvaldība" vai "uzticētais pienākums", ir "oikonomia". Šaurākā nozīmē (piemēram, 1. Tim. 1:4) tas attiecas uz "Dieva kārtību lietās". (Luke Timothy Johnson, The First and Second Letters to Timothy, New York: Doubleday, 2001, 164. lpp.). Tas ietver arī Pāvila apustuļa kalpošanu. Plašākā nozīmē tas ietver visus Dieva nodrošinājumus pestīšanas plānā. Pāvila, pārējo apustuļu un pat Vecās Derības praviešu (Ef. 2:20; 3:5), tai skaitā Mozus kalpošana bija paredzēta, lai "tiktu piepildīts Dieva vārds" (Kol. 1:25) – tas viss sasaistīts ar šo dievišķo plānu.

Lai gan rīt šiem tematiem pievērsīsimies padziļinātāk, jau tagad ir lietderīgi pamanīt, ka Pāvils savu kalpošanu uztvēra kā vienu nelielu daļu daudz lielākā ilgtermiņa plānā, ko Dievs uzsāka "kopš pasaules iesākuma" (Mt. 13:35; Ef. 1:4).

Padomā par savu dzīvi. Kā tavi lēmumi – gan lieli, gan mazi – var ietilpt Dieva lielajā plānā? Vai mēs patiešām varam zināt, vai kāds lēmums ir "mazs"? Kā šādam "mazam" lēmumam varētu būt lielas sekas, kas atklāsies tikai vēlāk? _____

_____

_____

Dieva noslēpums atklāts

*Izlasi Kol. 1:26, 27. Pāvils divas reizes runā par "noslēpumu". Par kādu noslēpumu ir runa?*_____

_____

_____

Citviet Pāvils atsaucas uz "Dieva noslēpumu" – Dieva mūžīgo nolūku, "kas Dieva priekšā mums bija nolemts jau pirms mūžīgiem laikiem mūsu godam" (1. Kor. 2:7) un kas ir atklāts pestīšanas plānā. Pēteris runā par šo patiesību kā par kaut ko tādu, ko pravieši ilgojušies izprast un kur pat "eņģeļi kāro ielūkoties" (1. Pēt. 1:10-12). Tā tika izplānota "pirms pasaules radīšanas" (1. Pēt. 1:20) un "turēta noslēpumā kopš mūžības" (Rm. 16:25, NKJV). Taču ar Kristus dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos šis noslēpums ir ticis atklāts (2. Kor. 3:14).

Kā zemāk minētie Bībeles panti par Dieva noslēpumu izgaismo dažādus pestīšanas plāna aspektus?

*Ef. 1:7-10*_____

_____

Ef. 3:3-6 _____

_____

Galu galā "visas lietas" Debesīs un virs zemes tiks apvienotas pilnīgā vienotībā Kristū. Tas bija Kristus lūgšanas centrā Jāņa evaņģēlija 17. nodaļā. Kā tieši tas notiks, bija noslēpums, kas tagad ir atklāts ar evaņģēlija palīdzību.

Kāpēc Dievs mūs mīl tik ļoti, ka Viņš deva Jēzu, Debesu visdārgāko dārgumu, mūsu glābšanai – tas būs mūsu pārdomu objekts visas mūžības garumā. Taču vienu mēs zinām: Kristus "ir miris par visiem, tātad visi ir miruši. Un Viņš mira par visiem, lai tie, kas dzīvo, nedzīvo vairs sev pašiem, bet Tam, kas par viņiem miris un uzmodināts" (2. Kor. 5:15).

Tādējādi visi, kas tic Kristum, gan jūdi, gan pagāni, ir Dieva apsolījumu līdzdalībnieki caur evaņģēliju un ir apvienoti vienā miesā – draudzē.

"Kristus jūsos" (Kol. 1:27) nozīmē, ka Kristus mājo cilvēka sirdī ar ticības starpniecību (Ef. 3:17; salīdzini ar Gal. 2:20). Šī garīgā vienotība ar Kristu ļauj ticīgajiem jau tagad "sēdēt debesu vietās" (Ef. 2:6, NKJV) un baudīt "nākamā laikmeta spēkus" (Ebr. 6:5). Ar Savu klātbūtni mūsu dzīvē Viņš jau sāk mūs vienot ar Debesīm. Tieši evaņģēlijs, kas darbojas ticīgo sirdīs, "darījis cienīgus dabūt savu tiesu pie svētajo mantojuma gaismā" (Kol. 1:12).

Evaņģēlija spēks

Izlasi Kol. 1:28, 29. Kas ir Pāvila uzmanības centrā? Kāpēc, tavuprāt, vārds "ikvienu" (angļu val. "everyone") tiek atkārtots trīs reizes? _____

_____

_____

Pāvila sludināšanas centrā bija Kristus un Viņa piesišana krustā (1. Kor. 1:23). Saskaņā ar Ef. 5:27, Kristus upura mērķis ir sagatavot "Sev Savu draudzi cienīgu, bez traipa, bez krunkas vai cita tamlīdzīga trūkuma, lai tā būtu svēta un bez vainas". Tādējādi Pāvila evaņģēlija sludināšanas mērķis ir, lai "ikvienu cilvēku darītu pilnīgu Kristū" (Kol. 1:28).

To viņš dara, mācot un brīdinot: mācot kristīgās ticības aspektus un praktiskās lietas (2. Tes. 2:15; 1. Tim. 4:11; 5:7; Tit. 1:9) un brīdinot par sekām, ja tiek noraidīts evaņģēlijs, un par viltus mācītāju briesmām (Ap. d. 20:29-31; Rm. 16:17).

Tieši tā mēs augam par nobriedušiem kristiešiem – pieņemot mācību un ieklausoties Rakstu brīdinājumos. Briedums ir būtisks jēdziens. Jauna bērna vecāki priecājas par katru attīstības soli – pirmajiem vārdiem, mācīšanos staigāt, lasīt. Kurš vecāks nebūtu nobažījies, ja pēc vairākiem gadiem bērns joprojām neprastu staigāt vai runāt? Izaugsme ir normāla un gaidāma. Tas pats attiecas arī uz kristieša dzīvi.

Grieķu vārds, kas tulkots kā "pilnīgs" ("teleios"), nozīmē pilnību – bez defektiem. Kristīgās izaugsmes procesā mēs arvien dziļāk izprotam Dieva likuma plašumu un ka tā prasības ir "ļoti plašas" (Ps. 119:96). Mēs saprotam, ka tas attiecas arī uz "domām un sirds nodomiem" (Ebr. 4:12, NKJV).

Tomēr mums jābūt piesardzīgiem – tāpēc Pāvils lieto vārdu "brīdināt" (Kol. 1:28). Ceļš, "kas cilvēkam šķiet pareizs," var būt nāves ceļš (Sal. pam. 14:12). Garīgā atpazīšana nāk no Gara vadītas Dieva Vārda izpratnes. Viltus mācības bieži satur daļēju patiesību, vai nu pievienojot, vai atņemot kaut ko no tā, ko saka Bībele (sk. Jes. 8:20). Tās bieži gūst panākumus nevis ar tiešu Dieva Vārda noliegšanu, bet gan ar šaubu iedēstīšanu: vai tas tiešām ir iespējams; vai tas mūsdienās vēl attiecas uz mums?

Kad jāatšķir patiesība no maldiem, mums jābūt gudriem kā čūskām un bez viltus kā baložiem.

*Kā tu saproti vārdu savienojumu "pilnīgs Kristū Jēzū" (Kol. 1:28)? Kā izpratne par to, ko Jēzus paveica pie krusta, palīdz saprast, ko nozīmē būt "pilnīgam Kristū"?*_____

_____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Mums pašiem nav nekādas taisnības, kas apmierinātu Dieva likuma prasības. Bet Kristus mums ir sagatavojis glābšanas ceļu. [..] Ja tu nododies Viņam un pieņem Viņu par savu Pestītāju, tad, lai arī cik grēcīga būtu bijusi tava dzīve, Viņa dēļ tu tiec uzskatīts par taisnu. Kristus raksturs stājas tava rakstura vietā, un Dievs tevi pieņem tādu, it kā tu nekad nebūtu grēkojis. Vēl vairāk, Kristus pārmaina sirdi. Pateicoties ticībai, Viņš mājo tavā sirdī. Ticot un nepārtraukti pakļaujot savu gribu Viņam, tev jāsaglabā šī savienība ar Kristu; un tik ilgi, kamēr tu to darīsi, Viņš dos tev gribu un veiksmi pēc labpatikas. [..]

Mums pašiem nav nekā, ar ko varētu lielīties. Mums nav iemesla sevi paaugstināt. Mūsu vienīgais cerības pamats ir mums piedēvētā Kristus taisnība un tas, ko Viņa Gars paveic mūsos un caur mums." (Elena Vaita "Ceļš pie Kristus", 62., 63. lpp.)

"Man ir dota visai pārliecinoša gaisma, ka ļaudis no mums šķirsies, sekodami pavedinošiem gariem un velnu mācībām. Tāpēc Kungs vēlas, lai ikviena dvēsele, kas apliecina ticību patiesībai, visā pilnībā arī saprastu, kas ir patiesība." (Elena Vaita "Evaņģelizācija", 363. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Atceries vēlreiz atmiņas pantu: "To, kas grēka nepazina, Viņš mūsu labā darīja par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība." (2. Kor. 5:21). Ko šie vārdi nozīmē? Ko nozīmē tas, ka Kristus kļuva par grēku mūsu vietā, un kā tas palīdz mums izprast krusta aizvietojošo nozīmi? Un ko nozīmē "kļūt Dieva taisnībai Viņā"?

2. Pārdomā vairāk mācību "vienreiz glābts, uz visiem laikiem glābts", kurai tic daudzi kristieši. Kāpēc mēs uzskatām šo par nepareizu mācību? Kādi ir acīmredzamie draudi tiem, kas tam tic? Un kā mēs, pat noraidot šo mācību, tomēr varam būt droši par savu pestīšanu?

3. Cik "stiprs un nelokāms" (Kol. 1:23) tu esi savā ticībā? Cik labi tu zini, kam tu tici un kāpēc tu tam tici? Ko tu vari darīt, lai labāk izprastu savu ticību? Un kāpēc ir tik svarīgi būt "stipriem un nelokāmiem" ticībā?

BŪT PILNĪGIEM KRISTŪ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Kol. 2; Ebr. 7:11; Jes. 61:3; 1. Kor. 3:6; 5. Moz. 31:24-26; Rm. 2:28, 29; 7:7.

ATMIŅAS PANTS:

"Tāpēc lai neviens jūs netiesā ēdienu un dzērienu dēļ vai sakarā ar svētkiem, jauno mēnesi vai sabatu. Šīs lietas ir nākamo lietu ēna, bet miesa pieder Kristum" (Kol. 2:16,17).

Vai tev kādreiz ir jautāts, kāpēc tu ievēro sabatu? Varbūt jautātājs pat izmantoja šīs nedēļas ievadpantus kā "pierādījumu", ka sabats nebūtu jāievēro. Taču šis pants nav par ceturto bausli, bet tika rakstīts kā reakcija uz kļūdām, ko mācīja daži maldu mācītāji draudzē. Kādas bija šīs kļūdas?

Pirmkārt, nepareizā mācība tiek aprakstīta kā "filozofija", "cilvēku mācības", "pasaules pirmspēki" un "ne uz Kristu" (Kol. 2:8). Tā ietvēra arī apgraizīšanu un ebreju svētku ievērošanu (Kol. 2:11, 16), kā arī šķīstības rituālus un noteikumus attiecībā uz ēdienu (Kol. 2:16, 21).

Tā bija saistīta ar eņģeļu pielūgšanu vai centieniem līdzināties eņģeļu pielūgsmei (Kol. 2:18). Un, visbeidzot, tā balstījās uz "cilvēku baušļiem un mācībām" un, iespējams, ietvēra askētiskas prakses (Kol. 2:22, 23).

Šie maldu mācītāji noteikti bija reliģiozi un sirsnīgi, bet viņi pārprata evaņģēliju. Šonedēļ mēs uzzināsim, kāpēc. Un arī – kāpēc šīs nedēļas atmiņas pants nav nekādā veidā saistīts ar septītās dienas sabata ievērošanu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. martā.

Dieva gudrība un atziņa

Ījabs jautāja: "Kur atrodama gudrība? Un kur ir izpratnes mājoklis?" (Ij. 28:12) Pāvils atbild: Kristū, "kurā apslēptas visas gudrības un atziņas bagātības" (Kol. 2:3; salīdzini ar 1. Kor. 1:30). Ja mums ir Kristus, mums ir viss, pat "atziņas pilnība" par dzīves jēgu (Kol. 2:2). Viņā ir atklāts Dieva noslēpums, kas aptver visu pestīšanas plānu.

Izlasi Kol. 2:1-7. Kāds ir Pāvila mērķis, rakstot šo vēstuli? _____

_____

_____

_____

_____

_____

Grieķu vārds "paraklēthōsin" nozīmē "iedrošināti" vai "stiprināti" (Kol. 2:2). Pāvila vēlme nav tikai palīdzēt kolosiešiem atpazīt maldu mācības, bet arī "vienot viņus" ("sumbibasthentes") kristīgā mīlestībā. Abi darbības vārdi – "stiprināt" un "vienot" – ir lietoti tādā grieķu valodas laika formā, kas parāda Pāvila pārliecību, ka šī vēstule sasniegs savu mērķi. Viņš arī uzslavē par "jūsu labās kārtības un ticības stingrību Kristū" (Kol. 2:5).

Grieķu vārds "taksis" (tulkojumā – "kārtība") Jaunajā Derībā tiek lietots attiecībā uz Ārona (Lk. 1:8; Ebr. 7:11) un Melhisedeka priesterību (Ebr. 5:6, 10; 6:20; 7:11, 17), bet šeit Pāvils to attiecina uz kārtību draudzē (1. Kor. 14:40). Dažkārt mēs mēdzam uzskatīt, ka draudzes kārtība un organizācija ir tikai formāla lieta bez garīgas nozīmes.

Taču Pāvils, dodot norādes attiecībā uz pielūgsmes kārtību (piem., 1. Kor. 11) un nosakot prasības draudzes vadītājiem (1. Tim. 3; Tit. 1), ļoti rūpējās par kārtību. Ar šo pasākumu palīdzību tiek saglabāta un nodota Dieva gudrība un Bībeles mācība.

Pateicoties pareizajām mācībām, ko kolosieši bija saņēmuši no Pāvila līdzstrādniekiem, viņiem bija ticības stingrība, kas nevar tikt sašūpota, jo balstās uz drošu Bībeles pamatu – un tas viņus varēja pasargāt no maldiem, ko izplatīja viltus mācītāji.

*Kāda ir bijusi tava pieredze attiecībā uz "kārtības" nepieciešamību tavā garīgajā dzīvē?*_____

_____

_____

_____

_____

_____

Sakņoti un augoši Kristū

Vēstules kolosiešiem tēma ir viens no skaidrākajiem kristīgās dzīves principiem: "Tad nu, Kristu Jēzu pieņēmuši, dzīvojiet Viņā" (Kol. 2:6). Mēs saņemam pestīšanu, pieņemot nevis tikai kādu mācību kopumu, bet Personu. Taču Jēzus pieņemšana ietver arī visu Viņa mācību pieņemšanu, kā tās sniegtas ar apustuļu un Bībeles praviešu starpniecību (sk. Ef. 2:20).

Pats svarīgākais – Kristus pieņemšana nozīmē nomiršanu sev, pilnīgu sevis nodošanu dzīvajam Kristum.

Dzīvo Vārdu (Jēzu) nevar atdalīt no Rakstītā Vārda (Bībeles) – tie ir kā vienas monētas divas puses. Patiesībā tikai Rakstos mēs varam iepazīt Jēzu. Mēs "staigājam" jeb dzīvojam Viņā, kas nozīmē ļaut Viņa Vārdam un Garam vadīt mūs visos lēmumos un darbībās.

Kol. 2:7 Pāvils lieto bieži sastopamu Bībeles metaforu, kas salīdzina kristiešus ar augiem. Mēs tiekam sakņoti Kristū, pieņemot Viņu par Glābēju un veidojot savu dzīvi saskaņā ar Viņa Vārdu. Tā mēs kļūstam stipri ticībā.

*Kā sekojošie panti palīdz izprast salīdzinājumu ar augiem kā ticīgo simbolu? (Sk. Jes. 61:3; Mt. 3:10; Lk. 8:11-15; 1. Kor. 3:6.)*_____

_____

_____

_____

Pāvils skaidri iezīmē divas alternatīvas ticīgajiem. Viena ir – kļūt par "Kunga dēstītu" (Jes. 61:3) un turpināt būt pilnīgiem Kristū, turoties pie Viņa un Viņa mācībām. Otru varētu salīdzināt ar mākslīgu augu, kas var izskatīties īsts, bet patiesībā ir nedzīvs.

Pieņemot cilvēku filosofijas un tradīcijas, mēs kļūstam par gūstekņiem (Kol. 2:8). Lai gan Kristus mūs ir atbrīvojis, ir iespējams atkal nonākt verdzībā (Gal. 5:1; salīdzini ar Ap. d. 15:10).

Nebībelisku mācību pieņemšana faktiski nozīmē Kristus noraidīšanu, jo šādi cilvēki pieņem citu evaņģēliju un cilvēku autoritāti Rakstu vietā (sk. Gal. 1:6-9). Šīs briesmas bija aktuālas agrīnajā draudzē, un tā tas ir arī šodien.

Kāda bijusi tava pieredze attiecībā uz "nomiršanu sev", lai pieņemtu Kristu? Kāpēc šim procesam jābūt nepārtrauktam? _____

_____

_____

_____

Piesists krustā

Izlasi Kol. 2:11-15. Par kādiem jautājumiem Pāvils šeit, šķiet, iestājas? _____

_____

_____

Cik bieži šie panti, īpaši Kol. 2:14, tiek nepareizi izmantoti kā arguments pret bauslību un sabata ievērošanu?

Lai izprastu šos pantus, septītās dienas adventisti ir piedāvājuši divus galvenos skaidrojumus:

Pirmkārt, "parādu raksts", kas piesists krustā, ir apsūdzību saraksts, kas bija "pret mums", līdzīgi kā uzraksts, ko Pilāts pienagloja pie Jēzus krusta (Mt. 27:37; Jņ. 19:19-20). Vai arī otrs skaidrojums – tas attiecas uz ceremoniālo bauslību, ko sarakstīja Mozus (sk. 5. Moz. 31:24-26), – šī bauslība tika piesista krustā.

Ja skatāmies kontekstā, redzam, ka Pāvils skaidri runā par ceremoniālo bauslību.

Pāvils arī min apgraizīšanu "ne cilvēku rokām" (Kol. 2:11), tas ir – sirdī (Rm. 2:28, 29; salīdzini ar 5. Moz. 30:16), kas pretstatīta miesas apgraizīšanai, vienai no svarīgākajām ceremoniālās bauslības prasībām (3. Moz. 12:3; 2. Moz. 12:48).

Tad Pāvils šo iekšējo pārmaiņu saista ar atbrīvošanos no grēcīgās miesas un kristību pagremdējot. Ar kristību mēs pieņemam Kristus nāvi un augšāmcelšanos (Kol. 2:11, 12).

Šī pārvērtība tiek salīdzināta ar nāvi pārkāpumos un atdzīvināšanu Kristū, kurš ir piedevis "mums mūsu pārkāpumus" (Kol. 2:13).

Vārds "prasības" (Kol. 2:14) attiecas uz juridiskiem dekrētiem, gan pasaulīgiem (Lk. 2:1; Ap. d. 17:7), gan reliģiskiem (Ap. d. 16:4). Šis grieķu vārds citviet Pāvila rakstos tiek lietots tikai vēl vienu reizi un attiecas uz ceremoniālo bauslību, kas veidoja šķīrējsienu starp jūdiem un pagāniem (Ef. 2:14, 15).

Tā kā Pāvils jau runā par grēku piedošanu un iekšējām pārmaiņām, ko simbolizē kristība, maz ticams, ka viņš pēkšņi pārietu pie pilnīgi jaunas tēmas ar neierastu metaforu, kas nav nekur citur Bībelē. Drīzāk viņš uzsver to pašu domu kā Vēstulē efeziešiem – ka pagānu ticīgajiem Kolosā nav jāuztraucas par ceremoniālā likuma ievērošanu – ne par apgraizīšanu, ne arī šķīstīšanas likumiem, kas nāca līdz ar ticības pieņemšanu (salīdzini Ap. d. 10:28, 34, 35).

Ir skaidrs – Pāvils neapgalvo, ka desmit baušļi tika piesisti krustā, īpaši tāpēc, ka citviet viņš definē grēku kā bauslības pārkāpšanu (Rm. 7:7). _____

_____

_____

Ēna vai realitāte?

Izlasi Kol. 2:16-19. Kādus jūdu-kristiešu ieradumus Pāvils šeit izceļ? _____

_____

_____

_____

Līdz pat šodienai teologi nespēj vienoties, kādu tieši jautājumu Pāvils šeit risināja. Taču no pašas Pāvila vēstules ir skaidrs, ka tas attiecas uz jūdu-kristiešu šķeļošajām ietekmēm, kas radīja šķelšanos pārsvarā pagāniskajā Kolosas draudzē (Kol. 2:13). Citiem vārdiem sakot, jūdu ticīgie uzspieda prakses, kuras nebija obligātas pārējiem draudzes locekļiem.

Acīmredzot Kol. 2:16 uzskaita dažādas jūdu reliģiskās paražas, kuras turpināja praktizēt daži jūdu kristieši. Pat Kol. 2:18 elementi iederas tajā pašā kontekstā. Jēzus arī kritizēja viltus pazemības izrādīšanu (piem., Mt. 6:1, 5, 7, 16). No Kumranas rakstu ruļļiem zināms, ka eņģeļi ieņēma ievērojamu vietu noteiktos jūdu pielūgsmes priekšstatos. Tātad problēmas, ar kurām Pāvils sastapās Kolosā, bija līdzīgas tām, kuras viņš risināja citās draudzēs.

Tā kā Kol. 2:16 bieži tiek pārprasts, svarīgi to apskatīt rūpīgāk. Lūk, dažas svarīgas domas:

Vārds "tādēļ" norāda, ka tas ir secinājums no iepriekš teiktā. Iepriekš Pāvils bija noliedzis vajadzību pēc burtiskas apgraizīšanas, uzsverot iekšējas sirds izmaiņas nozīmi (Kol. 2:11-15).

Izteiciens "ēdienu un dzērienu dēļ" attiecas uz ēdienu un dzērienu upuriem, ko israēlieši nesa uz templi.

"Svētki, jaunais mēnesis vai sabats" (Kol. 2:16) norāda uz Hoz. 2:11, kur minēti tie paši ceremoniālie svētku veidi, ieskaitot ceremoniālos sabatus (sk. arī 3. Moz. 23:11, 24, 32).

Svarīgākais ir Pāvila paša skaidrojums: "Šīs lietas ir nākamo lietu ēna, bet miesa pieder Kristum" (Kol. 2:17). Šīs ceremonijas, līdzīgi kā upuri, norādīja uz Kristus darbu (sk. 1. Kor. 5:7; 15:23). Savukārt septītās dienas sabats tika iedibināts Ēdenē pirms grēkā krišanas, ilgi pirms jebkuras ceremoniju sistēmas, tādēļ sabats nav ēna, kas būtu jāatceļ pēc krusta notikumiem.

Lai gan šeit nav runa par septītās dienas sabatu, kā tu varētu īstenot Pāvila padomu par citu netiesāšanu? _____

_____

_____

Cilvēku baušļi

Izlasi Kol. 2:20–23. Kā tu saproti Pāvila pamācību, ņemot vērā šajā nodaļā apskatītos jautājumus? _____

_____

_____

_____

_____

Līdzīgi kā Vēstulē galatiešiem, Pāvils šeit raksturo bažas par jūdu ceremoniju kā "pasaules darbības pamatprincipu" ievērošanu (Kol. 2:8, 20; sal. ar Gal. 4:3, 9). Citiem vārdiem, šīs lietas ir pasaulīgas, līdzīgi kā zemes templis, bet mūsu pilsonība ir Debesīs. Ceremoniālā bauslība tika dota no Dieva, bet, tā kā tā bija tikai Kristus ēna, vairs nav nepieciešamības pēc tās.

Tas, ka šie noteikumi tika atcelti pie krusta, simboliski saskatāms tajā, kā Dieva roka pārplēsa tempļa priekškaru (Mt. 27:51; sal. ar Dan. 9:27). Tādēļ arī kristieši, tai skaitā jūdu izcelsmes, vairs nav pakļauti šiem noteikumiem. Ja mēs tiem atkal pakļaujamies, mēs identificējam sevi ar šo zūdošo pasauli, nevis ar jauno pasauli, kas mums apsolīta Kristū.

Galu galā, mēs gaidām "jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājo" (2. Pēt. 3:13), nevis tikai šīs vecās zemes renovāciju.

Pie tam farizeji un rakstu mācītāji Mozus bauslībai bija pievienojuši arī cilvēciskus priekšrakstus (sk. Mk. 7:1-13). Ceremonijas, kuras Kristus piepildīja, vairs nebija dievišķi prasītas, bet gan cilvēku uzlikti pienākumi. Ticību tās apgrūtināja, nevis stiprināja. Ir viegli sākt domāt, ka šādu lietu darīšana padara mūs pārākus par citiem, bet tā, protams, nav. Vēl ļaunāk būtu iedomāties, ka ar to varam nopelnīt pestīšanu. Tās ir lamatas, kurās mums nevajadzētu iekrist.

Visā kristietības vēsturē ir bijuši Bībeles skolotāji, kuri piesavinājušies Svētā Gara lomu, vadot ticīgos attiecībā uz to, ko nozīmē šis pants. Taču patiesība nāk no Kristus, kas ir Avots visam, ko mācīja Pāvils un pārējie Bībeles autori.

Kā mēs varam pārliecināties, ka mūsu vienīgais pestīšanas pamats ir tas, ko Jēzus ir paveicis mūsu labā, mūsu vietā – neatkarīgi no tā, ko Viņš dara mūsos? _____

_____

_____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Kā apustuļu dienās ļaudis mēģināja ar tradicionāliem uzskatiem un filosofiju iznīcināt ticību Rakstiem, tā šodien ar "augstākās kritikas", evolūcijas, spiritisma, teozofijas un panteisma valdzinošajiem uzskatiem patiesības ienaidnieks cenšas vadīt dvēseles aizliegtās takās. Daudziem Bībele ir kā spuldze bez eļļas, jo tie savu prātu ievirzījuši spekulatīvas ticības kanālos, kas rada pārpratumus un sajukumu. 'Augstākās kritikas' darbs analizējot, pieņemot un pārveidojot iznīcina ticību Bībelei kā dievišķai atklāsmei. Tas Dieva Vārdam laupa spēku pārvaldīt, pacelt un apgarot cilvēka dzīvi. Spiritisms ļoti daudzus ir iemācījis domāt, ka vēlēšanās ir visaugstākais likums, ka patvaļa ir brīvība un ka cilvēks ir atbildīgs vienīgi pats pret sevi.

Kristus sekotājs sastapsies ar 'vilinošiem vārdiem', no kā apustulis brīdināja ticīgos Kolosā. Tas sadursies ar spiritiskiem Rakstu izskaidrojumiem, bet viņam tie nav jāpieņem. Tā balsij jākļūst dzirdamai, skaidri apliecinot Bībeles mūžīgās patiesības. Cieši raugoties uz Kristu, tam neatlaidīgi jāiet uz priekšu pa nosprausto ceļu, atmetot visas domas, kas nesaskan ar Viņa mācību. Dieva patiesībai jābūt ikviena kristieša pārdomu un pētīšanas priekšmetam, uzskatot Bībeli par Dieva balsi, kas runā tieši uz viņu. Tā viņš iepazīsies ar dievišķo gudrību." (Elena Vaita "Apustuļu darbi", 474., 475. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko nozīmē, ka Kristū mājo visa dievišķības pilnība miesā un ka Viņš ir "galva visām valdībām un varām"? (Kol. 2:9, 10, NKJV) Skatīt arī Jņ. 1:1; Ebr. 1:3; 1. Pēt. 3:22.

2. Mēs, iespējams, visi esam dzirdējuši, ka Kol. 2:14-16 tiek izmantots kā arguments pret septītās dienas sabata ievērošanu. Kādas vēl problēmas, papildus šīs nedēļas mācībā minētajām, rodas, ja šos tekstus izmanto, lai apgalvotu, ka ievērot ceturto bausli vairs nav nepieciešams?

3. Ko tu saki tiem, kas uzstāj, ka mums jāturpina ievērot ceremoniālos likumus? Pat ja no to ievērošanas varētu gūt kādu garīgu vai teoloģisku labumu, kādas problēmas rodas, ja tos uzspiež kā obligātus?

4. Elena Vaita augšminētajā citātā norādīja, ka mums Bībele jāuztver kā "Dieva balss, kas runā tieši uz mums". Kāpēc mums jābūt ļoti modriem, lai neļautu nevienam un nekam vājināt mūsu ticību Bībeles autoritātei un inspirācijai, pat ja daži Bībeles fragmenti mūs mulsina vai nepatīkami izaicina?

DZĪVOT AR KRISTU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Kol. 3:1-17; Rm. 1:18; 6:1-7; Ef. 4:22-24, 5. Moz. 7:6-8; 1. Sam. 16:23.

ATMIŅAS PANTS:

"Un pāri visam tam lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite" (Kol. 3:14).

Parasti cilvēkiem iesaka pārlieku nedomāt par Debesīm, citādi mēs nebūšot lietderīgi šajā dzīvē. Lai gan daļēji tas ir patiesi, Vēstules kolosiešiem 3. nodaļā Pāvils pasvītro vēl vienu svarīgu domu: ja mēs būsim pārāk pievērsušies zemei, mēs nebūsim noderīgi Debesu Kungam.

Pāvils vērš mūsu uzmanību uz daudzām praktiskām, dzīvei svarīgām patiesībām, kas nāk no Debesīm un kuras saprot tikai tie, kas ir "augšāmcēlušies kopā ar Kristu" (Kol. 3:1).

Pāvila padomi ir ļoti reāli, praktiski principi, kas uzlabo visas mūsu attiecības, ne tikai draudzē.

Jēzus sacīja: "Mīliet savus ienaidniekus un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs vajā, ka jūs topat sava Debesu Tēva bērni, jo Viņš liek Savai saulei uzlēkt pār ļauniem un labiem un liek lietum līt pār taisniem un netaisniem" (Mt. 5:44–45).

Vai tas šķiet neiespējami? Cilvēciski raugoties – jā. Vecajai dabai ir vispirms jānomirst, lai mēs patiesi dzīvotu Dievam. Tāpēc mums ir jābūt vērstiem uz Debesīm, ja ceram būt lietderīgi savam Debesu Tēvam.

Šonedēļ mēs redzēsim, kā dzīve ar Kristu var ietekmēt mūsu tagadni un mūžību.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. martā.

Uz Debesīm vērsta domāšana

Izlasiet Kol. 3:1-4. Kādu stāvokli Pāvils norāda kā nepieciešamu, lai mēs būtu domājoši par Debesu lietām? Kā tu domā, ko tas nozīmē? _____

_____

_____

_____

No kalna virsotnes var apskatīt plašu apkārtni. Kopš seniem laikiem kalni ir bijuši vietas, kur meklēt Dieva tuvumu (sk. Ps. 121:1, 2). Pat cilvēku celtās zikurātu veida kalnu celtnes bija pagānu būvētas, lai tiktos ar dieviem. Interesanti, ka Ūras pilsētā, kuru Ābrams tika aicināts pamest, bija liels zikurāts, kas bija redzams no liela attāluma. Tomēr vienkārša fiziska pacelšanās augstākā punktā pati par sevi neaizved garīgi tuvāk Debesīm. Cilvēka pūles to nevar nodrošināt.

Tuvums Debesīm iespējams, tikai pateicoties žēlastības brīnumam, kad mēs "esam miruši Kristū un augšāmcēlušies kopā ar Viņu" (par to simboliski runā kristība [Kol. 2:12, 13]).

Jau Kolosiešiem 3. nodaļas sākumā atkārtoti tiek uzsvērts, kas ir augšā – Debesīs: "kas ir augšā", "kur ir Kristus", "tas, kas ir augšā", "kopā ar Kristu Dievā", "kopā ar Viņu godības valstībā" (Kol. 3:1-4, NKJV).

Protams, daudz kas kristīgajā dzīvē ir grūti saprotams. Kā var patiesi "nomirt" un "augšāmcelties", ja šķiet, ka mēs esam tie paši cilvēki un neesam piedzīvojuši fizisku nāvi un augšāmcelšanos? Daudzas lietas ir nesaprotamas dabiskajam prātam bez Svētā Gara ietekmes. Bet garīgi domājošajiem, kuri ir saņēmuši Dieva apsolīto jauno sirdi, nāve grēkam un augšāmcelšanās Kristū ir īstākā realitāte. Kā teikts dziesmā: "Tu jautā, kā es zinu, ka Viņš dzīvo? Viņš dzīvo manā sirdī."

Pāvils šos norādījumus dod tāpēc, ka garīgajai dzīvei pastāvīgi jāatjaunojas (sk. 2. Kor. 4:16). Mēs varam atkrist un pazust. Un šajā dzīvē mēs nekad neesam pilnībā pasargāti no kārdinājumiem.

Tāpēc mums katru dienu jāizvēlas "meklēt to, kas ir augšā" (Kol. 3:1). Mūsu mūžīgā dzīve ir droši "paslēpta kopā ar Kristu Dievā" (Kol. 3:3), bet tās ārējā izpausme nebūs nekāds noslēpums.

Kur visbiežāk kavējas tavas domas – pie Debesu vai zemes lietām? Ja pārsvarā pie zemes, kā tu vari to mainīt? _____

_____

_____

Nost ar pasaulīgumu!

Mūsdienās dzirdam daudz saukļu: "PRET karu!", "Izbeigt mežu izciršanu!", "PRET kodolieročiem!" Bet, iespējams, nekad neesam dzirdējuši saukli "Nost ar pasaulīgumu!" Tas mūsu laikmeta domāšanai neiet pie sirds. Nav tā, ka pārējie saukļi vai to idejas būtu nepareizas – tās ir īslaicīgas perspektīvas, jo mēs taču dzīvojam mūžības tuvumā. Mūsu uzmanībai jābūt paceltai augstāk, mūžīgi augstāk.

Izlasi Kol. 3:5, 6 (sk. arī Rm. 6:1-7). Kā mēs piedzīvojam to, ka esam miruši sev un pasaulei, bet esam dzīvi tam, kas "ir augšā" (Kol. 3:1)? _____

_____

_____

_____

_____

Lai gan garīgi esam miruši kopā ar Kristu, mūsu "locekļi" – tas ir, kārdinājumi, ko mums pasniedz mūsu ķermenis un prāts, – arī ir jānonāvē.

Saistībā ar šo pavēli mums ir jāapzinās divas lietas. Pirmkārt, Kol. 3:1 Pāvils pieņem, ka mēs jau esam augšāmcēlušies ar Kristu. Otrkārt, pavēle Kol. 3:5 izriet no šī fakta ("tāpēc"). Mēs varam nonāvēt laicīgās lietas (nešķīstību, netiklību, kaisli, ļaunu iekāri, mantkārību utt.) tikai tāpēc, ka esam augšāmcēlušies ar Kristu un Viņš mums dod garīgu dzīvību un spēku atbrīvoties no šīm lietām kā prātā, tā dzīvē.

Interesanti, ka otra vienīgā vieta, kur grieķu tekstā parādās tāds pats izteiciens "Dieva dusmas" kā Kol. 3:6, ir Rm. 1:18. Dievs "atstāj" cilvēkus viņu ļaunajiem ceļiem, un tā Viņa dusmas nāk "pār nepaklausības dēliem" (Kol. 3:6). Rm. 1:18 Pāvils runā par "bezdievību un netaisnību" un precīzi sasaista "netiklību" (to pašu grieķu vārdu, ko lasām Kol. 3:5) ar cilvēkiem, kas ļaujas "savām sirds kārībām, lai pazemotu savas miesas" (Rm. 1:24, NKJV).

Kā viņi pazemo savas miesas? Pirmkārt, noraidot Radītāju, bet arī ar "bīstamām kaislībām". "Sievietes apmainījušas dabisko dzimumu kopdzīvi ar pretdabisko. Tāpat arī vīrieši, atmezdami dabisko kopdzīvi ar sievieti, cits pret citu iekaisuši savā iekārē, piekopdami netiklību, vīrietis ar vīrieti, paši saņemdami sodu par savu maldīšanos" (Rm. 1:26, 27).

Kā tu īsteno vārdus: "Nonāvējiet sevī to, kas pieder zemei" (Kol. 3:5)? _____

_____

_____

_____

Atjaunoti zināšanās

Izlasi Kol. 3:6-11. Kā Pāvils turpina šo domu? _____

_____

_____

_____

_____

Kol. 3:8 sākas ar vārdiem "bet tagad", kas signalizē dramatiskas un galīgas pārmaiņas no nāves uz dzīvību. Grieķu valodā vārds "tagad" ir ļoti uzsvērts. Tā kā tu esi augšāmcēlies ar Kristu un tiecies pēc debesu lietām, tavai tagadējai dzīvei jāpauž būtisku atšķirību no iepriekšējās dzīves. Pēc tam, kad esi nonāvējis "sevī to, kas pieder zemei" (Kol. 3:5), "tagad visu to atmetiet: dusmas, ātrsirdību, ļaunprātību, zaimus un nekaunīgas runas, kas ir jūsu mutē" (Kol. 3:8).

Dusmas un niknums var raksturot Dieva taisnīgās dusmas pret grēku (kā spriedām vakar), gan arī Jēzus dusmas (Mk. 3:5; Atkl. 6:16). Taču mums ieteikts: Esi "čakls klausīties, kūtrs runāt, kūtrs dusmoties, jo cilvēka dusmas nesagādā Dieva taisnību" (Jēk. 1:19, 20). Ļaunprātība vēlas nodarīt ļaunu citam. Apmelošana ir paredzēta, lai apkaunotu. Pāvils nosoda arī aizvainojošu un necenzētu valodu. Visbeidzot tiek aizliegta melošana (sal. 3. Moz. 19:11, 18), jo "tu esi novilcis veco cilvēku ar tā darbiem" (Kol. 3:9).

Ko Pāvils domā ar "veco cilvēku", salīdzinot to ar "jauno cilvēku"? Sk. Rm. 6:6 un Ef. 4:22-24. _____

_____

_____

_____

Pāvils lieto darbības vārdus, kas saistīti ar ģērbšanos, it kā mēs novilktu vecas, netīras drēbes un tiktu apģērbti jaunās, baltās drēbēs (salīdzini ar Cak. 3:4). Līdzīga metafora par "veco" un "jauno" ir attiecināta uz veco un jauno derību, kas raksturotas kā likuma vēstule salīdzinājumā ar likumu, ko sirdī ierakstījis Gars (2. Kor. 3:4-18).

Šīs metaforas apraksta atgriešanos un tās sekas, ko Pāvils sauc par "jaunu radību" (2. Kor. 5:17). Ticīgais tiek "atjaunots atziņā pēc viņa Radītāja tēla" (Kol. 3:10), kas ir neredzamā Dieva attēls (Kol. 1:15). Piepildoties Kristus iepazīšanā caur Viņa vārdu, mēs tiekam pārvērsti "no godības uz godību" (2. Kor. 3:18). Tas mūs paceļ pāri visām etniskajām, ģeogrāfiskajām un sociālajām robežām (Kol. 3:11), jo esam augstākas valstības pilsoņi.

Jaunās dzīves raksturs

Pēc tam, kad Pāvils apraksta sliktos ieradumus un negatīvās īpašības, kas jāatmet, nākot pie Kristus, viņš pāriet pie pozitīvā – it kā no tumsas pārejot uz gaismu.

Izlasi Kol. 3:12-14. Kā tiek raksturoti ticīgie, un kā tu domā, kā tas saistās ar īpašībām, kurās viņiem "jātērpjas"? _____

_____

_____

_____

Kā Israēls tika aicināts būt par Dieva īpašo tautu un atspoguļot Viņa raksturu, tā arī ticīgie Jēzū ir "Dieva izredzētie" (Kol. 3:12), Viņa "izvēlētie" (ESV). Tomēr ne visi atsaucas uz šo aicinājumu, kā sacīja Jēzus: "Daudz ir aicinātu, bet maz ir izredzētu" (Mt. 22:14; salīdzini ar Mt. 24:22, 24, 31). Pāvila atsaucei uz izredzētajiem ir līdzīga nozīme (Rm. 8:33; 2. Tim. 2:10). Tāpat kā Israēls, ticīgie ir "mīlēti" un "svēti" (5. Moz. 7:6-8). Šai privilēģijai ir svarīga atbildība: "Lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā" (1. Pēt. 2:9). To mēs paužam ar to, kā mēs tagad dzīvojam.

Pāvils min astoņas īpašības – veselu sarakstu! – "sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat," un "pāri visam tam lai ir mīlestība" (Kol. 3:12-14). Šīs īpašības var nākt tikai no sirds, kas savienota ar Kristu, jo tās apraksta Viņa raksturu un to, kā Viņš ar mums ir rīkojies. Mums jāpiedod citiem, "tāpat kā mūsu Kungs jums ir piedevis" (Kol. 3:13). Mīlestība ir "pilnības saite" (Kol. 3:14), jo tieši Viņa mīlestība mūs saista ar Viņu un dod spēju patiesi mīlēt citus (1. Jņ. 4:11, 12).

Šīs īpašības mūsu attiecības ietekmē divējādi. Pirmkārt, izrādot mīlestību, žēlsirdību, laipnību un piedošanu citiem, mēs svētījam gan sevi, gan citus. Mīlēt un svētīt citus ir piepildījums. Cilvēki parasti mums atbildēs ar tādu pašu attieksmi, un mēs turpināsim saņemt Dieva žēlastību un piedošanu (Mt. 5:7; 6:14). Otrkārt – un vēl svarīgāk – tas pagodina Dievu un iedvesmos citus ticēt un sekot Jēzum, jo tas atklāj dievišķās žēlastības spēku. "Nav citas ietekmes, kas cilvēka dvēseli varētu tā pārvērst kā nesavtīgas dzīves ietekme. Spēcīgākais arguments evaņģēlija labā ir mīlošs un mīlēts kristietis." (Elena Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana", 470. lpp.)

Kā tu atklāj Jēzu savā attieksmē pret citiem, īpaši pret tiem, kas varbūt nav pret tevi laipni? _____

_____

_____

Dzīvojot jaunu dzīvi

Pāvils skaidri pauž rūpes par mieru un saskaņu draudzē Vēstules kolosiešiem pēdējās nodaļas pantos. Mēs jau esam runājuši par Dieva mieru (sk. 7. tēmu). "Pax Christi", atšķirībā no "pax Romana", nav ārēji uzspiests miers, bet tam mūs "jāpārvalda" no iekšienes. Tas iespējams tikai tad, ja Kristus ir pārvaldnieks.

*Izlasi Kol. 3:16, 17. Kas tieši ļauj Kristum valdīt, un kāda nozīme mūzikai šajā procesā?*_____

_____

_____

Teksts ir ļoti tēlains. Tas apraksta Kristus vārdu, kas mājo mūsos. Tas notiek, kad lasām Bībeli uzmanīgi, lai dzirdētu un mācītos no Dieva gudrības. Lai gan grieķu teksts ir nedaudz neskaidrs, mūzikai ir nozīmīga loma, pamācot un pamudinot "vienam otru" (Kol. 3:16).

Taču ne jebkura mūzika. Pāvils šeit un arī Ef. 5:19 lieto ļoti konkrētus terminus: "psalmi, himnas un garīgas dziesmas".

Lai gan nevaram būt pilnīgi droši, šķiet, ka šeit tiek atsevišķi izdalīta Vecās Derības psalmu kolekcija un Jaunās Derības himnas. "Garīgas dziesmas" var būt vispārīgāks apzīmējums jebkurai dziesmai, kas saistīta ar garīgo dzīvi vai draudzi. Dziesmu vārdi ir līdzeklis patiesības mācīšanai un mācībām par jauno kristieša dzīvi. Daudzas lieliskas himnas pēdējo gadsimtu laikā satur spēka pilnus, drošību un cerību iedvesmojošus vēstījumus – tik vajadzīgus pasaulē, kas tik viegli mūs nomāc.

Mūzikas ietekme ir spēcīga. Dāvids ar arfu nomierināja ķēniņu Saulu (1. Sam. 16:23). Taču, kad Dāvids kļuva par viņa konkurentu, Saula dusmas un skaudība pieauga (1. Sam. 18:10, 11). Mierīga klasiskā mūzika ir pierādīta kā līdzeklis trauksmes mazināšanai, smadzeņu darbības uzlabošanai, relaksācijai, sāpju mazināšanai un sociālo prasmju veicināšanai.

Kurš no mums nav piedzīvojis, cik spēcīga ietekme mūzikai var būt uz mūsu emocijām un domām – gan labā, gan sliktā nozīmē? Pareiza mūzika mūs var garīgi pacelt.

Mums ir teikts: ko vien dari, "dari visu Kunga Jēzus vārdā" (Kol. 3:17). Vai tu patiesi to vari teikt par savu dzīvi? Ja ne, ko tev vajadzētu pārtraukt darīt, lai varētu to teikt?

_____

_____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Kad Dieva Gars pārvalda prātu un sirdi, tad atgrieztās dvēseles dzīvē sāk skanēt jauna dziesma, jo tā savos piedzīvojumos redz piepildāmies Dieva apsolījumu piedot pārkāpumus un apklāt grēkus. Kunga priekšā tā ir nožēlojusi dievišķo likumu pārkāpšanu un tic Kristum, kurš mira, lai cilvēks varētu dzīvot. Ticībā taisnotai, šai dvēselei ir "miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu". (Rom. 5:1)

Tomēr arī tad, kad kristietim jau ir šādi piedzīvojumi, viņš tomēr nedrīkst salikt rokas, apmierinādamies ar to, kas viņa labā darīts. Tas, kurš nolēmis kļūt par garīgās valstības pilsoni, piedzīvos, ka, tumsas valsts varu atbalstīti, pret viņu sacelsies visi neatdzimušās dabas spēki un kaislības. Katru dienu tam būs jāatjauno sava svētīšanās un katru dienu jācīnās pret ļaunumu. Vecie ieradumi un mantotās sliktās tieksmes kāros pēc virskundzības, un viņam vienmēr būs jāpaliek modram, lai Kristus spēkā uzvarētu. [..] Mums ļoti, ļoti vajadzīgs augstākas, skaidrākas un cēlākas dzīves spēks. Pārāk daudz mūsu domu pieder pasaulei un nevis Debesu valstībai.

Pūloties sasniegt Dieva paredzēto ideālu, ticīgais nekad nedrīkst zaudēt cerību. Kristus žēlastībā un spēkā visiem ir apsolīta tikumīga un garīga pilnība. Jēzus ir mūsu dzīvības un spēka avots. [..] Mūsu labā Viņš liek darboties visām varenajām Debesu struktūrām. Ikkatrā solī mēs sajūtam Viņa dzīvinošo spēku." (Elena Vaita "Apustuļu darbi", 476.–478. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda ir tava personīgā pieredze ar apsolījumu, ka tu esi "taisnots ticībā"? Kā šis brīnišķīgais apsolījums ir mainījis tavu dzīvi? Kā šis apsolījums ir saistīts ar domu, ka tu arī "esi augšāmcēlies kopā ar Kristu"?

2. Ko tev nozīmē būt domājošam par Debesīm? Vai tas ir svarīgāk nekā darīt labu zemes dzīvē? Kāds ir pareizais līdzsvars?

3. Padomā par to, kādu ietekmi tava dzīve atstāj uz citiem. Lai gan parasti mēs domājam par savu individuālo ietekmi, kā ir ar mūsu draudzes ietekmi? Kā tava vietējā draudze ietekmē sabiedrību?

4. Izlasi Kol. 3:11. Ko šis pants stāsta mums par vienotību, kas mums jāiemanto Kristū?

DZĪVOT CITAM AR CITU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Kol. 3:18–4:6; Ef. 5:22-25, 33; Sal. pam. 22:6, 15; 1. Pēt. 2:16; 1. Tes. 5:17.

ATMIŅAS PANTS:

"Jūsu runa lai aizvien ir tīkama, ar sāli sālīta, lai jūs zinātu, kā ikvienam atbildēt" (Kol. 4:6).

Kad cilvēki dzīvo un strādā ciešā tuvumā, viņiem rodas dažādi izaicinājumi. Viedokļu atšķirības var izraisīt spriedzi; var rasties strīdi. Jo tuvākas ir attiecības, jo svarīgāk ir, lai visi šajās attiecībās labi saprastos.

Tuvākās attiecības, protams, ir ģimenē. Mājas dažkārt sauc par "ģimenes uzņēmumu". Tas ir interesants veids, kā aprakstīt ģimenes darbību. Starp uzņēmuma vadīšanu un mājsaimniecības vadīšanu pastāv acīmredzamas līdzības. Vajadzētu vienoties par kopīgām vispārīgajām vērtībām, mērķiem un uzdevumiem. Ikvienam vajadzētu labi saprasties un darīt savu daļu, lai viss ritētu gludi. Līdzīgi principi attiecas arī uz draudzi, kas būtībā ir viena liela ģimene.

Šīs nedēļas tekstā Pāvils sniedz svarīgus principus tam, kā kristiešu ģimenēm vislabāk funkcionēt. Tā kā kristīga ģimene ir jāvada pēc Bībeles principiem, tā funkcionēja nedaudz atšķirīgi no parastas romiešu mājsaimniecības. Pāvils dod arī citus vērtīgus principus, kas noder dažādām sociālām attiecībām gan mājās, gan ārpus tām.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. martā.

Vīri un sievas

Jaunajā Derībā ir vairāki apkopojumi ar norādījumiem kristīgai mājai (sk. Ef. 5:21-6:9; Kol. 3:18-4:1; Tit. 2:1-10; 1. Pēt. 2:18-3:7). Šie "mājsaimniecības noteikumi" nav pilnīgi hierarhiski, bet ietver elementus, kas padara attiecības savstarpēji atbalstošas un abpusēji audzinošas.

Izlasi Kol. 3:18, 19. Kādu līdzsvaru šeit redzam? Kādas papildu norādes Pāvils sniedz Ef. 5:22-25, 33? _____

_____

_____

_____

_____

Daži vīrieši citē: "Sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem" (Kol. 3:18), bet šeit apstājas, lai gan vajadzētu pievērst uzmanību svarīgajam papildinājumam, ko Pāvils pievieno: "kā pienākas Kungā". Jaunajā Derībā nekad netiek mācīts, ka sievietēm būtu jāpakļaujas jebkādam vīram, ja viņas tiek pakļautas vai pazemotas, vai arī jāpakļaujas bez ierunām vai jāizdabā katrai kaprīzei. Pāvila doma ir tāda, ka sieva vispirms ir uzticīga Kungam un pēc tam vīram. Sievas individualitāte nedrīkst tikt iznīcināta vīra dēļ, un viņš nedrīkst būt viņas sirdsapziņa.

Kristus mīlestība pret draudzi, ziedojot Sevi tās dēļ, parāda, kā vīriem būtu jāmīl savas sievas (Ef. 5:25). Viņi būs uzticīgi, neskatoties uz cenu. Viņi pieņems lēmumus, kas ir sievas interesēs, kaut gan parasti šīs intereses sakrīt. Šāda mīlestība padara vieglāku sievai paklausīt Dieva pavēlei cienīt savu vīru (Ef. 5:33).

Veselīgu laulību raksturo savstarpēja konsultēšanās, pārdomāšana kopā un lēmumu pieņemšana kā pārim. Dažreiz, pieņemot nopietnus lēmumus, kas skar visu ģimeni, ir piemēroti iesaistīt arī bērnus, bet vecāki nekad nedrīkst strīdēties viņu priekšā. Ja vīrs un sieva nespēj vienoties, bibliskais ceļš pretī mieram ir sievai piekrist vīra lēmumam, ja vien tas nav pretrunā Dieva vārdam. Tajā pašā laikā daudzi vīri atceras brīžus, kad bija priecīgi, ka uzklausīja sievas padomu un ņēma to vērā. Jo vairāk vīrs un sieva strādā kā komanda, jo laimīgāka ir laulība.

Kā mēs varam izvairīties no tā, kas diemžēl ir darīts visos laikos, šos skaistos Bībeles principus pārvēršot par kaut ko ļaunu? _____

_____

_____

_____

Vecāki un bērni

Bērniem ir ļoti svarīga loma kā ģimenes uzņēmuma daļai. Viņiem jāzina, ka viņus mīl un novērtē gan kā ģimenes locekļus, gan kā Debesu valstības pilsoņus. Ģimenes dievkalpojums ir būtisks – vienkāršs, bet regulārs, no rīta un vakarā. Jau agrā vecumā bērni var sākt palīdzēt mājas uzkopšanā un citos pienākumos. Visnozīmīgākais ir, ka viņi ievēro Pāvila pavēli: "Klausiet saviem vecākiem visās lietās, jo tas patīk Kungam" (Kol. 3:20).

Izlasi šos tekstus. Kādi principi ir doti bērnu audzināšanai?
Sal. pam. 22:6, 15 _____

_____

_____

Mt. 19:14 _____

_____

5. Moz. 6:6, 7 _____

_____

Sal. pam. 1:8, 9 _____

_____

_____

Ja bērni tiek pareizi audzināti Kungam, gan ar pamācību, gan paraugu, viņi būs svētība ģimenei, draudzei un visiem citiem. Pāvila norādījums vecākiem, tāpat kā vīriem un sievām, ir sabalansēts un savstarpējs: "Tēvi, nekaitiniet savus bērnus, lai tie netop bailīgi" (Kol. 3:21). Tas, kā vecāki, īpaši tēvs, saskaras ar bērniem un disciplinē viņus, dziļi ietekmē viņu garīgo audzināšanu.

Pētījumi rāda – ja abi vecāki apmeklē baznīcu, lielāks procents bērnu paliek draudzē, salīdzinot ar gadījumiem, kad tikai viens no vecākiem apmeklē baznīcu. Vēl pārsteidzošāk – ja tēvs regulāri apmeklē baznīcu, pat vairāk nekā māte, tad vairāk bērnu paliek draudzē arī pieaugušā vecumā. Tēva loma bērnu garīgajā audzināšanā ir ļoti būtiska. Cik svarīgi, lai tēvi uztvertu savus pienākumus nopietni!

Tomēr, maigi sakot, ne visi tēvi ir bijuši paraugs saviem bērniem. Kā Dieva kā mūsu Tēva izpratne var palīdzēt dziedināt to, kas jādziedina, īpaši, ja šīszemes tēvi ir mums nodarījuši lielas sāpes? _____

_____

_____

_____

Darba attiecības

Izlasi Kol. 3:22-25 un Kol. 4:1. Kādas norādes ir dotas vergiem? Kādi principi šeit ir vispārēji attiecināmi uz darba attiecībām? _____

_____

_____

_____

Mūsdienās dažreiz tiek pieminēta verdzība, lai atceltu daļu Bībeles padomu kā pagātnei domātus vai pat noliegtu Rakstu autoritāti. Tomēr ironiski, ka tādējādi tiek ignorēta vēsturiskā konteksta nozīme Vecās Derības Israēlā un Jaunās Derības draudzē. Cilvēki ir radīti pēc Dieva tēla un – tāpat kā visi saprātīgie Dieva radījumi – ir radīti brīvībai. Mozus likumi aizliedza israēliešiem būt mūžīgiem vergiem (5. Moz. 15:12) un noteica sešu gadu maksimālo kalpošanas termiņu par parādu dzēšanu (2. Moz. 21:2-6; 3. Moz. 25:39-43). Tomēr Bībeles laiku verdzība, lai arī šodien mums nepieņemama, nebija līdzīga šausmīgajām verdzības formām Rietumu pasaulē, kas bija nežēlīgs noziegums pret cilvēci.

Jaunajā Derībā draudze darbojās romiešu likumu ietvaros, kas atļāva īpašumā turēt vergu, "taču, atšķirībā no mūsdienu verdzības, romiešu likumi vergiem nodrošināja daudzas tiesības un iespējas, un mēģinājums šo praksi apgāzt varēja apdraudēt evaņģēlija izplatību." (Clinton Wahlen, "Culture, Hermeneutics, and Scripture: Discerning What Is Universal," in Frank M. Hasel, ed., Biblical Hermeneutics: An Adventist Approach (Silver Spring, MD: Biblical Research Institute/Review and Herald Academic, 2020), 166)

Patiesībā draudzē, atšķirībā no plašākās Romas impērijas, vergu pirmā atbildība bija Kungs, un viņu kungi tika aicināti izturēties pret viņiem taisnīgi, zinādami, ka "arī jums ir Kungs – debesīs" (Kol. 4:1). Pāvils pat lika Filemonam neizturēties pret Onesimu kā pret vergu, bet kā brāli (Filem. 16). Vecajā un Jaunajā Derībā ticīgie tiek saukti arī par Dieva kalpiem (piem., Ps. 34:22; Lk. 17:10; 1. Pēt. 2:16).

Pat ja mums nepatīk kultūras apstākļi, kuros daži Bībeles teksti ir rakstīti, mums jāpieņem pati Rakstu autoritāte. Pretējā gadījumā mēs esam nolikuši sevi un savu kultūru augstāk par Rakstiem. Labāks risinājums ir vispirms aplūkot visu, ko Bībele saka par kādu tematu, pirms izdarām secinājumus.

Padomā, kā šis pants varētu attiekties uz taviem darba attiecību jautājumiem. Kā šie principi varētu būt noderīgi tev kā vadītājam vai darbiniekam? _____

_____

_____

Lūdzot citam par citu

Izlasi Kol. 4:2-4. Kādi lūgšanu principi ir atrodami šajos pantos? Par ko Pāvils lūdz?

_____
_____
_____
_____
_____

Daži no svarīgākajiem vārdiem, ko varam pateikt cilvēkam, kurš cieš dažādu problēmu dēļ (vai tās būtu ģimenes, veselības, finanšu vai citas problēmas), ir: "Es lūdzu par tevi." Tā ir Debesu izvēlētā saziņas un mijiedarbības forma. "Tā ir daļa no Dieva plāna – atbildēt uz ticības lūgšanām, dot to, ko Viņš nedotu, ja mēs nelūgtu." (Elena Vaita "Lielā cīņa", 525. lpp.)

Ievēro iedarbīgos lūgšanu raksturojumus, ko lieto Pāvils: "turieties pie tās", "dedzīgi", "esiet nomodā" un "ar pateicību" – tas viss norāda uz ticības lūgšanu (Kol. 4:2, NKJV). Viņš mudina lūgt "vienmēr" (Ef. 6:18) un "nepārtraukti" (1. Tes. 5:17). Vēl pārsteidzošāk – pat ja "mēs nezinām, ko mums būs lūgt un kā; .. pats Gars aizlūdz par mums ar bezvārdu nopūtām" (Rm. 8:26).

Pārlasi Kol. 4:3. Kādas "durvis" Dievs varētu tev atvērt, lai tu dalītos savā ticībā? __

_____
_____
_____
_____

Zīmīgi, ka Pāvils arī lūdza pēc īstajiem vārdiem, ko runāt. Dažkārt, lasot viņa vēstules vai runas Apustuļu darbos, mums var šķist, ka apustulis vienmēr runāja izteiksmīgi, nešauboties par sakāmo. Taču šeit viņš lūdz par to, lai viņš varētu vēsti sludināt "skaidri" (Kol. 4:4, NIV). Viņš arī lieto ļoti nozīmīgu grieķu vārdu ("dei") šī panta pēdējā frāzē, kuru var tulkot "kā man jārunā", norādot uz dievišķu nepieciešamību sludināt evaņģēliju. Viņš apzinājās vēsts nozīmi cilvēkiem visaugstākajos Romas varas slāņos, tostarp Cēzara namā.

"Ne vienmēr ir nepieciešams mesties ceļos, lai lūgtu. Radinies runāt ar Glābēju, kad esi viens, kad ej vai esi aizņemts ikdienas darbos. Lai sirds nepārtraukti tiek pacelta klusā lūgšanā pēc palīdzības, gaismas, spēka, zināšanām. Lai katra elpa ir lūgšana." (Elena Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana", 510., 511. lpp.)

Dzīvojot gudri

Kāds ir pats svarīgākais patiesības fakts, ko mēs, kristieši, varam zināt? Protams – tas, ka Jēzus Kristus nomira par mūsu grēkiem un ka ticībā Viņam mēs varam saņemt mūžīgo dzīvību. Tā ir patiesība, ko mēs nekad paši nevarētu atklāt. Tā bija patiesība, kas mums bija jāpasaka vai jāatklāj. Un tā ir atklāta Dieva Vārdā.

Ir daudz patiesību, zināšanu un gudrību, ko mēs nekad neuzzinātu, ja Dievs tās nebūtu atklājis Savā Vārdā. Taču šīs zināšanas un gudrība nav dotas tikai kā informācija. Tās ir jāīsteno savā dzīvē.

*Izlasi Kol. 4:5, 6. Kādos apstākļos Pāvils īpaši mudina "staigāt gudrībā"? Kāpēc?*____

_____

_____

_____

_____

_____

Diemžēl mēs, kristieši, dažkārt rīkojamies pilnīgi nekristīgi! Kā Pāvils norādīja (citējot Jes. 52:5), arī Israēls bija klupšanas akmens neticīgajiem: "Jūsu dēļ Dieva Vārds tiek zaimots citu tautu starpā" (Rm. 2:24). Tas, kā mēs izturamies pret citiem, īpaši pret tiem, kuri nav mūsu ticībā, ir ārkārtīgi nozīmīgi (sk. Tit. 2:5; 2. Pēt. 2:2). Kristīga ģimene, jauniešu pulcēšanās uz lūgšanām, nevis palaidnībām, vienkārša laipnība un mierīgs, pacietīgs gars daudz ko pasaka tiem, kas vēro, vai mūsu ticības apliecinājums ir patiess.

Kol. 4:6 Pāvils īpaši pievēršas mūsu teiktajam: "Jūsu runa lai aizvien ir tīkama, ar sāli sālīta." Mūsu vārdiem – vairāk nekā tikai laipniem vai pieklājīgiem – jābūt caurstrāvotiem ar Dieva žēlastību Svētā Gara ietekmē.

"Ar sāli sālīta." Pretstatā pasaules "sālītās" runas definīcijai mūsu vārdiem jābūt klausītājam atbilstošiem un uzrunājošiem.

"Lai jūs zinātu, kā ikvienam atbildēt." Tikai Svētais Gars var dot mums pareizos vārdus īstajā laikā ar pareizo mērķi un sagatavot klausītāju sirdis vēstij, kas mums jāsludina (arī šeit lietots vārds "dei" – sk. komentāru par Kol. 4:4).

Pārdomā savus vārdus, rīcību un to, kāda ir tava dzīve citu priekšā. Kādu vēstījumu tu nodod par savu ticību un to, ko nozīmē būt kristietim? _____

_____

_____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Katram ģimenes loceklim jāapzinās, ka uz viņa pleciem gulstas atbildība darīt savu daļu, lai veicinātu ģimenes komfortu, kārtību un regularitāti. Neviens nedrīkst strādāt pret otru. Visiem vienoti jāiesaistās labajā darbā – citam citu jāiedrošina, jāizrāda maigums, pacietība un sapratne, jārunā klusi un mierīgi, izvairoties no mulsināšanas; un katram jādara viss iespējamais, lai atvieglotu mātes nastas. [..] Katram ģimenes loceklim jāzina tieši sava loma, kas jāveic sadarbībā ar pārējiem. Visiem, sākot no sešu gadu vecuma, jāapzinās, ka no viņiem tiek prasīts nest savu daļu dzīves nastu." (Elena Vaita "Adventistu māja", 179., 180. lpp.)

"Mums jāļauj Kristum ienākt mūsu sirdīs un mājās, ja vēlamies dzīvot gaismā. Mājām vajadzētu būt visam tam, ko šis vārds ietver, – mazam Debesu gabaliņam virs zemes, vietai, kur jūtas izkopj, nevis tās rūpīgi apspiež. Mūsu laime ir atkarīga no šīs mīlestības, līdzjūtības un patiesas pieklājības citam pret citu izkopšanas. [..] Mums jābūt nesavtīgiem, vienmēr meklējot iespējas pat mazās lietās izrādīt pateicību par saņemtajiem labumiem, kā arī meklēt iespējas iepriecināt citus, mazināt un atvieglot viņu bēdas un nastas ar maigām laipnībām un maziem mīlestības darbiem. Šīs iejūtīgās pieklājības, kas sākas mūsu ģimenē un izplatās ārpus tās, veido dzīves laimes kopsummu; bet šo mazāko lietu ignorēšana veido dzīves rūgtumu un bēdas." (Elena Vaita "Apliecinājumi draudzei" 3. sēj., 539., 540. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja esat precēts pāris, kādi principi ir palīdzējuši jūsu attiecībās? Kādu padomu jūs dotu neprecētajiem, kā viņiem gatavoties izaicinājumiem, ko laulības vienmēr sagādā?

2. Daudzi mīloši un rūpīgi vecāki, kas audzinājuši bērnus kristīgā garā, bieži saskaras ar problēmu, ka pieaugušā vecumā bērni atsakās no ticības. Kādu padomu un mierinājumu jūs viņiem dotu? Ko, iespējams, labāk vispār neteikt?

3. Dziļāk pārrunājiet aicinājumu "dzīvot gudri". Kāds būtu pretstats – ko nozīmē dzīvot "muļķīgi"? Ko esat iemācījušies no brīžiem, kad esat dzīvojuši vienā vai otrā veidā?

PASTĀVĒT VISĀ DIEVA GRIBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Kol. 4:7-18; Ef. 6:21; Ap. d. 15:36-40; 2. Tim. 4:10, 11; 2. Pēt. 3:10-14; Jes. 60:1-3.

ATMIŅAS PANTS:

"Par visu esiet pateicīgi! Jo tāda ir Dieva griba Kristū Jēzū attiecībā uz jums" (1. Tes. 5:18).

Šī pēdējā Vēstules kolosiešiem daļa atklāj Pāvila plašāku līdzgaitnieku tīklu. Apustuļu darbu grāmata rāda, ka vispirms viņš sadarbojās ar Barnabu, pēc tam ar Sīlu, un tad sniedz pārskatu par viņa trim misijas ceļojumiem.

Šonedēļ aplūkosim Pāvila misijas stratēģiju, kas ietvēra ļoti efektīvu laika un resursu izmantošanu, lai sasniegtu galvenos Romas impērijas centrus, kā arī apmācītu daudzsološus laju kalpus, lai sasniegtu pilsētas un ciemus, kurus Pāvils pats neapmeklēja, piemēram, Kolosu, Laodiķeju un Hierapoli.

Ar personīgiem apciemojumiem ceļojumu laikā un īpaši kā cietumnieks – ar vēstuļu palīdzību – Pāvils pastāvīgi veidoja sakarus starp cilvēkiem un draudzēm. Viņš saprata, ka evaņģēlija misijas veiksme ir atkarīga no visu kopdarba – sadarbojoties gan ebreju, gan pagānu kristiešiem, vīriešiem un sievietēm, tādiem cilvēkiem kā Tihiks, Aristarks, Justs, Epafrs, Lūka un Nimfa. Interesanti, ka pieminēta arī vēstule, ko viņš rakstījis Laodiķejai, bet nav saglabājusies. Pāvils šajos pēdējos pantos ietver daudz, arī personīgu pamudinājumu vīram vārdā Arhips. Viņš darīja visu iespējamo, lai stiprinātu draudzes, kamēr vēl varēja.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. martā.

Mācības par evaņģelizāciju

Mēs daudz ko mācāmies no Pāvila par evaņģēlija izplatīšanu. Viņa ceļojumu kopgarums bija aptuveni 13 400 jūdzes. Tas ir pārsteidzoši, jo lielāko daļu ceļa viņš mēroja kājām un zināmu laiku nevarēja ceļot vispār, jo atradās apcietinājumā.

Pāvils daudz laika pavadīja tirdzniecības centros, piemēram, Korintā un Efezā, no kuriem vēsts varēja izplatīties tālāk uz iekšzemes pilsētām. Viņš arī mēdza atgriezties pie draudzēm, kuras bija dibinājis, lai stiprinātu un iedrošinātu jaunos ticīgos. Ja viņš nevarēja apmeklēt draudzi personīgi, tad sūtīja vēstules. Tā ticīgie uzzināja, ka viņš par tiem atceras un rūpējas.

*Izlasi Kol. 4:7-9 un salīdzini ar Ef. 6:21. Kā tiek aprakstīts Tihiks, un kādi iemesli tiek minēti, kāpēc viņu un Onēzimu grib sūtīt uz Kolosas draudzi?*_____

_____

_____

_____

Dažas lietas ir vislabāk paziņot mutiski, nevis rakstiski. Būtu interesanti uzzināt, kādas ziņas šiem vīriem bija jānodod kolosiešiem. Ņemot vērā Pāvila nodomu viņus "iepriecināt" (NKJV) un "iedrošināt" (ESV), visticamāk, tās bija ziņas par Pāvila apstākļiem cietumā. Katrā ziņā šāda saziņa bija svarīga arī tāpēc, lai uzturētu personīgās saites, kas vieno ticīgos.

Ir skaidrs, ka Tihiks, kura vārds nozīmē "laimīgais", bija uzticams sūtnis. Viņš aprakstīts kā "uzticams kalps" un "biedrs kalpošanā". Viņš bija viens no diviem Āzijas vīriem, ko Pāvils izvēlējās (Ap. d. 20:4), lai viņam palīdzētu ar ziedojumu vākšanu trūkumā nonākušajiem Jeruzalemē. Viņš arī bija kopā ar Pāvilu otrā apcietinājuma laikā Romā, no kurienes viņu sūtīja uz Efezu, lai tur stiprinātu darbu (2. Tim. 4:12). Pāvils domāja sūtīt viņu arī pie Tita Krētā (Tit. 3:12). Kopā ar viņu devās Onēzims, kuru Pāvils bija kristījis Romā (sk. 1. tēmu) un raksturojis kā "uzticamu".

Izskatās, ka Pāvils vēlējās arī uzzināt par ticīgo kolosiešu stāvokli. Nav grūti iedomāties, ka kurš varētu nosūtīt atbildi, ja ne pats Tihiks. Tas bija vēl viens veids, kā Pāvils izrādīja savu mīlestību un rūpes par ticīgajiem citviet, pat ja pats draudzi nebija apmeklējis, un kā viņš mēdza stiprināt ticību, lai viņi varētu aizsniegt citus cilvēkus.

*Kā šīs personiskās detaļas Pāvila vēstulēs ne tikai parāda viņa cilvēcību, bet arī liecina par viņa kalpošanas patiesumu?*_____

_____

_____

Draudzes tīkls

Mūsu pasaule – ar internetu, sociālajiem tīkliem un dažādajām saziņas ierīcēm – apgrūtina iztēloties Pāvila izaicinājumu palīdzēt draudzēm sajusties kā daļai no kaut kā lielāka nekā viņu vietējā kopiena.

*Izlasi Kol. 4:10, 11. Ja neskaita ziņu sūtīšanu turp un atpakaļ ar sūtņu starpniecību (Kol. 4:7–9), kādus vēl veidus Pāvils izmantoja, lai veicinātu kontaktu? Ņemot vērā dažas problēmas, ko Pāvils apsprieda šajā vēstulē, kādu vēstījumu varētu nodot šīs sveicienu rindas?*_____

_____

_____

_____

Ar šiem sveicieniem Pāvils veido un uztur vienības saiti starp ticīgajiem. Mēs šeit uzzinām, ka Marks bija Barnabas brālēns. Tādējādi Pāvils sagatavo ceļu Marka iespējamajai vizītei Kolosā. Aristarhs tiek burtiski aprakstīts kā "cietuma biedrs"; tas ir, viņš bija kopā ar Pāvilu ieslodzījumā. Viņi abi bija karavīri ar "Dieva bruņām" (Ef. 6:10, 11), cīnoties, lai atbrīvotu sātana gūstekņus kalpošanai Dieva valstībai (sk. 2. Tim. 2:1-4). Jesus/Justus (ebreju un romiešu vārdi, kas grieķu valodā skan līdzīgi kā Sauls/Pāvils) arī tiek ieteikts kā uzticams evaņģēlija līdzstrādnieks.

Pāvils uzsver, ka Aristarhs, Marks un Justus ir ticīgie ebreji ("apgraizītie"). Tad viņš min trīs pagānu izcelsmes ticīgos: Epafru, Lūku un Dēmu (Kol. 4:12-14). Svarīgi, ka, neskatoties uz zināmu spriedzi draudzē starp ebrejiem un pagāniem, šie līdzstrādnieki spēja strādāt kopā efektīvi, vienoti un harmoniski. Taču ar vārdu "vienīgi" Pāvils, šķiet, izsaka zināmu vilšanos, ka viņam līdzās ciešanās nebija vairāk ebreju kristiešu. Neskatoties uz to, ir būtiski atzīmēt, ka tajā laikā Jānis Marks, kurš pirms kāda laika bija pametis Pāvilu un Barnabu viņu pirmajā misijas ceļojumā (Ap. d. 13:13), ne tikai pierādīja savu uzticību, bet arī kļuva par "mierinājumu" Pāvila sirdij (Ap. d. 15:36-40).

Draudi vienotībai nav nekas jauns. Pēdējos gados adventistu draudze ir piedzīvojusi dziļas pārmaiņas, paplašinoties visā pasaulē, un dažādi spēki ir darbojušies pret tās vienotību. Uzsvars uz vienotību ir jūtams visos draudzes līmeņos.

Kā tu savā vietējā draudzē vari mazināt to faktoru ietekmi, kas apdraud mūsu vienotību? Kāda spriedze jūtama vietējā līmenī, un ko ar to var darīt? _____

_____

_____

_____

Kļūt pilnīgiem un stāvēt pilnā pārliecībā

Ir sarakstītas grāmatas par mērķtiecīgu dzīvi un mērķtiecīgu draudzi. Lai gan "mērķtiecīgs" varbūt nav pavisam precīzs termins, skaidra fokusēšanās uz mērķi ir būtiska jebkura nozīmīga mērķa sasniegšanai. Pāvila dzīve un kalpošana, kā arī viņa līdzstrādnieku un citu apustuļu dzīve to pierāda (sk. Fil. 3:13, 14). Rezultāti runā paši par sevi – evaņģēlijs ātri izplatījās visā Romas impērijā un vēl tālāk (Kol. 1:23). Tāds pats fokuss ir vajadzīgs arī mūsdienās.

*Izlasi Kol. 4:12, 13. Kāds mērķis tiek aprakstīts, un kā tas jāīsteno?*_____

_____

_____

Kā minēts iepriekšējā nodarbībā, Epafrs, iespējams, bija ļoti nozīmīgs evaņģēlija izplatīšanā Kolosā un tuvējās pilsētās Laodiķejā un Hierapolē (sk. 1. tēmu). Viņa sveicieni un lūgšanas par šīm draudzēm noteikti bija ļoti iedrošinoši turienes ticīgajiem. Epafra lūgšanām bija skaidrs fokuss – lai kolosieši "kļūtu pilnīgi un ar visu pārliecību stāvētu par to, kas ir Dieva griba" (Kol. 4:12). Apskatīsim rūpīgāk šīs lūgšanas bagātīgās sastāvdaļas.

"*Stāvēt.*" Šis vārds nozīmē stāvēt stingri un nemainīgi, kas ir iespējams tikai tad, ja esi "stiprs un nesatricināts" ticībā un pārliecināts par evaņģēlija patiesību (Kol. 1:23, NKJV). To pašu vārdu Pāvils vairākkārt izmanto, runājot par cīņu pret "velna viltībām" (Ef. 6:11) un tumsas spēku izturēšanu ar dievišķu spēku, uzvelkot "pilnu Dieva bruņojumu" (Ef. 6:10-18; salīdzini ar 2. Tim. 2:19).

"*Pilnīgs.*" Šis vārds attiecas uz rakstura pilnību, kuras galēja izpausme ir pašaizliedzīgā mīlestībā (Mt. 5:44, 48) tiem, kas nekad neapgalvos, ka ir "sasnieguši galamērķi" (Fil. 3:12-15, NIV).

"*Pabeigts.*" Šis spēcīgais vārds nozīmē pilnībā apmierināt vai kaut ko novest līdz galam. Tas lietots, runājot par Ābrahāma pilnīgo pārliecību, ka Dievs izpildīs Savus apsolījumus, kaut arī cilvēciski tas šķita neiespējami (Rm. 4:21), un par Pāvilu, kuru Kungs stiprināja, lai "vēsts tiktu pilnībā pasludināta" ar viņa starpniecību (2. Tim. 4:17, NKJV).

"*Visa Dieva griba.*" Vārds "visa" ir visaptverošs. Pats Pāvils lūdza, lai kolosieši būtu piepildīti ar Dieva gribas izpratni, "dzīvotu cienīgi Kungā un iepriecinātu Viņu visās lietās" (Kol. 1:9, 10, NET), pateicoties "Viņa godpilnajai varai" (Kol. 1:11, NKJV).

Dzīvojot šajā pasaulē, bet nebūt no tās

Izlasi Kol. 4:14, 15 un 2. Tim. 4:10, 11. Kā Lūka atšķiras no Dēmas un kāpēc? _____

_____

_____

_____

Apustulis Jānis saka: "Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē. Ja kāds mīl pasauli, tad viņā nav Tēva mīlestības" (1. Jņ. 2:15). Lūkas mīlestība pret Jēzu un Viņa valstību lika palikt uzticīgam Pāvilam līdz galam, lai arī kāds būtu liktenis, tikmēr Dēma šo pasauli mīlēja vairāk nekā nākamo pasauli.

Izlasi šādus pantus. Kāds padoms tiek dots tiem, kas gaida Kristus otro atnākšanu?

*Mk. 13:32-37*_____

_____

Tit. 2:11-14 _____

_____

*2. Pēt. 3:10-14*_____

_____

Atkl. 3:17-21 _____

_____

Jēzus un apustuļi bieži brīdina mūs "būt nomodā", būt modriem un vienmēr gataviem Kunga atnākšanai, lai mēs netiktu pārsteigti nesagatavoti. Tāpat kā mācekļi, kas nepaklausīja Jēzus pavēlei "būt nomodā un lūgt" (Mk. 14:38), diemžēl daudzi neveiks nepieciešamo sagatavošanos. Viss ir atkarīgs no tā, kam pieder mūsu sirds, jo mēs nevaram kalpot diviem kungiem.

Vēstījumā Laodiķejai Jēzus dod skaidru norādi. Pirmkārt, nožēlot grēkus. Otrkārt, atvērt sirdi Jēzum un ļaut Viņam valdīt, kas tad (treškārt) ļaus mums iegūt ticības "zeltu" un mīlestību, kas pārbaudīta un uzvarējusi kārdinājumus.

Ko konkrēti Jēzus, tavuprāt, aicina tevi nožēlot savā dzīvē? Kuras Viņa norādes tev šobrīd ir visaktuālākās? _____

_____

_____

_____

Vēstījums Laodiķejai

*Izlasi Kol. 4:16-18; salīdzini ar Kol. 2:1-3. Domājot par Jēzus vēstījumu Laodiķejai (sk. vakardienas tēmu), kādas saistības tu vari ieraudzīt ar vēstījumu kolosiešiem, kuru tolaik arī bija paredzēts lasīt Laodiķejas draudzē?*_____

_____

_____

_____

_____

Atskatoties uz Dieva tautas vēsturi cauri laikmetiem, tās pašas problēmas atkārtojas. Pravieši sarāja Israēlu par vēlmi pielūgt līdzīgi pasaulei un aicināja viņus nožēlot, kamēr vēl nav par vēlu. Jesaja pat sūrojās: "Kā gan tik uzticīga pilsēta kļuvusi par netikli!" (Jes. 1:21) un aicināja cilvēkus vērsties pie Dieva pēc piedošanas un šķīstīšanas (Jes. 1:16-20). Gan Jānis Kristītājs (Mt. 3:2, 8-10), gan Jēzus (Mt. 4:17; 12:33-37) aicināja Israēlu nožēlot grēkus un nest augļus, kas iztur pēdējo dienu tiesas pārbaudi. Līdzīgu vēstījumu pauda arī apustuļi (Ap. d. 2:38; 3:19; 17:30; 2. Kor. 7:9, 10).

*Salīdzini Jes. 60:1-3 ar Atkl. 18:1-4 un Jes. 62:1-5 ar Atkl. 19:7, 8. Kādas līdzības pastāv starp vēstījumiem abās grāmatās?*_____

_____

_____

Dievs apvienos Debesis un zemi. Bet lielās cīņas dēļ tas notiks pakāpeniski:

1. Golgātā sātans debesu iemītnieku acīs zaudēja jebkādu mīlestību pret sevi (Jņ. 12:31).

2. Pateicoties Kristus kalpošanai Debesu svētnīcā, Dieva tauta tiek "ikkatrā labā darbā [padarīta] spējīga piepildīt Viņa gribu" (Ebr. 13:21) un sagatavota Debesīm.

3. Pateicoties tūkstošgades tiesai un pēdējai tiesai pēc tūkstošgades, visas atlikušās neskaidrības tiek izšķirtas, un grēks un grēcinieki neatgriezeniski tiek iznīcināti mūžīgā uguns ezera ugunī, kas arī attīra zemi (Atkl. 21:8).

4. Tikai beidzoties grēkam, Debesu un zemes savienība var kļūt pilnīga (Atkl. 21:3).

Ko tu pats vari darīt, lai paliktu uzticīgs Dievam un Viņa patiesībai? Kādas tavas izvēles atklāj, kam īstenībā pieder tava sirds? _____

_____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Kad dvēsele pakļaujas Kristum, jaunajā sirdī ienāk jauns spēks. Notiek pārmaiņa, kādu cilvēks pats sevī nekad nevar īstenot. Tas ir pārdabisks process, kas cilvēka dabā ienes pārdabisku elementu. Dvēsele, kas sevi ir nodevusi Kristum, kļūst šajā dumpīgajā pasaulē par Viņa cietoksni, kurā Viņš ir vienīgā autoritāte. Dvēsele, ko tādā veidā pārvalda Debesu spēki, sātana uzbrukumiem ir nepieejama. Bet, ja mēs Kristum nepakļaujamies, mūs pārvaldīs ļaunais. Mēs neizbēgami esam pakļauti vienai no abām lielajām varām, kas cīnās par pasaules virsvaldību. Lai nokļūtu tumsības valsts varā, nav noteikti jāizvēlas tai kalpot. Mums tikai jāizturas nevērīgi, kad tiekam aicināti pievienoties gaismas valstībai. Ja mēs nesadarbojamies ar Debesu spēkiem, sātans sāks pārvaldīt sirdi un padarīs to par savu mājvietu. Vienīgā aizsardzība pret ļaunumu ir Kristus iemājošana sirdī, ticot Viņa taisnībai. Nebūdami dzīvā savienībā ar Dievu, mēs nekad nespēsim atvairīt egoisma nesvēto ietekmi, izdabāšanu savām iegribām un kārdinājumu grēkot. Mēs varam atstāt daudz ļaunu ieradumu, varam uz laiku pārtraukt attiecības ar sātanu, bet bez dzīvas sadraudzības ar Dievu, bez mūsu pakļaušanās Viņam ik mirkli mēs tiksim uzvarēti. Neiepazīstoties personīgi ar Kristu, neuzturot ar Viņu pastāvīgu sadraudzību, mēs esam atkarīgi no ienaidnieka žēlastības un visbeidzot būsim spiesti izpildīt viņa pavēles." (Elena Vaita "Laikmetu ilgas", 324. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārlasi minēto Elenas Vaitas citātu. Jā, lielajā cīņā ir tikai divas puses, un, ja mēs apzināti neizvēlamies Kristu, mēs esam sātana pusē (Lk. 11:23). Lai arī cik ļoti šī doma var aizskart mūsu jūtas, Dievam nav nekāda pienākuma nodrošināt, lai Viņa patiesības tās neaizskartu. Ko šī realitāte stāsta par to, cik svarīga ir savas gribas nodošana Kristum?

2. Izlasi Atkl. 14:14-16. Vasarsvētku agrais lietus padarīja iespējamu uzdīgt un augt evaņģēlija sēklai, bet vēlais lietus sagatavo zemi pēdējai pļaujai. Kā Atkl. 14:12 ir saistīts ar šo perspektīvu?

3. Kādos dažādos veidos mūs kā draudzi kopumā un katru atsevišķi ietekmē kultūra un pasaule? Kā mēs varam tikt pasargāti no pasaules negatīvās ietekmes, kas Dieva ļaudīm bijusi problēma visos laikos?

SATURS

Vajāti, bet ne pamesti 5

Iemesli pateicībai un lūgšanām 12

Dzīvība un nāve 19

Vienotība pazemībā 26

Mirdzēt kā spīdekļiem pasaulē 33

Pārliecība tikai Kristū 40

Debesu pilsonība 47

Kristus pārākums 54

Samierināšana un cerība 61

Būt pilnīgiem Kristū 68

Dzīvot ar Kristu 75

Dzīvot citam ar citu 82

Pastāvēt visā Dieva gribā 89